C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hugh_Dafydd_Ab_Linaweaver_Brad-Doom_02-Peklo_na_Zemi.PDB

PDB Name: Doom 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.5.2007
Modification Date: 13.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DOOM - Peklo na Zemi

Dafydd ab Hugh
&
Brad Linaweaver

Scan, Převod, Korektura: Brownrat

pozn. Autoři by měli rozlišovat mezi hackery a crackery. (str. 39. prostředek)

Vyprázdněním obou hlavní do jeho zad jsem upoutal mužovu pozornost. Arlene zahájila palbu svou automatickou pistolí. Společně jsme mu udělili rychlou a účinnou lekci z dobrých mravů.
Zapotácel se, ale podařilo se mu otočit. Jeho brnění bylo neuvěřitelné! Zatímco do něho Arlene s Albertem pumpovali další olovo, muž začal divoce opětovat palbu.
Vrazil jsem do své věrné brokovnice další dva náboje a poslal je směrem k hlavě toho parchanta.

1.

Když jsme vylezli na povrch Deimu, obrátila jsem hlavu vzhůru.
Kupole praskla. Samozřejmě, vzhledem k nedávným událostem se to dalo čekat. Za chvíli se objeví tisíc let staří Marťané a v mžiku s námi skoncují.
Fly Taggart s očima vyvalenýma jako žába zíral na prasklinu. Kéž by byl ve fyzice o něco zběhlejší. Kdybych si měla u Flye postěžovat na jednu jedinou věc, muselo by to být jeho nedostatečné pochopení pro vyšší vzdělání. Prasklina to byla malá, dalo se poznat, že skrz ni veškerý vzduch z kupole neuteče během pár minut. Spíš to bude trvat několik dní. Dní nebo dokonce týdnů. Konec konců je to velké zařízení.
Pak jsem se podívala dál za prasklinu a zjistila, na co ten obrovský desátník od mariňáků ve skutečnosti zírá. Už jsme nebyli na orbitě Marsu!
Celý Deimos právě podnikl bláznivý výlet po naší sluneční soustavě. Ztěžka jsem polkla. Dívali jsme se na Zemi.
„Tak si myslím, že jsme právě odhalili plán jejich invaze," řekla jsem a cítila, jak se mi do tváře nahrnula krev.
Fly popotáhl za uniformu - přesněji řečeno za uniformu nadporučíka Weemse, ze které strhl jeho prýmky - jako by ho zničehonic začala svědět. „No, aspoň jsme je zastavili," pronesl tiše.
„Myslíš?" Celá planeta byla potečkována jasnými světelnými body, záblesky výbuchů miliónkrát silnějších a pekelnějších než jakákoliv exploze, před kterou jsme se schovávali, nebo kterou jsme vyvolali tady na Deimu. Ukázala jsem na neklamnou nukleární přestřelku, která pokrývala náš domov několika miliardami tun radiace, radioaktivního spadu i obyčejné výbušné síly a zasypávala všechny, které jsme znali. „Můj Bože, tak oni už zaútočili."
Fly mě znenadání popadl za ruku a v záchvatu zuřivosti ji stiskl silou svěráku. Zatímco mi křičel do ucha, snažila jsem se vyvléci z jeho ocelového sevření. „Ještě není vše ztraceno, Arlene!" To jsem já - svobodník Arlene Sandersová, námořní pěchota Spojených států. „Už jsme jim ukázali, kdo je silnější. Nedovolíme, aby to takhle skončilo!"
Přesně tak. Jen já, Fly, zbraně, munice a ruka s několika prsty. Seskočíme z nízké orbity dolů na povrch Země. Nebo možná zaletíme s planetkou ještě blíž a přistaneme v Point Mugu. Myslím, že jsme už Deimos přísně vzato nemohli považovat za měsíc, protože se zdálo, že je schopen vlastního pohybu. Uvízli jsme pouhých čtyři sta kliků od místa, na kterém jsme chtěli být. Ale bylo to čtyři sta kilometrů směrem nahoru. Kromě toho jsme oblétali kolem Země rychlostí vyšší než deset kilometrů za sekundu. Takže bychom museli seskočit dolů a navíc by bylo zapotřebí razantně snížit naši orbitální rychlost.
A poté bychom mohli vyřešit Fermatův poslední teorém, zjednodušit výběr daní a zbavit svět hladu.
To poslední se dalo udělat docela snadno. Problém nebyl v tom, že bychom trpěli nedostatkem jídla. Bylo jen na špatných místech a nemělo dostatečnou trvanlivost. Jednou jsem zaslechla starého blázna, jak říká, že je potřeba jídlo ozářit, neprodyšně uzavřít a poslat skrz raketové poštovní potrubí doprostřed oblasti největšího hladomoru.
Raketové poštovní potrubí...
„Flyi," vykřikla jsem a poskočila si radostí, „už to mám!"
„Co?"
„Vím, jak to udělat!"
„Udělat co, krucinál?"
Dokážeme to? Provedla jsem několik rychlých a přibližných výpočtů. Naše hmotnost oproti váze typického „přídělu" z Marsu. Takového, co posílali pěšákům, jako jsem já, kteří sloužili na Deimu. Gravitační síla Země ve srovnání se stejnou silou Marsu - na Zemi je těžší vzlétnout z povrchu nebo na něm zase přistát než na Marsu. Snad... Ne, bude to fungovat!
No, možná.
„Vím, jak nás dostat na Zemi, Flyi! Věděl jsi, že na téhle parodii měsíce je údržbářský hangár pro bezpilotní přepravní rakety?"
„Ne," pronesl podezíravě.

Samozřejmě, že to nevěděl. Na rozdíl ode mě jeho sem nikdy nepřeveleli. Byla to garáž, ve které určený seržant skladoval poštovní potrubí - přepravní rakety. Neměla jsem nejmenší ponětí, proč jim říkají „poštov-ní potrubí". Poštu jsme posílali elektronicky, jak si to vesmír vyžadoval.
„Naše letenka na Zemi," shrnula jsem své zamyšlení ve snaze proniknout jeho tvrdou lebkou. „Pokud se nám podaří najít nějakou loď, vrátíme se domů a nakopeme pár zombií do zadku. Už zase."
„Znovu od začátku," povzdechl si a konečně pochopil, kam mám namířeno. „K čertu, v tom už jsme profesionálové!"

Vrátili jsme se pohledem k známé modrozelené planetě a neznámým bílým tečkám, které se po celé Zemi objevovaly a zase mizely. Z hlubin paměti mi vytanula jedna stará rada. NEDÍVEJ SE DOLŮ! Pozorovali jsme nádherná, bílá oblaka, která mi připomněla, za co vlastně bojujeme.
Je už pozdě? Tak trochu jsem doufala, že ano. To proto, abych se mohla posadit a odpočívat.
Bojovali jsme s těmi prokletými, odpornými monstry, dokud jsme nebyli zcela vyčerpáni a dál už se prát nemohli. A teď se zdálo, že tím budeme muset projít ještě jednou.
Náhle jsem si všimla spršky záblesků nad Kalifornií. „Můj Bože, Flyi," vydechla jsem a žaludek se mi stáhl úzkostí.
„Jo. Hrůza." Ježíši, to nemohl můj nejlepší kamarád vymyslet a říct něco nápaditějšího, když mé domovské město právě potkala zkáza?
Zavrtěla jsem hlavou. „Nerozumíš mi. Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že necítím vůbec nic" Při těch slovech jsem se zachvěla.
Fly mi položil ruku kolem ramen, nebo se alespoň o něco takového pokusil. „To je v pořádku," zašeptal. „Není to tak, jak si myslíš. Nic špatného s tebou není. Po tom všem, čím jsi prošla, jsi jen otupělá. Tvůj mozek je unavený."
Spočinula jsem hlavou na jeho rameni. „Takže moje mysl se někde toulá. A co moje tělo a duše?"
Právě tehdy a tam jsem si uvědomila, že potřebujeme najít nové slovo, které by popisovalo stav, kdy dosáhnete naprostého vyčerpání, ale musíte zapnout automatického pilota a jít dál.
Ať už byl takový stav kdekoliv, Fly i já jsme se v něm nacházeli už hodně dlouho.

2.

Dal jsem ruku kolem Arleniných ramen a doufal, že pochopí, že to dělám z čistého přátelství. Nebuď hlupák, Flyi, samozřejmě, že to pochopí!
Kde začít? Narodil jsem se za starých časů, ve srubu, na kterém jsme poté s otcem ještě dlouho pracovali. Vyrostl jsem, vstoupil do námořní pěchoty Spojených států a vydal se do Kefiristánu bojovat s posledními stoupenci komunismu z „Britu Slávy". Dal jsem jednu do zubů svému velícímu důstojníkovi, za což mě zavřeli do vězení a následně poslali se zbytkem roty na Mars.
Převezli nás na Phobos, jeden z marsovských měsíců - no, teď už vlastně jediný měsíc - kde jsme zjistili, že jeho obyvatele přepadla hromada neznámých cizinců. Vnikli tam kdysi nečinnými „Bránami", skrz teleporty dalekého dosahu z... No jo, odkud vlastně? Z nějaké jiné planety, Bůh ví odkud. S Arlene jsme se probojovali až na dno phobského zařízení Union Aerospace Corporation. Jak se později ukázalo, to oni celou tuhle invazi zapříčinili tím, že si sami začali hrát s Bránami.
Od toho okamžiku šlo všechno z kopce. Nějak jsme se dostali na Deimos a ještě pořád si nejsem jistý, jak se to vlastně stalo. Prodrali jsme se až dolů, cestou pobili víc různých monster, než by bylo milé, a po tom všem skončili v hyperprostorovém tunelu. Pokud chcete vysvětlit, co to je, tak se budete muset zeptat Arlene Sandersové. Mimochodem, to je ta dívka po mé levici. A když jsme nakonec zabili všechno, co za to stálo, podařilo se nám invazi zarazit. Bližší informace můžete najít v předchozím pozdravu z fronty.
Při konečném zúčtování jsme čelili pavoučímu mozku. To je příhodné označení pro „mozek" celé invaze pavoucích tvarů, které vymyslel Bili Ritch - nechť odpočívá v pokoji - počítačový génius, jenž nám pomohl za cenu vlastního života.

Těsně předtím, než jsme porazili pavoučí mozek, jsem nabyl dojmu, že ve mně už nic nezbylo. Byl jsem si jistý, že bych nemohl pokračovat bez Arlene. Jediný pohled na ni mi pokaždé připomněl, za co bojujeme. V duchu staré válečné propagandy. Dokud dýchala, musel jsem dýchat a bojovat také. Klidně to svaďte na geny. Měli jsme dostatek síly postavit se stovkám monster. Nedovolíme, aby nás teď zastavilo něco tak nicotného, jako jsou fyzikální zákony.
Arlene nemohla odtrhnout oči od Kalifornie, proto jsem ji jemně odvedl z dohledu. „Víš, Arlene, cítím se vážně hloupě, že mě nenapadl ten hangár. Zvlášť po tom, co jsem raketovým palivem usmažil toho pitomého pavouka."
Zamrkala očima a promnula si je. Řekl bych, že se snažila nebrečet. „Proto potřebuješ mě, Flynne Petere Taggarte."
A tak jsme se vydali na nákup vesmírné lodi.
Samozřejmě jsme také museli vyřešit otázku výzbroje. Už nějakou chvíli jsme žádná monstra neviděli. Možná jsme je všechna neutralizovali, ale na to jsem se nehodlal spoléhat.
„Jednou se mě jedna žena zeptala, proč chodím nerad po ulici neozbrojený," prohodil jsem k Arlene.
„To musela být pěkná husa," odpověděla stroze. Už její podařilo získat zpět kontrolu nad svými emocemi, přesto se i nadále chovala zdrženlivě. Byli jsme dobří přátelé. Možná právě proto bylo snazší, aby přede mnou upadla do rozpaků.
Ne, to bych o ní ani neřekl," pokračoval jsem dál. Prostě jenom žila bezpečný život. Nikdy se nedostala do pořádného rachotu."
„A to je jako co?" chtěla vědět Arlene.
„Slang pozdního dvacátého století. Vyjadřuje situaci, kdy se všechno kolem tebe ocitne v jednom ohni. V takové chvíli je moudré mít u sebe něco na obranu."
„Jako třeba tohle?" zeptala se Arlene a sehnula se pro automatickou pistoli, svého miláčka. Teď se cení každá pomoc.
„Kdyby moje kamarádka měla něco takového v kabelce-" spustil jsem, ale Arlene mě přerušila.
„Dlouho trvá, než ji vyndáš. Raději ji mám co nejvíc po ruce."
„Jasně. Chtěl jsem jenom říct, že kdyby ji měla, mohla ještě dneska žít."
Arlene se přestala prohrabávat bednou s nápisem UAC a zvedla oči. „To je mi líto, Flyi."
„Někdy se ti dostane potřebné lekce jenom jednou za život a je to buď anebo." Laškovně jsem na ni ukázal. „Vítej zpátky," řekl jsem.
„Co tím myslíš?" zeptala se a přimhouřila oči, jako to dělá vždy, když ji zaženu do úzkých.
„Už zase něco cítíš, děvče."
„Aha," protáhla chápavě a uvolnila se. „Máš pravdu. I jeden člověk něco znamená. Nebo aspoň někdy. Když těch jedněch lidí není až moc."
„Jeden člověk je skutečnost. Je to konkrétní tělo na podlaze. Milión je jen statistika, bez ohledu na to, kolik křiku truchlící nadělají."
Ukázala na mě a usmála se. Chvíli jsme nemluvili. Cestou k hangáru jsme sbírali další a další věci, které by nám mohly být užitečné. Netrvalo dlouho a našli jsme ho. Dobrou zprávou bylo, že se rozkládal, kam jen oko dohlédlo, a očividně praskal ve švech. Prohle-dat všechny bedny a krabice by zabralo několik dní. Jestliže však nápisy odpovídaly skutečnosti, objevili jsme mnohem větší zásobu součástek, než podle mého bylo pro deimskou základnu nutné.
Špatnou zprávou bylo, že se v něm nenacházely žádné lodě v jakémkoliv stupni montáže. Neměli jsme s čím odletět!
„No, tolik mému skvělému nápadu," utrousila Arlene. „Škoda, že jsem se spletla."
Tak nějak mi přišlo nepatřičné vzdávat se naděje, když stojíme v skladišti samotného Santa Clause.
Začal jsem postupně prohledávat krabice, zatímco Arlene jednu z nich kopla přes celou místnost. To mě vůbec netrápilo. Nebyla určena pro moderní dobu, ve které se narodila. Mnohem pohodlněji by se cítila jako pirát za časů krve a železa, kdy jediná fyzicky zdatná žena dokázala za život vykonat tolik skutků, aby mohly vzniknout legendy o ztracené amazonské rase válečnic. Měla kuráž, měla ocelově chladnou vůli. Sice jí chyběla trpělivost, ale k čertu s ní!
Nemyslím si, že bych dokázal čelit smrti stejně dobře jako ona. Určitě bych se snížil k dost

nedůstojnému chování a snažil se ze všech sil kopnout smrt do slabin.
Prohlížel jsem krabice - velké, malé, něco mezi tím
- a v hlavě mi rašil nápad. Neudržel jsem se a utrousil několik slov. '"
„Zajímalo by mě, jestli by to ještě mohlo posloužit svému účelu," mumlal jsem si.
Arlene to zaslechla. „Cože? Co tím myslíš, posloužit svému účelu?"
Poslouchal jsem ji jen napůl. Slabý hlásek vzadu v mé hlavě ji přehlušil svými bláznivými představami.
„Možná to bude znít směšně, A.S., ale mohlo by to fungovat."

3.

Arlene Sandersová by projevila víc klidu, kdyby čelila smrti, než když ji dopaloval její starý kamarád.
„Flyi, o čem to krucinál mluvíš?" Zamířila k místu, kde jsem se prohraboval krabicí drobných kovových válečků, které se dokonale hodily pro plán rýsující se v mé hlavě.
„Ano," řekl jsem, „to by vážně mohlo fungovat."
Zvláštním tónem hlasu, který je běžně vyhrazen pouze pro jednání se slabomyslnými dětmi a opilými námořníky, se na mě obořila: „Řekni mi u všech svatých, co máš v plánu, Flyi!"
Zvedl jsem pohled od obsahu krabice. „Když jsem byl dítě, chtěl jsem vážně moc auto. A tím myslím vážně moc. Fakticky, opravdu, strašně moc."
„A teď se vydáme na toulky vzpomínkami," povzdechla si.
„Víš, nemohl jsem si to auto dovolit," vysvětloval jsem jí, „ale chtěl jsem ho."
„Fakticky, opravdu, strašně moc?"
„Chci říct, že bych byl býval bral cokoliv s koly a převodovkou. Kdyby nebyla šestistupňová, spokojil bych se se čtyřstupňovou. Nebo i třístupňovou, s čímkoliv! Ale bez ohledu na to, jak moc jsem svá očekávání snižoval, pořád jsem si nemohl auto dovolit."
„Míříš tím někam, Flyi, nebo budu muset jet domů stopem?"
„Přesně tak," přikývl jsem. „Mluvím o přepravě. Nemohl jsem si dovolit auto, ale tu a tam jsem si mohl dovolit náhradní součástku. A víš, jak to skončilo?"
Položila si ruce v bok, naklonila hlavu na stranou a řekla: „Nech mě hádat! Sbíral jsi náhradní díly, sbíral a sbíral, až sis nakonec mohl postavit svoji
vlastní efdvacítku! Nebo snad letadlovou loď? Obojživelné vznášedlo?"
Ignoroval jsem ji. postavil jsem si auto. Ačkoliv mělo pár neduhů. V podstatě žádné brzdy, ale fungovalo. A ten zvuk, co vydalo, když se převrátilo."
Arlene konečně došlo, kam tím mířím. Vzpomínky se stočily zpátky sem na Deimos. „Flyi, to si ze mě děláš srandu."
„Ne, vážně jsem si postavil auto"
„Jestli si myslíš, že můžeš z náhradních součástek postavit pitomou vesmírnou loď, tak jsi blázen!"
Doslova jsem vyletěl do vzduchu. „Také jsi o tom uvažovala," nedal jsem se. „Není to skvělý nápad? Můžeme si postavit raketu a vypadnout z téhle skály"
Byla velmi shovívavá. „Flyi, automobil je jedna
věc. Teď mluvíš o vesmírné lodi."
Podíval jsem sejí přímo do očí. „Po tom všem, čím jsme prošli, mi chceš říct, že tohle nedokážeme?"
Opětovala můj upřený pohled. „Sleduj pozorně mé rty," řekla. „Tohle nedokážeme."
„Nemáme co ztratit, A.S. Nemůže to být přece těžší než sundat ten pavouci mozek, že ne?"
„V tom máš pravdu," připouštěla nerada. „Tak, jak bychom podle tebe měli začít?"
Vždy ji dopalovalo, když jsem k obhajobě svých argumentů používal fakta. Vím, že to je možné. Ale ne bez manuálu.
„Potřebujeme nějakou odbornou pomoc," rozhodl jsem.
„Odbornou pomoc?"
„Nákresy... Pak je můžeme předat našemu projektovému oddělení."
„To není třeba. Já jsem projektové oddělení."
Usmál jsem se. „Ty jsi projektové oddělení."

„A co jsi ty, Flyi Taggarte?"
„Všechno ostatní."
Začali jsme hledat manuál. O deset minut později jsme ho našli na tom nejpravděpodobnějším místě, což bylo samozřejmě to poslední místo, které jsme prohledávali. Konkrétně řečeno, hned vedle kávovaru. Snažil jsem se přesvědčit Arlene, aby nám udělala konvici kávy, ale zírala na mě, jako by mi narostla třetí hlava.
Tak jsem ji udělal sám. Úplně jsem zapomněl, že Arlene si v kávě zrovna nelibuje, ale to mi nevadilo. Uvědomil jsem si, že jako výrobní linka budu potřebovat tolik kofeinu, kolik jen dokážu přežít.
Následně jsme provedli inventuru všech věcí, s nimiž jsme museli pracovat. Nejlepší by bylo vyrobit malou, jednomístnou poštovní raketu, do které by se ale mohli posadit dva lidé. Za předpokladu, že by se k sobě pořádně přitiskli. Sepsal jsem seznam součástek, které budeme potřebovat, a téměř všechny jsem během tří hodin našel. S výjimkou... tentononc. Moc dobře jsem věděl, jak se tomu ve skutečnosti říká, ale právě teď se mi to vykouřilo z hlavy. Jeho hledáním jsme strávili celou hodinu, a i když jsme na něho nenarazili, našli jsme další nářadí nezměrné hodnoty: šroubovák, spirálový vrták, lupu a děrovačku.
„To prozatím stačí," zarazila mě Arlene. „Jsem si jistá, že to tentononc se objeví dřív, než skončíme. Raději bychom měli začít. Nemám představu, jak rychle uniká vzduch z kupole, mohli bychom mít měsíc nebo také jenom několik dnů!"
S optimistickou Arlene jsem se hádat nechtěl. K čertu, sotva kdy jsem se opovážil hádat s pesimistickou.
„Ještě jsme se nepodívali pod všechny plachty " souhlasil jsem, „a jsou tu i další místnosti, které jsme neprohledali. Než ale začneme pracovat, budeme muset vyrazit ještě na jeden nákup. Potřebujeme dostatek jídla a vody, abychom vydrželi, dokud to nepostavíme. A také budeme potřebovat veškeré nádrže s tekutým kyslíkem a vodíkem."
Arlene přikývla. Soupeřili jsme s několika molekulami vzduchu, které měly náskok. Kromě kyslíku nezbytného pro palivo jsme v příštích několika dnech museli čas od času dýchat. Možná to bude trvat i pár týdnů. Od osudu by bylo vážně kruté, kdybych utáhl poslední šroubek nebo křídlovou matici jen proto, abych se mohl zhroutit z nedostatku kyslíku.
Můj mozek teď pracoval přesčas. „Tlak klesá tak pomalu, že si ani neuvědomíme nebezpečí situace. Můžeš sestrojit něco, co nás bude varovat, že bychom si měli začít vypomáhat čistým kyslíkem?"
„A něco, co bude regulovat jeho dávkování. Jasně, jsme na vesmírné stanici. Myslím, že nebude problém najít tlakový senzor a pomocnou dýchací soupravu."
Z kapsy u košile vytáhla bloček a začala si dělat poznámky. Vzpomněla si na něco, co mně uniklo. „Také se podívám po nějakém teplém oblečení, Flyi. Se snižujícím se tlakem bude klesat i teplota."
„Nezahřeje nás slunce? Nejsme o nic dál než samotná Země."
„Jsme pod zemí. Všechna ta hlína bohužel funguje jako skvělý izolátor."
První den jsme prohledávali okolí a shromažďovali zásoby potřebné pro naše přežití. Bylo mi líto, že nemůžeme vše potřebné přenést do nižšího patra a uzavřít se v jediném oddělení. Tím bychom prodloužili svou životnost o další měsíc. Ale přetahovat tuny materiálu, které jsme potřebovali k postavení rakety, bylo nemožné.
Arlene nahromadila bohaté zásoby jídla, z něhož většina byla vyrobena zde pod kupolí se značnou pomocí oddělení genetického výzkumu. Poté, co jsem viděl z nádrží vylézat monstra jako na běžícím pásu, jsem váhal pozřít dokonce i naše vlastní, lidské výsledky pokusů s rekombinací DNA. Ať už šlo o zeleninu nebo v laboratořích uměle vytvořené „maso". Ale Arlene nebyla tak choulostivá. Deimskému hrášku a mrkvím dávala přednost před skutečnou pochoutkou v podobě zmrzlého chřestu dovezeného ze Země.
„Chřest nesnáším," trvala na svém.
„Fajn, já zase nesnáším ibišek." Ta slizká hmota byla jednou z věcí, které se mi v dětství zhnusily.
Druhého dne jsme se s chutí vrhli na první lekci z konstrukce vesmírných lodí. Přesněji řečeno jsme se snažili přeložit „technobláboly" v manuálu do angličtiny. Co je podle vás například tohle?
Protokol ZDS umožňuje spolehlivý, řiditelný a obousměrný přenos neobohacených svazků palivových článků ze vstřikovací trysky do adaptéru. Jedná se o protokol usměrňující tok plazmy nebo tok svazků. ZDS používá dvou-sekvenční řízený formát toku společnosti Union Aerospace Corporation. Tento

formát specifikuje vstřikovací trysku, řízený paprsek a vnější paprsek (do adaptéru).
POZNÁMKA: Definici přesměrování ZDS najdete v části 38.12.

AKTIVNÍ NEBO PASIVNÍ

Adaptéry využívající protokol ZDS jsou buď aktivní" nebo „pasivní". Do pasivních adaptérů musí být výstupy vstřikovacích trysek konkrétně směrovány (skrze vnější paprsek). Adaptéry čekají na žádost o spojení od přenášených výstupů, které se nachází na stejných nebo i jiných uzlech toku palivových článků. Případně adaptéry vysílají požadavek k aktivním vstřikovacím tryskám (skrze řízený paprsek). Nejde tedy o konkrétní přenos od vstřikovací trysky k adaptéru, ale o obrácený tok svazků.

VŠECHNA SPOJENÍ MEZI VSTŘIKOVACÍMI TRYSKAMI A ADAPTÉRY MUSÍ BÝT IMPLICITNĚ NASTAVENA NA AKTIVNÍ NEBO PASIVNÍ PROTOKOL V ZÁVISLOSTI NA PŘEDPOKLÁDANÉM TOKU PALIVOVÝCH ČLÁNKŮ.

VAROVÁNÍ! Nevěnování dostatečné pozornosti protokolům společnosti UAC týkajících se aktivního/pasivního spojení mezi vstřikovacími tryskami a adaptéry může vést k neočekávanému vznícení toku palivových článků s nežádoucími následky.

Poslední varování jsem si dokázal spolehlivě pře-ložit. Pokud nezjistíme, co k čertu mysleli těmi „protokoly týkajícími se aktivního/pasivního spojení mezi vstřikovacími tryskami a adaptéry", stane se ze mě a Arlene efektní ohňostroj.

Arlene to pochopila dříve než já. Během své stáže na Deimu totiž navštěvovala noční technické kurzy. Nabídl jsem jí pomocnou ruku a svá silná záda pro případ, že z technické hatmatilky udělá takové rozkazy, které může splnit mariňák jako já: „Tuhle součástku dejte sem! Utáhněte ten šroub, mariňáku!"

„No jo, to jsi celý ty. Veškerou dřinu bys nechal na ženě," nesouhlasila.

„Hlavně mi připomeň, abych vyčistil karburátor, než začnu pracovat na pístových ventilech."

„Tohle není auto, ty troubo!"

„Ach jo. Zdá se, že ve vesmíru mou metaforu nikdo nepochopí." K mému velkému překvapení mě nezastřelila.

Bohužel, mezi rakety používané deimskou stanicí patřily lehké zásobovací lodě určené k letu na krátkou vzdálenost. Nikdy neměly převážet lidskou bytost, ne-řku-li nás dva, a nikdo po nich nechtěl, aby se rvaly se zemskou gravitací. A tomu odpovídala i většina ná-hradních dílů.

Bůh ví, jak dlouho tu už leželo těch několik velkých plášťů raket, které se používaly v době, kdy jsme ještě neměli plasmové motory MDM-44 vyvinuté spo-lečností Union Aerospace. Důležité je, že byly klíčem k našemu úspěchu. Napadlo mě, že bych mohl nacpat čtyřiačtyřicítku do jednoho ze starších plášťů a získat tak dostatek energie, abychom se odlepili od Deimu. Pak bychom shořeli v atmosféře a po brzdném manévru dost ošklivě přistáli někde na Zemi.

Mým hlavním cílem bylo nevyhodit nás do vzduchu. Potom, co jsme upálili našeho malého pavoučka v leteckém benzínu, jsem k němu získal novou úctu. Bylo to rozhodně něco jiného než salátový olej.

Arlene se posadila na nepohodlnou židli a začala překládat odstavce plné technických výrazů do něčeho, čemu bych porozuměl. Mou optimistickou představou bylo, že celý úkol dokončím za deset dní! Skutečnost tomu zdaleka neodpovídala.

Počátkem třetího týdne jsme narazili na první vážný problém. Snažit se sesmolit součástky, které se nám nepodařilo najít, a nacpat je do sestav, které jsme si museli vymýšlet, nebylo právě ono. A když se mi konečně podařilo sestrojit funkční model, trval jsem na tom, že musíme provést zkušební zážeh. Neměli jsme moc času, ale motor mohl rozhodnout o našem životě a smrti, proto bylo nezbytné ho otestovat. Celé dva dlouhé dny jsme strávili jeho montáží a tím Jsme" mám vážně na mysli „nás oba". Arlene se s radostí zvedla ze židle, a navíc to byla práce pro dvě osoby.

Na konci jsme měli nablýskanou krásku o délce dvou metrů a jednom metru v průměru. Byla téměř tak malá, že by se vešla do raket staré generace. Jen tu a tam koukalo několik podivně vypadajících sou-částek. Tam, kde jsem podle svého mínění mohl systém posílit, nebo kde jsem nemohl najít příslušnou součástku a musel nahradit víno vodou. Ke stroji vedly třímetrové startovací kabely od spínací skříně, která byla připojena k výkonným niklkadmiovým článkům.

Celý půlden jsem strávil svařováním konstrukce z ocelových prutů ve snaze napodobit vnitřní kostru

poštovního potrubí. Dovnitř jsme přišroubovali motor a pevně ho přichytili k plátům v podlaze. Na závěr jsem na přední hranu připojil vysoce citlivý tlakový senzor k měření tahu motoru. Arlene jsem pověřil, aby provedla nezbytné výpočty a řekla mi, jestli se dokážeme dostat na oběžnou dráhu nebo ne.
„Chceš se ještě pomodlit?" zeptala se, než jsem nastartoval.
„Klidně. Ne vždycky jsem byl s jeptiškami na kordy. Možná bych se mohl odvolat na několik dobrých skutků." Arlene se uvelebila za přepážkou. Natáhl jsem se dopředu, přepnul spínač a rychle se schoval do bezpečí.
Ze zadní části vyrazily s ohromujícím řevem přehřáté plyny. Hned mi bylo jasné, že motor je zbytečně silný. Vyladil jsem ho až příliš dobře.
Jenže vypnout jsem ho už nemohl! Byl to jen model navržený k tomu, aby hořel, dokud nespálí veškeré palivo. Neměl jsem po ruce žádný vypínací ventil.
Kostra se napnula a zaskučela jako umírající parní démon - toho mi raději ani nepřipomínejte - a já přesně věděl, co se stane v příštím okamžiku. „Hlavu k zemi!" zařval jsem. Bez výsledku - přes jekot motoru a skřípot kroutící se a trhající se oceli mě nemohla slyšet.
Ukotvení se utrhlo s hrozivým skřípotem, který na okamžik přehlušil i samotnou čtyřiačtyřicítku. Můj nádherný, fungující raketový motor se uvolnil, jedi-ným hltem spolkl tlakový senzor a proletěl tuctem krabic plných vzácných součástek. Následně si to na-mířil k nedaleké přepážce a zanechal za sebou několik kouřících děr. Přesně jako v kresleném seriálu.

4.

Zničení přepážky na beztak nepoužitelné základně nebo ztráta několika náhradních součástek nebylo důvodem k obavám. Zničení motoru bylo ale něco zcela jiného. Arlene vykřikla cosi sprostého, ale přes zvonění v uších jsem ji pořádně neslyšel. Vlastně jsme měli štěstí. Motor mohl narazit do leteckého benzínu a skoncovat se vším.
Poté, co jsme uhasili požár a zachránili z motoru, co se dalo, se na mě Arlene vážně zadívala. „Flynne Taggarte, co ďábelského jsi těm ubohým jeptiškám provedl?"
„Ani po tom všem čím jsme prošli, pro to nedokážeš najít vhodný výraz?" Oba jsme byli už hodně unavení. Žádný div, když jsme se ve spaní střídali po čtyřech hodinách. Naštěstí se nás nesnažily zabít žádné pavoučí mozky, impové se nám nepokusili překazit plány, ani pekelní baroni nezakládali ohně horší než ten, který jsme právě teď uhasili. Skoro to vypadalo, jako bychom byli na dovolené.
Dobrá, tak abych vás trochu uvedl do obrazu. Imp jsme začali říkat hnědému, rohatému cizinci s drsnou pokožkou, který metá ohnivé koule slizu. Pekelní baroni vypadali jako typičtí „ďáblové" z dob mého problémového mládí v katolické škole - rudé tělo, nohy jako koza, rohy, a i oni hází něco nechutného, co vás dokáže na místě zabít. Byli jsme si poměrně jisti, že se musí jednat o vzorek genetického inženýrství, protože se tahle potvora až moc blížila lidské představě zla.
Také jsme zabili několik démonů, kterým jsem osobně říkal růžovky, protože to byla obrovská, růžová, chlupatá stvoření bez mozku, zato ale se spoustou zubů. Nesmím zapomenout ani na létající, kovové lebky s malými raketovými motory, neviditelné duchy a neuvěřitelný zástup zombií. Po psychické stránce byly právě ony tím nejhorším nepřítelem, protože se v drtivé většině případů jednalo o naše kamarády a spolubojovníky, které cizinci „předělali" na žijící mrtvé.
Ale největším monstrem ze všech byl parní démon, kterého jsme pokřtili právě takhle proto, že se jednalo o pět metrů vysokou mechanickou zrůdu s plným zásobníkem raket na zádech a raketometem tam, kde měl mít ruku. Když se pohnul, vydával zvuk jako parní lokomotiva a třásl celou zemí.
Nic z toho nebylo důležité ve srovnání s jediným, novým faktem. Arlene zcela změnila názor na sestrojení rakety. „Omlouvám se, že jsem o tobě kdy pochybovala," řekla smířlivě. „Myslím, zeje to možné."
Teď jsem byl skeptický zase já. „Veškeré výpočty byly správné, A.S. Třikrát jsme všechno zkontrolovali. Jak může být ten motor o tolik výkonnější, než jsme předpokládali?"

Usmála se. „Protože v technické literatuře očividně záměrně podhodnotili jeho schopnosti - pravděpodobně z bezpečnostních důvodů."
„Takže všechny naše výpočty jsou k ničemu. Jak hodláš tu věc řídit?"
Nevypadala právě ustaraně. „Flyi, ještě nepostavili takovou věc, kterou bych nedokázala uřídit."
„No jasně, vždyť jsem tuhle raketu ještě nedodělal, že ne?"
„Víš dobře, co tím chci říct! Když ji postavíš, já ji uřídím. Přísahám."
„Hm." Nevěděl jsem, co na to říct. Neměl jsem ponětí, jestli je vážně tak skvělý raketový pilot. U lehkých výsadkářů jsme to moc nepotřebovali. Ale teď když měla v moji raketu důvěru, nás nemohlo nic zastavit.
Podařilo se nám najít další součástky motoru, takže jsme mohli smontovat cosi, co se dalo považovat za z osmdesáti procent hotové. Na nic lepšího nezbyl čas. Vzduch byl stále řidší a teplota klesala k bodu mrazu. Prasklina v kupoli si konečně začala vybírat svou daň.
Tlak se snižoval tak postupně, že jsme si toho ani nevšimli. Po nějaké chvíli jsem začal lapat po dechu, když jsem vylezl po žebříku o kousek výš, a Arlene musela odpočívat po každé větší součástce, kterou mi podala.
O pár dní později jsem si uvědomil, že se mi mysl během práce toulá kdesi daleko. Přinutil jsem se soustředit, ale za chvíli se zase toulala.
Arlene své soustředění dokázala udržet. Možná proto, že byla menší, nepotřebovala tak vysoký parciální tlak kyslíku. Oba jsme ale začínali silně promrzat.
Když jsem si všiml, že se Arlene při práci třese zimou, přinutil jsem ji obléct několik svetrů a sám udělal to samé. Oba jsme měli rukavice, kromě okamžiků, kdy jsem si je sundával, protože mi překážely při práci. Načež se mi ruce proměnily v kus ledu a já si je musel opět natáhnout, abych mohl po chvíli pokračovat v připojování jemných vláken, skrz která probíhaly mikrovolty směrem k zásobníku plazmy.
Najednou se rozkřičel tlakový senzor. Vyměnili jsme si s Arlene ustaraný pohled, ale nikdo nám nic nemusel vysvětlovat dvakrát. Bylo na čase začít vdechovat na tomto místě tak vzácnou látku, čistý kyslík. Dýchali jsme z jedné kyslíkové láhve a snažili se omezovat na několik nádechů za hodinu, nebo na chvíle, kdy se nám začala točit hlava.
Tolik kyslíku jsme však neměli. Do jedné láhve se sice vešla spousta vzduchu, ale i navzdory pomalému tempu, s jakým jsme ho spotřebovávali, nám kyslík během několika dní došel. Měli jsme i další láhve, ale ty jsme potřebovali na vytvoření palivové směsi.
A samozřejmě, se snižujícím se tlakem jsme museli dýchat častěji. Paradoxně teď klesal pomaleji, protože v kupoli působily menší síly, které by vytlačovaly vzduch ven.
Snažili jsme se s láhvemi vydržet, co nejdéle to šlo, ale když jsme je vyprázdnili, zbývala ještě pořád spousta práce. Než jsem se přidal k mariňákům, slézal jsem hory v mém rodném Coloradu. Jak byl vzduch stále řidší a řidší, snažil jsem se pomoci Arlene se s tím vyrovnat. „Dýchej zlehka," radil jsem jí. „Odpočívej a kromě nezbytných informací týkajících se naší práce nemluv."
Ale fyzická námaha nebyla o nic menší. Museli jsme často zastavovat a lapat po dechu. Lehce jsme se unavili a potřebovali více spánku. Přesto jsme zachovali čtyřhodinovou rotaci a vytvářeli tak kruh vyčerpání, ze kterého jsme se nemohli vymanit. Delší spánek by ale znamenal, že nám práce potrvá déle a mezitím by tlak stále klesal.
Nízký tlak je zrádná věc. Přináší s sebou očividné následky: vyčerpání, namáhavé dýchání a chlad. Existují ale i další příznaky, o kterých lidé často neuvažují: zvoní vám v uších, hůře slyšíte (v řídkém vzduchu zní všechno tlumeně a „plechově") a co je nejhorší - vaše mysl se může dát do pohybu. Naše mozky jsou uzpůsobeny na určitý barometrický tlak a když je tento tlak příliš vysoký nebo nízký, začneme se chovat divně.
Nebo nás jako v Arlenině případě mohou potkat halucinace.
‚dýně!" vykřikla zničehonic a tím mě probudila po dvou hodinách spánku. Popadla brokovnici a vystřelila nad moji hlavu tak blízko, až se mi rozechvěla lebka.
„Dýně" bylo naše označení pro hrůzostrašné, létající hlavy - podle mě mechanické - které plivaly koule blesků schopné vás usmažit na padesát kroků. Vrhl jsem se dolů ze stolu, který jsme používali jako postel, s povzdechem, že máme po dovolené. Cizinci nás konečně našli!

Když jsem se však zvedl na kolena s prstem na spoušti pěchotní pušky, viděl jsem jedině černou díru ve zdi, kterou tam před týdnem během testu zanechal můj rozvášněný motor.

Arlene vběhla do chodby přede mnou a hlava nehlava střílela do prázdna. Ti odporní „démoni" umí být rychlí! Neměl jsem důvod pochybovat o své kamarádce, když jsem se k ní připojil, připraven udělat to, co jsme nespočetněkrát zopakovali během bojů na Phobu, Deimu a v pekle.

Potom vběhla přímo do přepážky, jako by tam ani nebyla, a já si konečně uvědomil, že sní není vše v pořádku.

Sama sebe vyřadila z boje. Neměl jsem čas se o ni postarat, musel jsem se ujistit o neexistenci dýně.

Z krví podlitých očí jsem si kotníkem ukazováčku vytíral poslední zbytky spánku a jako šílený upaloval chodbou a neustále tikal pohledem doleva, doprava. Neplýtval jsem zbytečně náboji, přesto jsem byl na nepřítele připraven. Na okamžik jsem si myslel,

že jsem zahlédl létající kouli, a téměř stiskl spoušť, šlo však pouze o klam periferního vidění, jen záblesk mého vlastního stínu.

Slepá ulička na konci chodby mě s konečnou platností přesvědčila, že žádná zatracená dýně neexistuje.

Na okamžik jsem se zastavil a zoufale se snažil do pálících plic natáhnout neexistující vzduch. Pak jsem se vrátil k Arlene, která začínala přicházet k sobě a přitom sténala a lapala po dechu.

„Moje milá, dělám to strašně nerad, ale musím ti vzít zbraň."

Nechápavě na mě zírala.

„Žádná dýně neexistuje," vysvětloval jsem jí. „Trpíš psychózou vyvolanou nízkým tlakem."

„Bože můj," vydechla tiše. Pochopila. Se smutným výrazem mi podala brokovnici i automatickou pistoli.

Cítil jsem se jako podrážky bot, se kterými jsem právě prošel zeleným bahnem. Mariňákovi nemůžete vzít zbraň, nikdy. Tím, co jsem právě teď udělal, jsem ji efektivně degradoval na civilistu. A nejhorší na tom všem bylo, že si nyní i ona sama uvědomovala, že trpí halucinacemi.

Když jsme pomalu kráčeli zpět do montážní místnosti, alias hangáru, brečela. Nikdy předtím jsem Arlene brečet neviděl. S výjimkou okamžiku, kdy musela zabít přetvořené a oživené tělo svého bývalého milence Dodda.

„Hele," řekl jsem o několik hodin později, „nemůžeme získat kyslík z vody pomocí elektrického proudu?"

T'

Arlene chvíli mlčela a pohybovala rty. „Ano," řekla nakonec, „ale z každého litru bychom získali jen několik vdechnutí a vodu potřebujeme také, Flyi."

„Aha." Nebylo to poprvé, co jsem si přál, abych věděl o technice víc. Slíbil jsem si, že až se vrátím domů přihlásím se do kurzu. Pokud ještě něco jako domov existovalo.

Začal jsem mít nepříjemné sny, takže jsem se rád vzdal části doby, která byla vyhrazena mému spánku. Vlastně šlo pořád o jeden a ten samý sen. Jako dítě jsem miloval horskou dráhu. V té době to bylo nejblíže létání, jak jen jsem se mohl dostat. Bydlel jsem necelých osm kilometrů od jednoho takového dřevěného monstra. Myslel jsem si, že není nic, co bych mohl víc milovat, dokud nepostavili ocelovou horskou dráhu s osmi smyčkami.

Na staré horské dráze jsem se nikdy nebál. S odvahou zkušeného desetiletého kluka jsem seděl ve vozíku, který se pomalu přibližoval vrcholu, po mé levici se svažoval horizont a já předstíral, že to je okraj planety a já jsem kosmonaut. Jak se vozík řítil dolů po srázu ze dřeva a kovu, považoval jsem za věc cti nedotknout se držadla. Na to jsem byl příliš starý!

Vždy mě zajímalo, jak se jednotlivé věci skládají dohromady a jak fungují. A tak jsem se zeptal na novou horskou dráhu. Muž, který v zábavním parku pracoval, mi řekl něco, co mi říkat neměl. Něco, o čem vůbec nic nevěděl. Pověděl mi o tom, jak vzniklé síly mohou zlomit krk člověka stejně snadno jako shnilé dřevo. I o tom, jak pomocný řetěz, který uděloval vozíku zrychlení, měl na jízdu osmi smyčkami příliš velké napětí.

Když jsem na začátku další jízdy šplhal na první kopec, přemýšlel jsem o tom, co jsem se právě dozvěděl. Nevěděl jsem, že to všechno byly jen řeči, které měly udělat dojem na desetiletého kluka.

V první smyčce jsem se začal bát, aby mi odstředivá síla nezlomila krk. Během průjezdu druhou jsem se zpotil při pomyšlení na zrychlení, které by mě mohlo vyrvat ze sedadla. Při třetí jsem se soustředil na možnost, že by se ten zpropadený řetěz mohl přetrhnout. Čtvrtá smyčka přidělala desetiletému klukovi

první vředy, protože nikdo neví, kdy se ozubená kola uvolní. A potom jsem se pozvracel - to není nejlepší nápad, když jste zrovna vzhůru nohama.
Zajímalo by mě, jestli se ten parchant někdy dozvěděl, co jeho dezinformace způsobily.
Když jsem vyrostl, naučil jsem se, že skutečné vědomosti mohou strach zahnat. Bojujete s nepřízní osudu. Soustředíte se na svoji práci. Nechcete nic pokazit. Trauma z dětství bylo dávno za mnou, dokud se nevrátilo právě teď a tady na Deimu. Zrovna když jsem se pokoušel alespoň trochu prospat. Místo odpočinku jsem se znovu ocitl na kovovém monstru s osmi smyčkami s tím rozdílem, že se v mém snu proměnilo v ruce a nohy parního démona. Když na mě to stvoření zařvalo a namířilo raketomet, vždy jsem se probudil. Ani jsem neměl to potěšení s ním bojovat nebo zemřít.
Se svými hloupými sny jsem si moc starostí nedělal. Bylo to rozhodně lepší než s parním démonem bojovat ve skutečnosti. Kromě toho jsem na tom byl ve srovnání s Arlene mnohem lépe.
Věděl jsem, žeje něco špatně, když jsem seji snažil probudit a ona na mě zírala bez jediného mrknutí, aniž by přitom cokoliv viděla. Uvědomil jsem si, že ještě pořád spí. Někde jsem četl, zeje nebezpečné probudit osobu z polospánku a ani jsem nepotřeboval lékařské školení, abych poznal, že Arlene je náměsíčná.
Neměl jsem čas hledat lékařskou knihovnu. Při rychlém prohledání zdravotnického materiálu jsem narazil na příručku vklíněnou mezi chirurgické obvazy a antibiotika. Musel jsem se zasmát. Text o zanedbání povinné péče se nejprve dostal až na marsovský měsíc a teď skrz hyperprostorový tunel se téměř vrátil na Zemi.
Když jsem se otočil na Arlene, přestalo mi být do smíchu. Chodila ve spánku a bušila do vzduchu před sebou. Běžte pryč," poroučela přízrakům, které mohla vidět jen ona sama. „Nenechám tě tu. Zůstanu. Zůstanu!"

5.

Věděl jsem, že bych ji neměl budit, ale neviděl jsem žádný důvod, proč bych si s ní nemohl zkusit promluvit. „Arlene, slyšíš mě?"
„Tiše," odpověděla, „nechci, aby tě Fly slyšel. Závisí na mě."
„Proč nechceš, aby o mně věděl?" zajímal jsem se.
„Protože jsi zlý," řekla přesvědčivě. „Všichni jste zlí, vy parchanti."
Pomalu kráčela chodbou. Dokud nehrozilo, že si ublíží, neměl jsem potřebuji násilím probudit. „Proč jsme zlí?"
„Děsíte mě. Nutíte mého bratra dělat špatné věci!"
Až dosud jsem vůbec nevěděl, že Arlene měla bratra.
Bylo to divné - myslel jsem si, že oba víme o rodinném životě toho druhého úplně všechno. Pořád vyprávěla o svých rodičích a o tom, jak vyrůstala v Los Angeles. Nechtělo se mi už v téhle hře dál pokračovat, ale nakonec jsem si své morální obavy zdůvodnil a rozhodl se položit jí další otázku. „Kdo jsme?"
Opilecky mávla rukou a chystala se pronést monolog jako vystřižený z těch podivných, starých divadelních her z minulých století. „Zlé věci ve vzduchu, v noci, můj bratr je kvůli vám nepříčetný. Kdybyste tu nebyli, nikdy by nic špatného neudělal. Myslela jsem, že už vás neuvidím. Proč jste mě pronásledovali do vesmíru, na Mars, na Deimos? Když jsem vyrostla, myslela jsem, že nejste skuteční. Ale teď už to vím.
Sledovali jste mě, ale nedovolím vám do mě vniknout, Když si mě Arlene dobírala, že se vydávám na toulky vzpomínkami, neviděl jsem na tom nic zlého. Ale pokud bychom měli kvůli unikajícímu vzduchu zažít všechny nepříjemné okamžiky z našeho dětství, jsem připraven a ochoten rozloučit se s Deimem ihned, raketa neraketa. Dříve, než bude pozdě. Ale budu mezitím dělat s Arlene? Nemohl jsem i nechat bloumat chodbami a hádat se s duchy z dětství, protože se nám krátil čas a neměl jsem jak zažádat na Zemi o korespondenční kurz psychologie, musel jsem si vystačit se selským rozumem.

„Arlene, na něčem se dohodneme," řekl jsem. „Přestaneme tě obtěžovat a necháme tě vrátit se k Flyovi."
„Proč tak najednou?" chtěla celkem pochopitelně vědět.
„Protože jsme se vrátili na Zemi a nemůžeš nám už nic udělat."
„Fly a já stavíme loď, která nás tam odveze."
„Ha, nevěříme, že se k nám vy dva kdy dostanete. Zůstanete na Deimu navždycky!"
„To je lež!" obořila se na mě a zastavila se. „Budeme s vámi bojovat." Zírala přímo na mě. „Těch vašich malých, zmutovaných a přihlouplých potvor se nebojíme."
„Jen řeči!" odfrkl jsem.
Přiblížila se ke mně na dosah, pozvedla pěsti a začala do mě bušit. Zatímco jsem odrážel její údery což nebylo příliš těžké, vezmeme-li v úvahu dosah jejích a mých paží - křičel jsem: „Vydrž, Arlene, jdu ti na pomoc. To jsem já Fly, Fly!"
Jak už jsem řekl, nikdy jsem nenavštěvoval žádný kurz psychologie, zato jsem účinkoval v školní divadelním souboru. A kdybych měl použít cizí frázi k tomu, aby člověk mohl jít s davem, nemusím být raketový vědec. Jak se její oči pomalu zaostřovaly a Arlene mě začala poznávat, udělil jsem sám sobě promoci s vyznamenáním.
„Flyi? Co se stalo?"
„Už zase jsme bojovali s monstry."
Rozhlédla se po prázdné chodbě a pak se vrátila pohledem zpět ke mně. Ani jsem jí to nemusel vysvětlovat. „Jak dlouho to ještě můžeme vydržet?"
„Ani o vteřinu déle než budeme muset."
Potom začala Arlene vídat podivné barvy: aury, stíny a věci, na které by si normálně ani nevzpomněla. Občas odložila technické dokumenty stranou a tiše seděla s očima zavřenýma, dokud barvy nezmizely.
Bál jsem se o ni, jí to děsilo k smrti. Ztrácela rozum a věděla to. Když jsem jí řekl, že motor je z osmdesáti procent hotov, začala na mě naléhat: „Flyi, zapomeň na těch zbývajících dvacet procent. Je to hotovo! Nejvyšší čas odsud zmizet."
Musel jsem být upřímný. „A.S., je tu ještě pár systémů, o nichž si nemyslím, že jsou v odpovídajícím stavu."
„Dál už nemůžeme čekat. Během toho, co jsme na tomhle kusu skály, jsme riskovali věci s menší pravděpodobností úspěchu, než je tohle. Flyi, dnes ráno jsem přestala rozlišovat barvy. Všechno kolem vidím už jenom šedivě, kromě okamžiků kdy mám halucinace, to pak vidím kolem všeho auru v barvách duhy. Periferní vidění jsem ztratila úplně." Odmlčela se a olízla si rty. „A Flyi, je tu ještě něco."
Přiblížila se ke mně a s vážným výrazem, přesto jemně, řekla: „Chci se ti k něčemu přiznat, Flyi. Co by, si pomyslely jeptišky? Poprvé v životě mám doopravdy strach. Mám strach, že bych tě mohla zabít a přitom tě považovat za jedno z těch monster. To
nedá vydržet.
T n slabý hlásek vzadu v mé hlavě mi takovou možnost pošeptal, už když si poprvé myslela, že vidí dýni. Bylo to riziko, které jsem hodlal podstoupit. Ale i přesto jsem byl rád, že o tomhle nebezpečí promluvila nahlas jako první ona.
Urychlil jsem přípravy a trval na tom, aby Arlene spala, jak jen to bude možné. Řídký vzduch a nízký tlak už začínaly doléhat i na mě, ale zvládal jsem to lépe než Arlene.
Samozřejmě, problém s nedostatkem kyslíku je také v tom, že nejste právě tím nejlepším soudcem svého vlastního rozumu. Nicméně, nejlepší šancí nás obou bylo dokončit konstrukci rakety.
A my už byli blízko, tak blízko.
Zničehonic se mi v hlavě objevily hrůzostrašné představy. Poznal jsem ten symptom: Dolehla na mě stejná psychóza, kterou trpěla Arlene. „Dobrá," podvolil jsem se, „za pár hodin se do toho pustíme. Řekl bych, že máme určitou šanci na úspěch. Osmdesát procent je o osmdesát bodů lepší než nula."
Měli jsme naspěch. Vypili jsme vodu, naposledy pojedli sušenky, sýr, ovoce a ořechy. Eskymáci tvrdí, že jídlo je jako spánek, čímž podle mého chtějí říct, že když se vám nedostává jedné věci, můžete si klidně vystačit s tou druhou.
Arlene začala pracovat na telemetrickém programu, který by měl - dá-li Bůh - odpálit naši raketu, překonat orbitální rychlost Deimu, donést nás do atmosféry Země a zamířit s námi dolů, v kterémžto

okamžití Arlene předá řízení mně, abych mohl najít vhodné místo k přistání. Naštěstí stačilo v podstatě pouze překopírovat části kódu z jiných programů. Pochybuji že by ho dokázala napsat od základu sama. Ne ve stavu ve kterém se nacházela. Ačkoliv ona sama by to nikdy nepřiznala, Bůh při ní musel stát, aby dokázala vydržet dost dlouho a dát program dohromady.

Během příprav k odletu mi hlavou proudily zásadní otázky, které mi přidělávaly starosti. Poštovní potrubí bylo navrženo pro Mars, jehož atmosféra je pouze zlomkem té zemské a má i mnohem menší gravitaci Tah vyvinutý raketou by nemusel stačit k překonání zemské přitažlivosti, až se budeme snažit o přistání. Naproti tomu, hustá atmosféra by mohla vyvolat takové tření, že naše malá loď shoří.

Odpalovač byl v podstatě supravodivou kolejnicí a připomněl mi horskou dráhu s osmi smyčkami ze zábavního parku na středozápadě. Doufal jsem, že tentokrát se nepozvracím. Aspoň že naše zařízení nemělo pomocný řetěz, takže proč se vlastně bát?

Nasměroval jsem odpalovač tak, aby mířil proti směru orbitální dráhy Deimu. Řízení rakety bylo naštěstí velmi jednoduché: ovládání plynu, řídicí páka, různá navigační zařízení, kterým jsem vlastně ani nerozuměl, a ovládání vnitřního prostředí. To vše rozložené kolem mého obličeje v ohromně nepohodlné podobě.

Pak najednou, jen několik hodin před naším plánovaným odletem, Arlene dočista zešílela.

Nejdřív jsem si myslel, že si dělá srandu. Přikráčela ke mně a řekla: „Nesnaž se mě oblafnout. Vím přesně, co jsi zač."

„Jo, parchant s pořádnou porcí štěstí," odpověděl jsem roztržitě. O chvíli později jsem ležel na zemi, Arlene mi klečela na hrudi a u krku mi držela nůž, přesněji řečeno ostrý kus kovu. Podíval jsem se jí do očí a spatřil v nich prázdný pohled jako u zombie. Na okamžik mě napadlo, že ji nakonec přece jenom nějakým způsobem dostali a předělali!

Ale šlo jen o nízký tlak a pomalou ztrátu kyslíku. Vleže jsem na ni pět minut mluvil, Bůh ví o čem všem jen abych ji přivedl zpět k sobě. Po chvíli upustila nůž a začala brečet. Tvrdila, že zavraždila Boha, nebo nějaký podobný nesmysl.

Neměl jsem v úmyslu ji opustit, ať už se bude dít cokoliv, ale v mé osobní příručce pravidel chování nebylo řečeno nic o tom, že je potřeba takovouhle situaci ještě víc komplikovat. V hangáru jsme měli několik lékárniček. Jednu z nich jsem otevřel a píchl Arlene injekci. Chvíli se se mnou prala, kašlala a nakonec se na mě obrátila. „Proč nemůžeme snést své bratry?" zeptala se. Až potom lék konečně zabral.

Bude v pořádku. V poštovní raketě jsme měli vyšší tlak a především vyšší parciální tlak kyslíku. Bude v pořádku. Doufám...

Naložil jsem ji do rakety, přihodil pytel se zásobami a vmáčkl se k ní. Bylo to, jako bychom společně spali ve spacáku, nebo v rakvi. Našel jsem si místo, odkud jsem dosáhl na veškeré ovládání, zhluboka se nadechl a zvážněl.

Těsně předtím, než jsem nastartoval, jsem si vybavil příšernou hrůzu, kterou jsem zažil na palubě proudového letadla v okamžiku, kdy se přiblížilo mé úplně první přistání na letadlové lodi. To, že jsem musel plně důvěřovat nějakému chlápkovi na druhém konci letadla, mě znervózňovalo víc než představa, že bychom přistávali na poštovní známce. Tentokrát, ať už to bylo to prospěchu věci nebo ne, jsem byl já ten chlápek u kniplu. Když jsem uvážil, že jsem ještě nikdy nepilotoval nic jiného než výsadkové vznášedlo při přeletu nad horami, skoro jsem si přál, abych byl zase u toho přistání na letadlové lodi.

Zapojil jsem spínače, přidal plyn - klapka se kupodivu podobala té u obyčejného osobního letadla a raketa se pomalu sunula trubkou, aby odstartovala při přetížení deseti gé. Arlene už byla samozřejmě dávno v bezvědomí, takže si nechala ujít to potěšení omdlít společně se mnou.

Náhle jsem zjistil, že se nacházím v divné místnosti, moji pozornost upoutalo slabé syčení. Černobílé okolí, žádná barva... Bylo mi jasné, že bych měl vědět, kde to vlastně jsem, co jsou zač všechny ty věci, tohle vybavení kolem mě.

Řekl bych, že bych si měl pamatovat i své jméno.

Pak se tichem prodral nějaký zvuk. Fly, řekl někdo. Je to snad rozkaz? Fly, Fly... „Fly." To jsem řekl já, mé rty opakovaly slovo fly... To je jméno. Moje jméno.

Začal jsem vidět barevně a rozeznal připevněná blikající světla a obrazovky z tekutých krystalů. Sám jsem je sem přidělal. Poštovní zásilky nemusí vidět, kam letí, ale my ano.

Štěrbinou, která představovala náš výhled, jsem spatřil tmavou modř s jemnými chomáči cukrové vaty, vlákna míhající se kolem nás. Pohlédl jsem na výško-měr, byli jsme moc vysoko na to, aby to mohla být oblaka. Ionizované plyny?

Potom mě něco praštilo do hlavy, jakoby desetimilimetrová kulka, po celém obličeji se mi rozlila" bolest. Zpočátku mě hlava bolela zvenčí i zevnitř, nakonec se ale všechna bolest soustředila za očima. Připadalo mi to jako ta vůbec nejhorší migréna, kterou by mohl trpět sám Bůh. Několik vteřin jsem si myslel, že mi hlava doslova a do písmene vybuchne. Postupně bolest umlkla, krev konečně vyrovnala tlak v lebečních tepnách a nahodila znovu můj mozek. Podíval jsem se na časoměr. V bezvědomí jsem byl pouze čtyřicet pět vteřin.

Mohlo to ale být i čtyřicet pět let.

Hluboké zasténání bylo známkou toho, že se Arlene vrací vědomí. „Flyi," zaúpěla, „hodně štěstí."

Měl jsem příliš mnoho práce, než abych jí mohl odpovědět. Bylo ale fajn mít ji zase zpět. Výpočty, které provedla pro naši sestupovou dráhu, byly v pořádku a já nás pomocí brzdících trysek vmanévroval na potřebnou pozici.

Jak jsme se přibližovali, jízda začínala být divočejší a drsnější. Vnitřek malého plavidla se zahříval. Tím, že jsme byli tak blízko u sebe, jsme se potili ještě rychleji. Když se teplota přehoupla přes padesát stupňů Celsia, vkutálely se mi do očí krůpěje potu a rozmazaly mi výhled.

Teplota stoupala dál. Poštovní rakety jsou sice izolované, ale plášť téhle byl postaven pro podmínky na Marsu.

V zemské atmosféře jsme se pekli. Teplota vystoupala na více než sedmdesát stupňů a já začal lapat po dechu. Přitom mi každý nádech spaloval plíce. Pokožka mi zčervenala, až jsem jen stěží dokázal udržet ruce na řízení. Ještě minutu a je po nás.

6.

„Flyi!" vykřikla Arlene. „Odpal kyslík! Přijdeme o něho, ale až se zahřeje, tak odfoukne výfukové plyny a zchladí vnitřek lodi!"

„Znovu už ne!" byl jsem proti.

„Cože?"

„Zbylo by nám ho málo!"

„Udělej to, Flyi, nebo se usmažíme."

Střídavě jsme se snažili tomu druhému předkládat nepříjemná fakta. Docela se to podobalo manželství.

Nakonec jsem se podřídil a udělal, co navrhovala. Chladící účinek kyslíku byl skutečně znát. Mozek jsem sice ještě pořád měl jako v jednom ohni, ale alespoň jsem už mohl uvažovat.

„Jaké systémy ještě nefungují?" zajímalo Arlene stále ještě se zajíkající s každým spalujícím nadechnutím.

Napadlo mě, že tohle je vhodná chvíle k tomu být zcela upřímný. „Když už jsi o tom začala," prohodil jsem, „dělám si starosti o přistávací systém."

„Cože?"

„To tentononc by se hodilo právě při přistání. Jak jen tomu říkají? Aha, už vím, vzduchový brzdný systém."

Arlene si povzdechla. Kdyby v našem malém kokonu bylo více místa, možná by i pokrčila rameny.

„Pozdě bycha honit," řekla. „Omlouvám se, že jsem ti přidělala potíže."

„Nebuď směšná, Arlene! Měl jsem bláznivé sny a sám jsem se pomalu blížil k hluboké propasti. Tebe to

potkalo dřív jen proto, že jsi... menší." Měl jsem pocit, že za současných okolností není takováhle diskuze právě nejvhodnější.
„Tak jak u všech svatých s touhle hračkou přistaneme?" Arlene nestačila svoji otázku ještě ani dokončit a už začala zívat.
Podle mého bychom se s ní měli pokusit přistát někde na pevnině. Ať živý nebo mrtvý, na plavání jsem neměl ani trochu náladu. Jestli přežijeme, bezproblémově se zorientujeme kdekoliv na Zemi. Pak už si jenom vybereme směr a vyrazíme na pochod.
Neměli jsme času nazbyt. Díky našemu kaskadérskému kousku poměr kyslíku k oxidu uhličitému neustále klesal. Ani trochu jsem nechtěl, abychom z nedostatku kyslíku začali znovu blouznit. Ne po tom, co se stalo Arlene. Něco takového už nechci nikdy znovu zažít.
To jí bylo třeba vysvětlit, jenže Arlene mezitím usnula a tak jsem se o svůj názor podělil s jedním z Marťanů. Byl to malý, asi metr vysoký zelený chlapík, ze kterého jsem měl velkou radost. „Nejvyšší čas, že jste se ukázali," řekl jsem mu. „Pořád jsme čekali, že tady nahoře najdeme někoho, jako jsi ty. A ne tyhle středověký potvory."
„To plně chápu," odpověděl hlasem W. C. Fieldse.* „Tihle démoni dělají jenom samé potíže. Ale na Deimu jsou vždy vítáni."
„A pročpak to?" zeptal jsem se.
„Mezi námi, tohle je dost ohyzdný měsíc, nemyslíš? Ani zdaleka není tak nádherný jako Phobos, měsíc všech pijanů. A když už o tom mluvíme, ty u sebe náhodou nemáš kapku whisky, co?"
Promiň, jedině vodu."
Urazil se. „To myslíš tu kapalinu, ve které spolu smilní ryby? Tu my Marťani nemáme rádi. V ní se totiž můžeš utopit. Naše planeta je krásná, suchá a rezavě hnědá jako to tvoje auto, které jsi nechal rozpadnout v prach. Na Marsu je moc hezky a také chladno. Nejlepší způsob, jak se připravit na tu zimu, co ti bude v hrobě. Jsi si jistý, že nemáš ani kapku chlastu?"
Došlo mi, že o tom utopení mluvil jen proto, aby mi nahnal strach. Pokud s Arlene neshoříme v atmosféře, ještě pořád tu je slušná šance, že spadneme do oceánu a utopíme se podobně jako první kosmonauti v osmdesátých letech dvacátého století.
Kromě toho tu vyvstala jistá otázka, na kterou jsem chtěl dostat odpověď. „Proč se ti zdá být Phobos hezčí než Deimos?" zeptal jsem se ho.
„Kamaráde, Phobos je vnitřní měsíc Marsu. Deimos byl po všechny časy mimo, i před tím, než ho ti skřeti unesli. Být mimo není dobré a tobě dochází čas a navíc zemřeš. Kromě toho ještě zradíš Arlene a také Zemi, ty jeden mrňavý človíčku se svými halucinacemi."
Zatímco mluvil, neustále se zvětšoval a zpoza jeho šklebících se rtů vyrazily ostré špičáky. Jeho oči zčervenaly barvou ohně, stejně tak i raketa. Obloha byla pod námi i nad námi zároveň. A já křičel.
„Jsi jedním z nich! Jsi démon, imp i přízrak. Podvedl jsi mě."
„Flyi," ozval se za Marťanem utěšující hlas. „Flyi, máš halucinace."
„Já vím," ohradil jsem se, zatímco Marťan pomalu mizel. „Celou dobu jsem to věděl."
Rychle jsem se rozhlédl po kabině a napočítal jsem sebe, Arlene a hlavně žádného Marťana. Ještě jednou jsem to pro jistotu přepočítal. Jo jenom dva lidé. Žádná monstra. Žádní Marťani. Málo vzduchu. Rozhodně ne tolik, kolik potřebujeme.
„Musíme s tím rychle přistát," rozhodl jsem.
„Nevím jak ty, Flyi, ale já si klidně počkám, až budeme moci přistát bezpečně."
Atmosféra zhoustla natolik, že jsem mohl zatáhnout za lano a vysunout malá křídla. V okamžiku jsme sebou začali házet jako blázni, třásli jsme se tak silně, až jsem měl pocit, že mi vypadnou všechny vnitřnosti. Převalovali jsme se, kymáceli, vychylovali se z kurzu. To máme tři nebezpečí naráz! A já se ani s vypětím všech sil nedokázal udržet na sestupové dráze navržené Arleniným počítačem.
Obrazovka ukazovala několik soustředných čtverců vzbuzujících dojem toho, že prolétáváme nekonečným zástupem čtvercových obručí. Pokud nás udržím uvnitř, měl bych mířit tam, kam jsme měli naplánováno. Někam do Severní Ameriky, říkala Arlene. Ani ona sama si nebyla jistá.
Jenomže já stanovenou dráhu neustále protínal a křižoval ji z jedné strany na druhou. Nemohl jsem to udržet! Škubl jsem za páku a strhl nás z jedné strany drátěného čtverce rovnou druhou stranou ven. Na

krátký okamžik, během něhož jsme se nacházeli uprostřed obruče, se čtverce zbarvily z rudé na černou barvu. Zbývalo mi jediné, držet se co nejblíže správného kurzu. To jsem se ovšem ještě nezmínil o tom, jak rychle jsme klesali. Až příliš rychle. Takhle místo našeho přistání přeletíme a dost možná se trefíme přímo do Tichého oceánu.
Jen stěží jsem dokázal udržet řízení. Nechal jsem brzdící rakety navádět naši dvoumístnou „řízenou střelu" podle toho, v jaké pozici se nacházela křídla a vzduch zase tlumit pokud možno co nejvíce přebytečné rychlosti. Celá loď se začala otřásat. Rozbolela mě stará stříbrná plomba. Arlene se opřela proti sedadlu, svaly na tváři se jí napnuly, oči se několikanásobně rozšířily. Myslím, že konečně pochopila tíhu naší situace.
Za oknem ubíhala Severní Amerika jako deka větraná za slunného dne. Právě jsme byli nad Mississippi, klesali níž, klouzali na západ a rychle sestupovali. Vletěli jsme do mraků, ale moc dlouho jsme v nich nezůstali.
„Vím, kde jsme!" křičela Arlene. Kvůli potížím s dýcháním zněl její hlas zvláštně. I já se zorientoval. Z mračen jsme vylétli asi sto padesát kilometru západně od Salt Lake City. Bonnevillská solná pánev byla pro přistání ideální - rozlehlé a vyschlé dno jezera, ve kterém můžete narazit jedině do hlíny. Udusané hlíny, abych byl přesný. Nicméně určitá šance tu byla.
„Vypusť palivo!" křikla mi přímo do ucha ve snaze přemoci skučení zápasící lodi. Konečně jsme byli dost nízko na to, abychom mohli normálně dýchat. Trhl jsem za páku a zbavil se posledních zásob paliva v nádržích.
Kabina se začala znovu zahřívat a celá raketa se otřásala, jako kdybychom se točili v mixéru. Bylo to teď nebo nikdy. „Drž se!" vykřikl jsem. Okamžitě mě napadlo, jak hloupě to zní, ale něco jsem říct musel. Arlene ječela jako banshee - máte pravdu, ani tohle není hlubokomyslná poznámka.
K zemi jsme se blížili rychle a neúprosně, a nakonec jsme do ní narazili v rychlosti půl machu. Loď se při dopadu roztrhla a poskočila jako kámen vržený do neexistujících vod bílého, slaného jezera. Převalila se Arlenin loket se mi zaryl do žeber tak silně, až mi vyrazil dech.
Loď se kutálela dál a můj mozek, už takhle zaživa usmažený, se zamotal natolik, že jsem ani nedokázal odlišit hlínu od oblohy. Z lodi odpadávaly jedna po druhé nejrůznější části, až zbyl jen titanový rám.
Raketa se nakonec zastavila a převalila na bok. Právě tak, abych zůstal ležet pod Arlene.
Dobrých pět minut, které nám připadaly spíše jako pět hodin, jsme tiše leželi omráčeni a uvažovali, jestli jsme to zvládli nebo ne. Čekali jsme, až se svět přestane točit.
„Jsi v pořádku?" podařilo se Arlene zeptat.
„Myslím, že jsme naživu," odpověděl jsem.
Během letu jsme spotřebovali veškeré palivo, což mi akorát vyhovovalo. Neriskovali jsme jeho vznícení ani výbuch. Teď abychom se ještě dokázali dostat ven z tohohle vraku.
Naštěstí dveře na Arlenině straně nebyly zaseklé. Ve skutečnosti tu s námi nebyly vůbec. Arlene se protáhla ven a se zachrčením těžce dopadla na zem. Oproti zvyklostem jsem ji následoval s poněkud větším půvabem.
Díky Bohu se nám nedostalo žádné újmy na zdraví. Nechtěl jsem, aby se z nás stal snadný cíl. Pokud cizinci obsadili Utah, jak se už řadu let před invazí domnívala jedna z našich starých jeptišek, musíme se mít na pozoru. Někdo, nebo něco, se možná přijde podívat, co vlastně udělalo čerstvou, do kouře zahalenou díru v slané slupce jezera.
Okamžik jsme si vychutnávali pocit toho být naživu a vcelku, kochali se soumrakem v Utahu a dýchali ten nejlepší vzduch, který jsme za několik posledních měsíců okusili. Pak jsme se podívali po zásobách. Voda i jídlo vydržely, zbraně byly na padrť.
Říkal jsi, že to nezvládneme," škádlila mě Arlene.
„Nikdy neposlouchej pesimistu," odpověděl jsem a dodal: „jenže na světě jich je tolik, že budeš mít sama chuť to vzdát." Zasmála se a z legrace mě uhodila do ramena tak šikovně, až mi celé strnulo.
K všeobecnému údivu GPS lokátor na Arlenině zápěstí pořád fungoval. Musím říct, že takovou výdrž bych od něho nečekal. Napadlo mě, jestli bych si neměl koupit několik akcií společnosti, která ho vyrobila. Jenže kdo ví, jestli ještě vůbec nějaké společnosti existují. Možná monstra udělala to, co se žádné vládě nepodařilo - zruinovat veškerý obchod a přeživší nechat hladovět.

Arlene se posadila na zem se zkříženýma nohama, pohrávala si s lokátorem a snažila se určit naši přesnou pozici. Satelit by měl zareagovat okamžitě a zaměřit nás s nanejvýš dvoumetrovou odchylkou.
„Máš něco?" zeptal jsem se a dál naslouchal souznění několika šumů vycházejících z jejího zápěstí.
„Nic," našpulila rty. „Vsadím se, že satelit tam někde pořád je, ale nepřítel určitě zakódoval signál. Možná proto, aby lidé nemohli satelity používat v boji"
„Kéž by všichni byli tak tupí jako démoni," přál jsem si.
„Na tohle bohatě stačí jeden pavouci mozek... Ale koho to zajímá, Flyi? Navzdory všemu jsme pořád naživu, krucinál!" Rozběhla se po písku jako malé dítě hrající si na pláži. Naznačila mi, abych se k ní přidal. Přiběhl jsem k ní a chytil jí za ruce. Smýkla se mnou, až jsem se skácel do písku.
„Nemotoro!" usmála se rozpustile. Vypadala jako malá holka, stejná jako ta, která na Deimu prožívala ošklivou noční můru. S tím rozdílem, že tentokrát mi to bylo příjemnější.
„Dobře víš, že na tohle nemáme čas," řekl jsem, ale nemyslel jsem to upřímně.
„Nemáme čas být naživu, ani dýchat čerstvý vzduch. Přesto tu pořád jsme, celí. Bože, vůbec jsem si nemyslela, že to dokážeme. Dostali jsme se z orbity jen s pomocí několika náhradních dílů, kapky dřiny, lepící pásky a našich holých rukou - ha!"
„Upřímně řečeno, má drahá, měl jsem jisté pochyby," přiznával jsem. Nemohl jsem odolat a musel jsem se za ní znovu rozběhnout. Měla pravdu. Neustále jsme prováděli věci, které nás měly už stokrát zabít. Nebyli jsme nezničitelní, ale pomalu jsem začínal věřit na něco, co jsem vždy nesnášel - štěstí.
Lidé, kteří v životě ničeho nedosáhnou, připisují úspěch všech ostatních pouhému štěstí nebo jejich ničemnosti. Já věřím, že člověk je strůjcem svého štěstí: „Štěstí přeje připraveným." Ale v boji existuje příliš mnoho nahodilých faktorů, s nimiž je třeba počítat. Arlene i já jsme se cítili báječně. Měli jsme spoustu důvodů být vděční.
„Zajímalo by mě, jaká tu je úroveň radiace," řekl jsem.
„A musíme to vědět?" zajímalo ji, zatímco poskakovala kolem. „Nezdálo se, že by tímhle směrem mířila nějaká bomba."
„Ne, když jsme se dívali," upřesnil jsem.
„Není důvod bombardovat atomovkou poušť. Vždyť už to vlastně je pustina."
„Bombarduješ vojenské základny, Arlene. A nezapomínej na nukleární testy, ke kterým takovýchto oblastech docházelo."
„Lidé vedou války, Flyi, a také se na ně připravují.
Kromě toho nevíme jistě, že jsme viděli odpálení jaderných zbraní. Mohlo to být něco jiného, co nezpůsobuje radioaktivní spad. Tak je později snadnější obsadit bombardovaná území."
„Zdálo se mi, že některé potvory mají radiaci rády."
Přestala si hrát s pískem a posadila se. Nejprve nic neřekla a jen si vysypávala písek z pravé boty. Až když si začala rozšněrovávat levou botu, odpověděla: „Úroveň radiace na základně nebyla pro lidi zdravá, ale ani trochu se neblížila hladinám, které zůstanou po globální nukleární přestřelce."
Na tom něco bylo. „Asi máš pravdu. Můžeš mi poděkovat, že jsem s námi přistál na takovémhle místě."
„Ha," nezdálo se, že by souhlasila. „Jen náhoda. Spadl jsi s námi tam, kde to šlo."
„Zručnost a houževnatost, má milá. Jednou ti vysvětlím svoji teorii toho, jak funguje štěstí."

7.

V takový okamžik jsem byl rád, že si k ní mohu přisednout do písku. Slabý hlásek vzadu v mé hlavě, který pracoval přesčas, jen aby nás udržel při životě, jsem ignoroval. I když mi říkal, že nemůžeme promarnit ani chvilku. Monstra by se na nás mohla vrhnout každou vteřinou a spálit naše malé vítězství rychleji než zapadající slunce.
Občas musíte říct, ať jde všechno k čertu, i když jenom na okamžik. Arlene i já jsme nedávno čelili té nejhorší věci, která může člověka potkat. Něčemu horšímu než jsou monstra nebo smrt ve vesmíru. Věděli jsme, co to znamená přijít o duševní zdraví... a znovu ho nalézt.

Arlene si začala pískat „Molly Malone". Vybrala jednu z mála písniček, ke kterým znám slova, a tak jsem se k ní mohl přidat. Chyběla nám jedině láhev Tullamore Dew, nejlepší whisky na světě. Zdálo se, že náš duet změnil prodlužující se temné stíny soumraku z Utahu v chladné irské mokřiny. Uvažoval jsem, jestli i tam propukla zkáza. Byli démoni i v Dublinu? Viděli jeho obyvatelé v záchvatu šílené hrůzy místo Marťanů malé, zelené irské skřety? Chtěl jsem přemýšlet o celém světě, ale byl pro mě moc veliký.

Právě teď byl tím jediným světem pás pouště v Utahu. To, co můžeme udělat sami pro sebe, pro lidskou rasu, nebo pro celý svět, se rozhodne tady, stejně jako tomu bylo na Deimu a předtím na Phobu. Budeme postupovat svět po světu.

Naplněný pocitem štěstí jsem si na několik minut lehl a sledoval, jak se na tmavnoucí obloze objevují první hvězdy.

Jakmile padla noc, všimli jsme si záře na východě. Tím směrem bychom se měli vydat, do Salt Lake City. Sbalili jsme vše, co přežilo přistání, a vydali se za světlem. V devět večer jsme si udělali první přestávku, druhá následovala o půlnoci.

„Jak dlouho myslíš, že to bude trvat?" zeptala se Arlene.

„Nejsem si jistý, ale jsem rád, že s sebou máme zásoby." Pytel přežil havárii bez úhony stejně jako my. Měli jsme vodu, sušenky i křupavé mušli tyčinky. Dokonce jsme měli baterky, které jsme ovšem moudře nerozsvítili. Ale dal bych cokoliv za to, kdyby nám zůstaly i nějaké zbraně. V pytli se zásobami se skrýval jedině krátký nožík.

Šli jsme v noci a přes den spali. Kdysi jsem to tiž viděl Lawrence z Arábie. Po všem, co jsme zažili na Phobu a Deimu, i poté, co jsme se téměř rozletěli na kousíčky nad pevninou, se mi ani trochu nechtělo umřít právě tady. Kvůli tomu jsme přece nemuseli letět do Utahu!

Voda snášela okolní prostředí lépe než jídlo. Za dne jsme se k sobě ve spánku choulili zimou. Mohli jsme si rozdělat oheň, ale nemělo smysl zbytečně prozrazovat naši pozici. Na celé situaci bylo cosi podivného. Něco, co nás nutilo zůstat ostražitými, i když jsme se prozatím s žádnými potížemi nesetkali.

První si toho všimla Arlene: „Flyi, neslyším žádné zvuky."

„Co tím myslíš?" zeptal jsem se. Pod nohama nám křupaly kamínky, po nichž jsme směřovali k záři, která nevypadala o nic větší než před třemi dny.

„Myslím noční tvory. Neslyším žádné sovy..."

„A jsou v poušti nějaké sovy?"

„Nevím, možná ne. Ale něco by tu být mělo. Nejsou tu ani brouci, ani ještěrky. Prostě vůbec nic." Přemýšlel jsem o tom. „Pokud jsme opravdu byli svědky zániku civilizace, čekal bych, že narazíme na divoké psy."

„Ani žádní kojoti, nic. Dokonce i tady by mělo něco být. Pokud ovšem všechno nezničily zbraně."

„Ne, tak to nemůže být. Kvůli otravě nebo radiaci bychom už dávno zvraceli vlastní vnitřnosti. To světlo znamená, že někdo je ještě pořád naživu."

„V to doufám," řekla. „Takže támhleto je podle tebe Salt Lake City."

„Mělo by být."

„Salt Lake City v Utahu“

„Pokud nezačalo sněžit na Floridě."

Několik set kroků byla zticha, pak si odkašlala. „Flyi, musím se ti k něčemu přiznat. Už zase."

„Kdykoliv."

„Mám tak trochu problém s mormonskou vírou," řekla.

Pohlédnout jí do obličeje v tlumeném světle nebylo snadné. Kéž by byl měsíc v úplňku, místo toho srpku, který nad námi visel jako kosa. „Byla jsi mormon?" zeptal jsem se.

„Ne. Ale můj bratr ano, krátce."

„Dáváš jejich církvi vinu za to... co se stalo?"

„Potřásla hlavou. „Ne, myslím že ne. Měl své problémy ještě předtím, než do jejich církve vstoupil. A měl je i poté, co odešel."

„Myslíš, že by tu mohl být?" zajímalo mě.

„To ne. Žili jsme v severním Hollywoodu. Když se stal mormonem, tak odešel do Utahu, ale pak když církev opustil, už nevím, co s ním bylo dál. Nezajímá mě, jestli ho ještě někdy uvidím."

„Nebudu ti to nikdy připomínat," slíbil jsem.
„Říkám ti to ještě z jiného důvodu," pokračovala. „Když byl jedním z nich, byla jsem mormonismem úplně posedlá. Četla jsem knihy, které napsali, i ty namířené proti nim. Dokonce jsem si přečetla Knihu Mormonovu."
„To by se mohlo hodit," nadhodil jsem.
„O tom pochybuji. Kvůli ní jsem se vůči nim stala ještě víc předpojatou. Podívej, Flyi, jestliže na konci toho všeho najdeme živé bytosti, budeme s nimi muset zůstat a bojovat po jejich boku. Slibuji ti, že nebudu mluvit o náboženství s žádným z těch patriarchálních..."
Odmlčela se na dost dlouho, abych jí mohl skočit do řeči. „Je mi to jasné."
„Máš na ně svůj vlastní názor?" zeptala se opatrně.
„No, četl jsem článek o tom, že mají silný pud sebezáchovy. Že mají nahromaděny zásoby jídla na celý rok a tak podobně. Tohle tě dostane! Když jsem se jednou jel podívat do L.A., navštěvoval jsem různé památky a atrakce: Disneyland, La Brea Tar Pits, studio Paramountu, Ackerovo panství a dokonce jsem si našel čas zajít do jejich velkého chrámu na konci Overland Avenue. Na vršku toho chrámu stojí anděl s trumpetou, kterého jsem omylem považoval za Gabriela."
„Tak to se jim určitě muselo líbit. To je totiž anděl Moroni."
„No, touž teď vím."
Hehe!"Když jsem oněm mluvila, vynechávala jsem ‚i' na konci."
Zhluboka jsem se nadechl. „Arlene, postarám se o to, abys dodržela slib, že s nimi nebudeš mluvit o teologii."
„Čestné skautské," řekla.
"chodila jsi někdy do skautu?"
Na to už neodpověděla.
Baterky jsme nechali i nadále zhasnuté, záře na obzoru bylo jediné světlo, které jsem si v poušti přál. V noci bylo snadné udržovat směr. Dávali jsme si záležet, abychom nepromarnili ani minutu.
„Hoří to tvé noční světlo," řekla mi Arlene, když mě budila, a zachichotala se. Něco jí pobavilo, ale neprozradila mi co.
Ukázalo se, že nám došlo jídlo. Alespoň, že vody jsme měli víc, než bylo potřeba. Pět dní nám trvalo dostat se do Salt Lake City, bývalého střediska mormonského světa. A u všech svatých, ono to platilo i teď!
Leželi jsme na břiše v křoví, stínili si oči před sluncem a vykláněli se zpoza převráceného nákladního auta.
„Jsou to lidé!" žasla Arlene nad stovkami mužů, kteří se v ranním úsvitu procházeli po ulicích. Střídali ostatní muže, kterým očividně končila noční hlídka.
„Kde jsou podle tebe ženy?" zašeptal jsem.
„Doma a starají se o děti. mormoni jsou tak zatraceně patriarchální."
„Arlene..."
Skrývali jsme se za rozbitým nákladním autem, na vhodném místě na svahu, odkud jsme měli báječný výhled. Jak slunce stoupalo po obloze, rozbitými okny probleskovalo světlo úzké jako laserové paprsky. Jeden takový mě na okamžik oslepil. Raději jsme se přemístili na lepší místo, odkud bylo možné vidět víc. A že bylo na co koukat.
V ulicích města se teď pohybovala víc než tisícovka ozbrojených mužů a k mému překvapení jsem rozeznal i několik žen a mladých dívek přenášejících těžké palebné zbraně. V Arlenině obličeji se objevil jeden z jejích nezvyklých výrazů.
Nenutil jsem ji, aby brala zpět cokoliv z toho, co řekla. Když je společnost v ohrožení, musí udělat, co je potřeba, jinak půjde rychle ke dnu.
„Nemyslíš si, že by mohli spolupracovat s cizinci?" zeptala se má kamarádka. Už jsem o tom uvažoval. Jenže oni se nechovali jako oživlé mrtvoly a my přitom věděli, že monstra vidí své lidské sluhy nejraději právě v takovém stavu. Jediný pavouci mozek udělal výjimku, když potřeboval získat znalosti z mozku ubohého Billa Ritche.
Museli jsme se s těmi lidmi spojit, ale raději bych to udělal tak, aby nás přitom nezastřelili. Zatímco jsem

vymýšlel plán, Arlene mi poklepala na rameno.
Otočil jsem se a zjistil, že zírám do obou hlavní dvouhlavňové brokovnice. Po celé pětasedmdesáti centimetrové délce hlavně a pažby se táhlo nádherné, drobné vykládání. Pažba byla spojena se svalnatou rukou, která navazovala na statné tělo završené do široka se zubícím, chlapeckým obličejem. Mohlo mu být nanejvýš dvacet dva, možná dvacet tři let.
„Tak jak?" zeptal se mě. Jeho kolega byl mnohem hubenější a mířil na Arlene starou lehkou karabinou Ruger Mini-14.
Všiml si mého výrazu a usmál se, jako kdyby mi dokázal číst myšlenky. To byl jasný důkaz toho, že máme co do činění s poctivými, živými lidmi - dokázali si vážit dobré zbraně.
Nazdar," řekl jsem a pohlédl z jednoho muže na druhého.
„Dobré ráno," přidala se Arlene.
"zdravím," odpověděl ten druhý z nich a všiml si, jak se mé oči kochají jeho zbraní. „Dost dlouho mi trvalo, než jsem ji sehnal," prohodil konverzačním tónem.
„Nádherná zbraň," souhlasil jsem a uvědomil si, že ten svalnatý chlap ještě nepromluvil.
Hubeňour přikývl a pokračoval: „Jsou kompaktní, snadno se s nimi manipuluje, rychle střílí a když vás trefí, nemáte z toho radost." Odmlčel se a pak dodal: „Nemyslíte?"
Aha. Tak o tohle šlo. Zkoušeli nás.
„Přesně tak," vložila se do toho Arlene. Hubeňour se na ni pobaveně podíval a čekal, dokud něco neřeknu.
„Jedna z mých oblíbených," řekl jsem nakonec. „Skoro nekope. Nějako větší ráže."
Konečně promluvil i kolohnát: „Jerry, tihle lidé nemají o přednášku zájem."
Jerry na něho zašilhal. „Jsou to vojáci. Stačí se podívat na jejich oblečení." Nikdo po nás nechtěl, abychom to odsouhlasili nebo popřeli, a tak jsme drželi jazyk za zuby. Jerry měl ještě pořád co říct: „Mají zájem o pěknou zbraň, že ano?"
Díval se přímo na mě a já mu bez zaváhání odpověděl: „To rozhodně mám. Obzvláště o tu, kterou máte vy."
Jerry se usmál a pokračoval: „Alberta unavuje věčně poslouchat, jak tenhle model vychvaluju. Dokud nebyly postaveny mimo zákon, daly se dokonce se-hnat za rozumnou cenu."

„S tím už teď nebude problém," řekla Arlene. „Jsem si jistá, že tu je spousta zombií, které můžete oddělat."
Kdykoliv promluvila, zatvářili se oba muži trochu rozpačitě. Měl jsem ale pocit, že si začíná vést dobře.
Arlene se na mě podívala a mrkla. Vybojovali jsme dost bitev, abychom dokázali pochopit výraz a pohyb toho druhého. Jediný pohled mi prozradil, že podle jejího názoru se situace zlepšuje. Přesto nemohla odolat a nepřisadit si: „Mně se ale líbí M-14," řekla.
Ježíši, to bylo jako jít si zastřílet s dělostřeleckým seržantem Goforthem a jeho vidláckými kámoši!
Oběma mužům se začínala zamlouvat. „Na armádní slečinku máte dobrý vkus," ocenil ji Albert. Všichni jsme tam na okamžik jen tak postávali, usmívali se jeden na druhého, dokud Albert neprolomil ledy tím, že změnil téma hovoru.
Stejně přátelským tónem se zeptal: „Čirou náhodou nejste spolčeni s těmi ďáblovými přisluhovači, kteří napadli náš svět?"
„Chtěli jsme se vás zeptat na to samé," odpověděla Arlene. Za to si ode mě vysloužila nevraživý pohled.
Svalnatý kluk s dvouhlavňovou brokovnicí se uchechtl. „Nezlobte se za to na ni, pane. Ukazuje to na správnou bohabojnou povahu. Doufám, že jste oba na naší straně, líbíte se mi a rozumíme si. Ale nemůžeme nic riskovat."
Oba nás důkladně prohledali, našli nůž a zabavili ho. Zůstali jsme beze zbraně. Svým způsobem jsem byl rád. Tihle hoši se nechovali jako amatéři, což znamenalo, že měli proti vetřelcům šanci.
„Dobrá," řekl muž s brokovnicí, „odvedeme vás k prezidentovi Rady Dvanácti."
Arlene se zašklebila, z čehož jsem poznal, že ví, o čem ten muž mluví. Zůstala ale věrná svému slibu a o náboženství nepromluvila ani slovo. Ten název zněl natolik působivě, aby mi došlo, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je stále plné síle.

Možná měla pravdu a oni byli kult, ale kromě umístění v soutěži popularity nevidím mezi kultem a náboženstvím žádný rozdíl. Přežili a my potřebovali spojence v boji proti monstrům.
Vím o mormonech ještě jednu věc, o které jsem se Arlene během našeho krátkého rozhovoru v poušti nezmínil. Jeden můj důvěryhodný přítel s konexemi ve Washingtonu mi prozradil, že mormonská samostatnost z velké části vychází z toho, že jsou skutečně připraveni na každou možnost. Vzhledem k jejich bouřlivé historii byla krajní opatrnost pochopitelná. Následkem toho byla spousta mormonů ve vládě, v FBI, v různých státních službách, v CIA, dokonce i v NASA. Bůh pomoz komukoliv, kdo by se chtěl k mormonům zachovat jako Hitler k Židům! Mormoni by tak měli být ideálními spojenci v boji proti vpravdě ďábelské invazi.
S Arlene to konečně už velmi brzy zjistíme.

8.

Jak nás vedli ulicemi Salt Lake City, opovážil jsem se doufat, že jsme měli s Arlene pořádné štěstí, když jsme přistáli právě zde. Kdybych byl ještě pořád zbožný člověk, zapálil bych svíčky a odříkal několik Zdrávasů za to, abychom v mormonském svatostánku nenašli pavoučí mozek. Budova, která byla očividně naším cílem, se přibližovala čím dál víc.
Lidé na ulici se nám vyhýbali velkým obloukem, přesto se vůči nám nechovali nepřátelsky, byli pros-tě jenom opatrní. Nikdo se neprojevoval jako pitomec a já doufal, že to tak zůstane.
V tom se objevil muž na silné motorce vířící prach. Namířil si to naším směrem a zastavil jen pár centime-trů od nás. Na sobě měl vycházkový oblek. „Nazdar, Jerry," prohodil.
„Ahoj, Nate," pozdravil ho Jerry. „Lidi, tohle je můj bratr Nate. Představil bych vás, ale neznám vaše jména."
„No tak, Jerry," skočil mu do řeči Albert, „však víš, jak to chodí. Prezident Dvanácti je ještě nevyslechl. Měli by se představit nejdřív jemu."
„Tak promiň."
„Zdá se mi, že oni už vaše jména znají," řekl muž na motorce, zatímco si sundával helmu. Byla to dvoj-čata.
Ačkoliv Arlene nadále držela slib, že nebude dis-kutovat o teologických záležitostech, byla víc než ochotná zapojit se do čehokoliv jiného, co se kolem
Nás odehrávalo. „To je moc pěkný stroj," ukázala hlavou k motorce.
Nate dokázal, že je bratrem svého bratra. „Líbí se vám?" zeptal se se širokým úsměvem.
„Mají dobrý vkus na zbraně," řekl Jerry, aby je po-bídl k další konverzaci. Albert zasténal.
Nate byl ve svém živlu: „BMW, Paříž-Dakar, tisíc kubíků..." Několik minut si s Arlene o motorce poví-dal.
Část mého já chtěla tu dívku uškrtit, ta druhá však oceňovala to, co dělá. Zařídit, aby se ostatní cítili po-hodlně, je důležitým strategickým krokem. Na uli-ci bylo mnohem víc mužů než žen, ale naši věznitelé, nebo možná hostitelé, zůstávali v přítomnosti Arlene zdvořilí a uctiví. Velmi civilizovaná společnost.
„...a do přihrádky na rukavice se vejde pět graná-tů!" završil Nate vítězoslavně svoji prezentaci.
„To by stačilo," řekl Albert. „Jsou-li tihle milí lidé špehové, proč jim rovnou nepodáme svá hromadná hlášení?"
Ještě chvíli a stanou se z nás vězni. Zjistil jsem nicméně, že tu neexistuje žádná skutečná vojenská disci-plína. To ve mně vyvolávalo smíšené pocity. Pozitivní bylo, že jsem nemohl uvěřit tomu, že by tihle neformál-ní lidé spolupracovali s vetřelci. Pořád mluvili a jednali jako svobodní lidé. Velmi upovídaní svobodní lidé!
Co se případné spolupráce s jejich prezidentem týče, mohlo se stát cokoliv. V zemi plné civilistů je mariňák králem nebo psancem. Už jsem se nemohl dočkat, až zjistíme, co z toho budeme my.
„Málem bych zapomněl," ozval se Nate. „Mám pro vás zprávu. Prezident se ještě nevrátil."

„To jsi nám měl říct hned," řekl Albert rozmrzele. „Vezmeme je dovnitř."

Vstoupili jsme do svatostánku. Uvnitř bylo příjem-né ovzduší a panoval zde chlad. Cítil jsem čerstvé dře-vo, jeho čistá a svěží vůně se šířila všude kolem. Ani byste si nevšimli nějakého rozdílu oproti světu, kte-rý jsem opouštěl kvůli tomu, že jsem byl předvolán před vojenský soud, a který teď podle všeho patřil do úplně jiného vesmíru.

Arlene nebyla jediná, kdo hodně četl. Nevěděl jsem toho o mormonech tolik co ona, ale věděl jsem toho o trochu víc, než jsem jí řekl. Přečetl jsem celou Bib-li dost pozorně na to, abych poznával věci, kterými se mormoni nechali inspirovat v předchozím vyjeveném slově, jak tomu říkali.

Kromě toho nás jeptišky naučily něco málo o kom-parativním náboženství, možná proto, aby se znáš mohli stát lepší misionáři. Pamatoval jsem si, že Bůh údajně dal Mojžíšovi návod na stavbu svatostánku. Celý dům měl být postaven z prken zvláštního dře-va, natřených zlatou barvou a na koncích vsazených do stříbrných úchytů. Jinými slovy, nebyla to katedrá-la svatého Petra, ale nebyl to ani stan sloužící ke mši za oživení někde v Alabamě. Mormoni se rozhodli pro trvale stojící stavby.

Hned vedle svatostánku stálo několik běžných úřed-nických budov. Do jedné z nich jsme vešli a Albert nás zavedl do kanceláře. „Přinesu vám něco k jídlu a pití," řekl. Měl jsem takový hlad a žízeň, že bych se spokojil jen s chlebem a vodou. O chvíli později se Albert vrátil s chlebem a vodou, a nechal nás o samotě.

„Kruci," ulevil jsem si. „Čekal jsem honosnější ku-chyni."

Přešel jsem k malému stolku a vzal do ruky jedi-nou věc, která na něm byla - Knihu Mormonovu: Dal-ší svědectví o Ježíši Kristu. Neodolal jsem pokušení rozhodl se Arlene trochu poškádlit. Podle mého mí-nění byla až příliš aktivní v podněcování našich upovídanějších věznitelů.

Vsadím se, že si nevzpomeneš na všechny knihy, Arlene."

Obdařila mě jedním ze svých klasických pohledů. Vsadíme se o první pořádnou zbraň, kterou najdeme?"

„Domluveno," souhlasil jsem.

"Tak dobře," odpověděla a spustila: „První a Druhá kniha Nefiova, Jákobova, Enosova, Jaromova, Omniova, Slova Mormonova, Kniha Mosiášova, Almova, Helamanova, Třetí a Čtvrtý Nefi, Kniha Mormonova, Éterová a Moroniova. Tohle ti nevyšlo, Flyi. Prv-ní zbraň je moje!"

„K čertu!" zaklel jsem, tohle jsem tedy nečekal.

„Pozor na to co říkáš poblíž posvátného místa."

„S tím si nedělejte starosti," ozval se třetí hlas. Al-bert se vrátil bez zaklepání.

„Neumíte klepat?" zeptala se Arlene.

„Jakmile nebudete vězni," odpověděl a zavřel za sebou dveře. „Jen jsem chtěl, abyste věděli, že vás nepovažuju za špiony démonů."

„My jim říkáme cizinci," informoval jsem ho. Ta-hle středověká terminologie mi nevadila, když jsme ji s Arlene používali k odlišení různých druhů monster. Něco úplně jiného bylo, když jste o tom mluvili s hlu-boce věřící osobou. Tyhle věci z vesmíru šlo zabít. Byly vytvořeny vědecky. Ani v nejmenším bychom je neměli zaměňovat za nesmrtelné ďábly, proti kterým je neúčinná veškerá palebná síla v galaxii.

„Rozumím," řekl Albert. „Nevadilo by vám říct mi, kdo jste a jak jste se tu ocitli?"

„Nezeptá se nás na to prezident?" zajímalo mě.

„Ano."

„Tak proč bychom to měli říkat vám?" zeptala se Arlene.

„Protože já nemusím být tak opatrný a jsem váš spolubojovník."

„Tak to byste nám měl o sobě něco říct," navrhl jsem.

„Časem. Ani vy mi nemusíte nic říkat, ale měli bys-te to uvážit."

„No," rozhodl jsem se rychle, „jestli si máme pro-mluvit s nějakým mormonem, pravděpodobně by to měl být váš vůdce."

Albert se rozesmál. „Ne všichni tu jsou mormoni," řekl. „Jen většina z nás."

„Vážně?" nepřesvědčil mě.

„Já ano," upozornil nás. „Jen o tom přemýšlejte. Bojujeme proti dávnému nepříteli lidstva. Je nám jed-no, jestli jste mormoni. Zajímá nás, jestli vám může-me věřit."

„To dává smysl," připustila Arlene tak přirozeným hlasem, až jsem si uvědomil, že předtím se jim vlast-ně

pořád vysmívala.
„Já patřím k naší církvi," pokračoval Albert, „ale Jerry a Nate jsou Svědci Jehovovi."
„Myslela jsem, že ti nebojují," řekla překvapeně Arlene.
„Nejsou pacifisti, ale nejsou ani proti správě Po-sledních dnů," vysvětloval nám a mně se v hlavě rozezněly poplašné zvony. Modlil jsem se, ať se mohu spolehnout na Arlenin slib držet klapačku. Naštěstí měla rty pevně sevřené.
„Jaké správě?"
Albert byl stručnější než jeho přátelé. „Věří, že všechny vlády světa jsou dílem ďábla. Nebudou válčit proti svým bližním na rozkaz státu, ale proti nelidským monstrům mohou bojovat až do soudného dne."
Chápu," přikývl jsem. „Odpůrci verbování v Dru-hé světové válce-"
Ale v téhle válce dobrovolníci," doplnil mě Albert.
Co myslíte tou ‚správou Posledních dnů'?"
Znovu se rozesmál. Očividně jsem se dostali do ru-kou někomu, kdo postrádal diplomatické nadání, za což jsem byl vděčný. „Ústavu Spojených států nám dal Bůh. Proto neradi vidíme, když ji někdo rozvra-cí. Nikdy nevíme, jestli je osoba pracující pro vládu dobrá nebo špatná, dokud nezjistíme, komu je oddaná. Ale vy dva jste na oba Svědky udělali výtečný dojem. Myslím, že se budete prezidentovi líbit. Jestli změní-te názor a budete si se mnou chtít promluvit, víte, kde mě najít." Ještě než odešel, slíbil, že se už brzy setká-me s prezidentem.
O tři hodiny později jsme byli uvedeni do kancelá-ře Prezidenta Dvanácti. Čistě oholený, postarší muž se sněhobílými vlasy, snědou pokožkou a v šatech na za-kázku se zvedl zpoza stolu vyrobeného ze dřeva oře-šáku a rukama se opřel o knihu hlášení. Zachoval si od nás odstup. Jeho tvář vypadala jako obličej soudce vy-tesaný z kamene. Pokud bychom byli nájemní vrazi, měli bychom ideální příležitost ke splnění úkolu. Jenže Albert s Jerrym se o nás nadále vzorně starali, s ru-kama na spouštích.
Patová situace. Odhadoval nás, my dělali to samé s ním. Připomínal mi jednoho staršího plukovníka od mariňáků, muže zvyklého vydávat rozkazy.
Nakonec si odkašlal. „Jsem prezident," řekl.
„Znělo to, jako kdybyste byl prezident Spojených států," musel jsem reagovat.
Nezdálo se, že by mu to vadilo. „I to je možné," připustil, „vzhledem k okolnostem. Kdo jste vy?"
Nahlásili jsme mu naše jména, hodnosti i služební čísla. Protože jsem džentlmen, nechal jsem začít Arlene. Pak nám položil otázku za všechny peníze: „Jak to, že jste tady?"
Arlene se zasmála a vyhověla mu: „Tady Fly - to je jeho přezdívka - Fly a já jsme sami rozprášili celou deimskou divizi démonů. Dokázali přemístit marsov-ský měsíc na orbitu kolem Země, ale přesto jsme jim dali na frak."
Vůdce mormonů odpověděl: „Toto je doba silných válečníků. Mnohá naše proroctví o ní mluví. V Knize Almově je jeden verš, který je podle mě pro morál-ku nezbytný:
„Hle! Hněvám se já i můj lid. Chtěli jste nás za-vraždit, my však chtěli se jen bránit."
Usmál se a pokračoval.
„Mějte se na pozoru, neboť budete-li se nás i na-dále snažit zničit, my se pokusíme o totéž. Tak se stane a poté se vydáme nalézt naši zemi, zemi našeho prvního dědictví."
„Ta slova vyřkl Moroni. Musíme připravit svá bedra pro bitvu s největším nepřítelem. V době jako je tato, musí ženy sloužit věcem, které pro ně nejsou při-rozené. Víte, kolik paliva je zapotřebí k pohnutí měsícem, dokonce i tak malým jako je Deimos? Proč bych vám měl věřit?"
Překvapen náhlou změnou tématu jsem zamrkal. Rychle jsem pohlédl na Arlene a zjistil, že zmínku o „nepřirozenosti" si nebere k srdci, její obličej zůstal naprosto nehybný. Hodná holka!
My, ehm, bojujeme proti stejnému nepříteli," vy-máčkl jsem ze sebe.
To jste už naznačili. Také tvrdíte, že jste seskočili z orbity a přistáli na zemi. Modlete se, abychom moh-li obojí bez pochybností dokázat. Do té doby musí-me být opatrní. Pokud je pravdou to, co říkáte, bude-te nám to moci dokázat během mise. Až poté, pokud si získáte naši důvěru, „ vám " - zíral upřeně na mě, Arlene ignoroval - bude dovoleno nahlédnout do našich neobyčejných znalostí. Slyšení je u konce, přeji vám hodně štěstí."
Bál jsem se, že by Arlene mohla říct nějakou hlou-post, když jsem viděl, jak otevírá ústa, a všiml si

obo-čí letícího vzhůru rychleji než jakákoliv raketa. Sak-ra, bál jsem se i o sebe. Naštěstí nás odtamtud odvedli dřív, než došlo k pohromě.
„Pokud jde o mě," řekl Albert, když nás společně s Jerrym odváděl zpět do naší místnosti, „právě jste propadli při závěrečných zkouškách na škole špionů."
„Cože?"
„Nedokážu si představit, že by nějaký špion vy-myslel tak směšnou historku a tak důkladně naštval prezidenta."
Nic jsem na to neřekl. Osobně jsem si myslel, že právě tohle by špion udělal. Vždyť to fungovalo, nebo ne?
Cítili jsme, jak ze zdí chodby prosakuje napětí, jako vzduch unikající z kupole na Deimu. Alespoň, že nám prezident částečně uvěřil. Ani si neuvědomil, jaké štěstí měl, když mluvil k Arlene takovým způsobem.
„Všichni tu k sobě máme blízko," řekl Albert. „Jestli si teď myslíte, že jste v maléru, tak počkejte, až lidé začnou věřit tomu vašeho příběhu. Pak s vámi za-čneme zacházet jako s anděly!"

9.

Myslím, že našemu příběhu věřili, nebo aspoň tro-chu. Když si ten neotesaný pánbíčkář Albert odešel vyřídit nějakou svou neodkladnou záležitost, zůstali jsme s Flyem konečně sami.
Fly mi naznačil, abych k němu přistoupila blíž. „Vážně bychom se měli ohlásit," zašeptal mi do ucha.
„Ohlásit? Komu?" Dobrá otázka. Pokud byla Země zdevastovaná natolik, jak jsme si měli myslet, nezbylo z vojenských velitelských struktur tolik, abychom se měli komu ohlásit.
Kdyby... V tom mi došlo, kam má Fly namířeno.
„Kolik toho vlastně o těhle lidech víme?" zeptal se a potvrdil tak mé podezření. „Na čí straně jsou?"
„Dalo by ti spoustu práce přesvědčit mě, že mají v lásce démony," odpověděla jsem.
„Tak dobře... možná. Jsou to vlastenci. Ale mlu-ví pravdu?"
Na to se nedalo nic moc říct. Fly měl bod k dobru... Jakkoliv vlastenečtí a prolidští tihle mormoni byli, mohli se přesto mýlit, co se rozsahu vládního ko-lapsu týče. „Tím chceš říct, zeje mohla oklamat jejich víra v apokalypsu."
Pozvedl obočí. „Mormoni nevěří v apokalypsu, Arlene. Podle mě šije pleteš s některými odnožemi křes-ťanství. Já jen říkám, že jsou úplně odříznuti od infor-mací. Z tohohle úhlu pohledu by to mohlo vypadat, že se celá vláda zhroutila, ale možná kdybychom se spo-jili s někým jiným někde jinde, v Pentagonu nebo alespoň na základně námořní pěchoty, mohli bychom zís-kat úplně jiný obrázek."
„Dobře. A s kým třeba?"
„Struktura velení, Arlene. Koho bychom podle tebe měli zkontaktovat?"
Neustále zapomínám na tu všudypřítomnou strukturu. Obvykle vidím jen obyčejné vojáky, jako jsem já a možná jednoho velícího důstojníka - v našem případě Weemse. Nejsem zvyklá na to přemýšlet o spletitém řetězci lidí rostoucím nad mojí hlavou na-horu až k nejvyššímu veliteli, prezidentovi Spojených států. Možná právě proto si Fly vydělává těžké peníze jako poddůstojník, zatímco já jsem jen pěšák.
„No, asi majora Boyda, řekla bych. Nebo nejvyšší-ho šéfa, plukovníka Karapetiana."
„Hm... Vsadil bych se, že tohle míří výš, než je náš Boyd. Myslím, že bychom s tím měli jít až k samotné-mu bohu, za plukovníkem."
„Zcela s tebou souhlasím. Máš na něho číslo?"
„Jo, tak to je další problém. V takhle velkém zaří-zení musí být někde vysílací místnost, nemyslíš?"
Celou další hodinu jsme usilovně přemýšleli. Také jsme se hodně, potichu a opatrně vyptávali.

Samozřej-mě jsme se drželi dál od těch „ve zbrani" a místo nich jsme zpovídali méně podezíravé civilisty. Ale hlavně jsme toho hodně nachodili. Byla jsem v pozoru dlou-ho předtím, než jsme našli něco, co připomínalo vysí-lací místnost.
„Základna" se ve skutečnosti skládala z několika bu-dov roztroušených v různě velkých shlucích po širokém okolí a zabírala značnou část centra. Všude kolem byla samozřejmě spousta dalších budov a sídel, Salt Lake City je velké město. No, ovšem že ne ve srovnání s mým starým rodným Los Angeles, ale však vy mi rozumíte.
„Základna" mohla zahrnovat dvě budovy a přitom do ní nemusela patřit budova mezi nimi. Geograficky to nebylo nijak určeno.
Nicméně jsme rychle zjistili, že náš pohyb je ome-zen na malý okruh o velikosti dvou bloků kolem sva-tostánku. Elektrický plot odřízl ústřední jádro od zbyt-ku základny, a od zbytku města. Stráže hlídaly plot jako pravou vojenskou základnu. Podél plotu byly dokonce rozmístěny podezřele vypadající bunkry, ze kterých vyčnívalo cosi, co klidně mohly být hlavně těžkých zbraní, a také nafouklé maskovací plachty, které mohly skrývat tanky nebo bojová vozidla Brad-ley. A stráže přísně kontrolovaly každého, ať už jádro opouštěl, nebo do něho hodlal vstoupit.
Viděla jsem maskovanou bouli, která až nápadně připomínala tank M-2/A-2, vrchol techniky. Otočila jsem se, abych na to upozornila Flye, ale ten usilovně zíral na vysokou kancelářskou budovu za námi.
„Co je to tam na vršku toho mrakodrapu?" zeptal se.
„Mrakodrapu? Žil jsi v mnoha malých městech, Flyi, můj chlapče."
„Jo, jasně. Tak co to tam je? Ta kovová věc."
„Hm... televizní anténa."
„Jsi si jistá? Podívej se ještě jednou."
Mhouřila jsem vší silou oči, abych vyrovnala svůj mírný astigmatismus. „Aha, už to vidím. Mohlo by to být ono, ale nejsem si jistá. Myslíš si, že to je rádio-vá anténa, co?"
„Nevím, jak mají vypadat, když jsou přidělané na místě. Znám jen ty, co vypadají jako krabice, které no-síme s sebou do terénu."
„No, máš snad sjednanou důležitou schůzku, Flyi? Mrkneme se na to."
„Vážně doufám, že jim funguje výtah," překvapil mě.
Myslela jsem si, že po našich zkušenostech na Deimu se už nikdy nebude chtít na výtah ani podívat.
U předního vchodu do budovy, která byla vysoká pouhých patnáct podlaží a těžko se nechala považovat za „mrakodrap", stál ozbrojený strážný. Zadní vchod byl zabarikádovaný. Strážný sundal z ramene pěchot-ní pušku, kterou držel v ruce a zeptal se: „Nejste ná-hodou ti dva nevěřící, kteří tvrdí, že pobili cizince na Deimu?"
„To jsme my," odpověděla jsem, „my jsme ti ne-věřící."
Fly mě okřikl. Pořád tvrdí, že ať už se jedná o ja-koukoliv konfrontační situaci, dělám vše jenom těžší, jenže já to vidím jinak.
„Prezident nás posílá na inspekční prohlídku," za-lhal Fly tím snadným a sebevědomým tónem hlasu, který jsem u něho obdivovala, ale přesto nikdy ne-mohla sama použít. „Abychom se seznámili s vaši-mi pracovními postupy." Obrátil oči v sloup, uvozov-ky kolem slova seznámili bylo možné nahmatat. „Jako bychom si jich v armádě neužili dost!"
Strážný potřásl hlavou a v okamžiku s námi soucí-til. „A není to pravda? Víte, co jsem dělal před pár týd-ny? Byl jsem kuchař v Bistru u slona, nahoře ve tře-tím patře. A co ze mě udělali, když vypukla válka? Hlídače!"
„Znáte tuhle budovu dobře?"
„No to bych měl! Moje snoubenka tu pracovala. Před válkou."
„Podívejte, mohl byste jít s námi a ukázat nám to tu? Pocházím z malého města, kde jsme takhle vel-ké budovy neměli. Vždyť tu nejste jediný strážný, že ne?" V dohledu nebyla žádná jiná stráž a jsem si jistá, že Fly si toho všiml také.
„Obávám se, že ano, desátníku."
„Flyi. Jmenuji se Fly Taggart."
„Obávám se, že ano, Flyi. Nemohu odejít. Ale po-dívejte se, ztratit se nemůžete. Je to jenom velký,

vy-soký čtverec. Vidíte támhle ten svatostánek? Kdykoliv se ztratíte, stačí dojít k oknu a obejít budovu, dokud ho neuvidíte. Nemůžete ho přehlédnout."
„Jste si jistý, že nebudeme mít potíže?"
„Nemůžete ho přehlédnout. Žádný problém."
„Poslyšte, kdybych se dostal do nesnází, je tam ně-jaký telefon, kterým bych vám sem mohl zavolat?"
„Jasně, použijte černý telefon u výtahu, ten bez tla-čítek. Jen zvedněte sluchátko a tady to zazvoní."
„Díky. Takže tudy? Výtahy jsou támhle?"
Ochotný strážný nám ukázal, jak se dostat k vý-tahům. Byly totiž schované za několika přepážkami, kde bychom je mohli hledat i několik minut.
Vstoupili jsme dovnitř a Fly prohodil: „Těm výta-hům moc nevěřím. Možná bychom měli začít naho-ře a dolů jít pěšky, jedno patro po druhém, abychom se seznámili s tím, jak to tu chodí. Pak můžeme po-dat zprávu prezidentovi a říct mu, kde budeme nej-víc užiteční."
Já si to přeložila po svém: Začneme nahoře, najde-me rádio a pošleme hlášení.
Anténa byla pochopitelně na střeše, ale to nezna-menalo, že tam bude i vysílací místnost. Každé pat-ro jsme pečlivě prošli a snažili se vypadat jako úřed-ní návštěva. Brzy jsem našla desky visící na kolíčku v střešním přístřešku správce, kde skladovali veškeré nástroje pro mytí oken. Fly si vzal desky a předstíral, že horlivě píše zprávy na každého člověka ze všech kanceláří. Já jsem se táhla za ním a snažila se vypadat jako jeho asistentka.
Fungovalo to. Lidé znervózněli, přestali si povídat a začali pilně pracovat. A nikdo se nás nezeptal, kdo k čertu vlastně jsme. Pomohlo nám, že Fly několik měsíců pracoval jako skladový kontrolor. Všem nahá-něl strach, až se z toho potili.
Konečně, dvanáct pater odshora jsme našli tu za-tracenou vysílací místnost. Dva operátoři, oba civilisté. Jeden z nich měl pistoli a my byli samozřejmě neozbrojeni.
Fly nakráčel dovnitř jako kanón Goforth na in-spekční válečné stezce. „Pozor!" vyštěkl. Překvapení operátoři na něho chvíli zírali, pak vyskočili na nohy a mizerně se snažili napodobit stoj v pozoru. „Máme poslat tajnou zprávu od prezidenta," zavrčel. „Jděte se projít."
„Pane, ale my nemůžeme-"
‚Jak ne? Vidíte tohle?" Nasupeně ukázal na své prýmky. „Vypadám snad jako nějakej zženštilej, vystrašenej, uplakanej brejloun, co právě vylez z vysoký školy a teď se mu stejská po mamince?"
„Ne, pane! To ne-"
Fly se k němu naklonil a užíval si svou novou roli výcvikového instruktora. „Pro tebe jsem desátník, chlapče. Příště až otevřeš tu svoji hubu, tak první slo-vo bude Desátníku Taggarte."
„Desátníku Taggarte, pane! Chci říct, desátníku Ta-ggarte, my nemůžeme odejít."
„Slyšel jste, o jaký typ zprávy jsem říkal, že jde?"
„O tajnou zprávu? Pane, desátníku!, jsme zcela oprávněni pro všechny stupně utajení."
„A jak to mám asi vědět, chlapče? Můžete mi uká-zat nějaký papír?"
„Ne, nemám ho s sebou."
„Tak koukej mazat, troubo. Upaluj zpátky a nech si něco napsat od svého velícího důstojníka. Počká-me tu na tebe."
Zauvažoval, střídavě vrhal pohled na dveře a Flye, na zařízení a svého kolegu. Tím byl malý a chatrně vypadající muž, který se upřeně díval stranou a říkal Ani náhodou, tohle si vyřiď sám. „Dobrá. Ale zatímco budu pryč, nebudete na nic sahat, domluveno?"
„Čestné skautské," ušklíbl se Fly. Byl vůbec někdy ve skautu? Nevzpomínám si.
Operátor se protáhl kolem Flye a téměř narazil do mě. Z očí mi vyšlehly blesky a na muži bylo vidět, že by se nejraději vypařil. Po několika vteřinách se Fly otočil k druhému muži, kterému z obličeje zmize-la veškerá barva. „A co vy tu ještě děláte? Mazejte za svým kolegou!"
Muž se pokorně otočil a vyrazil ven z místnosti.
„Flyi, co se stane, až přejdou na druhou stranu ulice a zjistí, že žádná zpráva od prezidenta neexistuje?"
„No, měli bychom si pospíšit, A.S., abychom byli hotovi, než se vrátí!"
Naštěstí nechali zařízení zapnuté, protože jsem neměla ani potuchy, jak se spouští. Jednalo se o no-vou, ultramoderní civilní stanici, kterou jsem ještě nikdy neviděla. Klávesnici jsem našla vedle malého LED

displeje. Momentálně ukazoval frekvenci kaná-lu, na níž komunikovali strážní, a nad ní nějaký po-divný znak.
Poklepala jsem na klávesnici, díky Bohu ji neza-mkli. Zadala jsem kód Severní letecké základny ná-mořní pěchoty, kanceláře velení marsovské mise, plukovníka George Karapetiana. Zapamatovat si ho nebylo žádné umění. Bývala jsem radistkou majora Boyda v době, kdy jsme byli umístěni na Deimu a če-kali na uvolnění míst u námořnictva.
Prošla jsem celé spektrum z jedné strany na druhou a snažila se najít nosnou vlnu. Konečně jsem na ni na-razila. Byla slabá a přerušovaná, jako kdyby někdo odpálil zesilovače a já se napojila na samotný zdroj. Zesílila jsem příjem, abychom mohli zachytit slova z druhého konce.
Pustila jsem standardní šifrovací disk, který digi-tálně připojuje signál k náhodně zvolenému hluku při-rozeného pozadí. Na severní základně měli identický disk, budeme-li mít štěstí, pochopí, že signál je pomí-chaný a zapnou svoje dešifrovací zařízení.
„Desátník Fly Taggart, velící důstojník Liščí roty, čtvrtý prapor, 223. divize lehkých výsadkářů pro ve-litelství marsovské mise, ohlaste se, plukovníku Karapetiane."
Fly opakoval svoji zprávu pořád dokola, až jsem začala být nervózní. Jak kvůli tomu, že se nám krátil čas, tak i kvůli tomu, že nám nikdo neodpovídal. Ko-nečně se na lince ozval druhý hlas. Poznala jsem ho, byl to sám plukovník, ne nějaký pěšák, co se nechal dobrovolně naverbovat.
„Liščí roto, spojte mě s nadporučíkem Weemsem. Čtvrtý prapor, přepínám."
„Čtvrtý prapore, Weems je mrtev. Já jsem velite-lem Liščí roty."
„Kdo je to?"
„Desátník Taggart, pane."
„Desátníku, podejte úplné hlášení. Přepínám."
Fly plukovníkovi slovně popsal vše, co se nám sta-lo za posledních několik týdnů. Když skončil, Karapetian zůstal ticho tak dlouho, až jsem si myslela, že jsme ztratili nosnou vlnu.
„Rozumím," řekl nakonec. „A kde teď k čertu jste? Můžete se sem dostat? Pokud možno už včera."
„Jsme v ohnisku odporu v Salt Lake City," ozná-mil mu Fly. Znenadání se mi v žaludku ozval nepří-jemný pocit. Měli bychom šířit takovéhle informace, i když šlo o zástupce nejvyššího velitele marsovské operace?
„Použijte železniční dopravu," rozkázal Karapetian. „Co nejrychleji pohněte zadkem do Pendletonu. Musíme si o tom promluvit z očí do očí. Rozuměl jste, desátníku?"
„Ano, pane."
„Dobře. Takže vás budu čekat zítra v-"
Ozvalo se hlasité cvaknutí a celý systém zhasl. Všechny kontrolky i diody, všechna ta nádherně bli-kající světla.
Ohlédla jsem se přes rameno. Nad námi se tyčil Al-bert, jeho obličej vytesaný z betonu. Po boku mu stál náš známý strážný od vchodu, na druhé straně rádio-vý technik, na kterého Fly pouštěl hrůzu, a v rukou dr-žel dálkové ovládání.
Zalapala jsem po dechu, Albert vypadal, jako by měl kolem sebe svatozář.
„Obávám se, že budete muset jít se mnou," řekl.
„Kam?" zeptala jsem se.
„K prezidentovi. Jen on může rozhodovat v přípa-dech velezrady proti Spojené armádě Boha a lidstva."

10.

S těžkým srdcem jsem odvedl naše dva nevěřící vá-lečníky k Prezidentovi Dvanácti. Snažil jsem se ze své hlavy vyhnat zlostné myšlenky. Soud a odplata jsou výsadou našeho Pána, ne nás samých.
Kromě toho jsem měl Flye Taggarta skutečně rád a dokonce jsem i věřil jeho divoké historce o tom, jak bojovali s démony na Phobu a Deimu. A slečna Sandersová, ta...
Ne, to je špatně. Na to nemám právo. Ani ji vlast-ně neznám.
Zavedl jsem je do soudní síně, kde na ně čekal pre-zident ve společenském obleku. Z celého srdce jsem

poděkoval Pánu, že je čeká slyšení a ne válečný soud. Kvůli tomu druhému by se prezident převlékl do své-ho roucha.
„Sedněte si," rozkázal jsem jim, položil rázně ruku na ramena obou vězňů a postrčil Flye směrem k židli.
„Kdo mluví za cizince?" dotázal se biskup Wilston, tvrdošíjný zastánce zákonných nařízení.
„Mohou mluvit sami za sebe," řekl prezident, „toto není formální soud. Jen chci zjistit, co se to u všech čertů stalo, a přijít na to, zda je za tuto záležitost zod-povědný samotný ďábel."
„Nebo jen nebetyčná pitomost," procedil jsem mezi zuby. Prezident po mně blýskl pohledem, jenže já se učil vychování za jeho předchůdce, který byl ochoten naslouchat i tomu nejmenšímu dítěti, které mu mělo co říct. Jeho nástupce pocházel zvenčí a předtím býval rádcem našeho starého prezidenta, nechť odpočí-vá v pokoji.
„Jste nezdvořilý," řekl prezident, ale možná máte pravdu. Desátníku Taggarte, co vás u všech svatých jako velícího poddůstojníka posedlo, že jste začal vy-sílat po celé planetě právě z naší vysílací místnosti?"
„No, ehm..." Fly vypadal znatelně vyvedený z mí-ry. „Přišlo mi to jako dobrý nápad."
„Proč vás to zatraceně tolik překvapuje?" zeptala se žena. „Proč bychom se neměli ohlásit našemu velící-mu důstojníkovi? Právě jsme se vrátili z mise. Co jste k čertu čekali?"
Na okamžik jsem se obával, že prezidentovi prask-ne cévka. Všichni jsme se rozmrzele obrátili na Flye, copak tu ženu nemůže zkrotit? Svého týmového part-nera?
Nebyl to žádný hlupák, rychle promluvil: „Arlene je unavená a rozrušená, však víte, jaké umí být ženy."
Teď byla řada na Arlene, aby zrudla zlostí. Otevíra-la a zavírala ústa, jako by chtěla říct něco strhujícího, ale přitom nemohla nalézt vhodná slova. Nakonec se moudře rozhodla stisknout pevně rty a mlčet.
Klidná odpověď mírní hněv, říká jedno přísloví. Na druhou stranu: / hlupák, který mlčí, je považován za moudrého. Prezident se uklidnil, rozhodnut odpově-dět na její otázku.
„Slečno Sandersová-"
„Svobodníku Sandersová, když dovolíte," vyhrkla rázně, její hlas prozradil emoce kypící uvnitř. Zrzavé vlasy planuly jako hořící dům a zvýrazňovaly její ze-lené oči.
„Svobodníku Sandersová, ‚proč' se ptám proto, že celá vojenská struktura někdejších Spojených států, od shora až dolů, byla obsazena démony. Naše bývalá vláda kapitulovala, vzdali se, mám-li to říct bez obalu, před dvěma týdny."
Vážně? SPC. Dokonce i mariňáci," přerušil ji prezident jemně. Náhlá změna halasného a hněvivého ovzduší v tichou a mrazivou atmosféru mu propůjčila kýženou autori-tu která mu náležela. Musím přiznat, že tomuto člo-věku patřila božská úcta. Pán nepochybně jednal skrze prezidenta, když to bylo jen trochu možné.
Víte vy dva, co jste udělali?" zeptal se biskup. „Dokonce i vysílání samotné by mohli vystopovat. Ale říct dobrovolně silám temna, kde jsme...! To ne-mohu pochopit."
„Podívejte se, možná jsem to neměl dělat. Ale oni už museli vědět, že tohle je hnízdo odporu."
Nekopej si ještě hlubší hrob, Flyi, pomyslel jsem si naléhavě. Navenek jsem zachoval netečnou tvář. Ne-mělo smysl, aby soudci znali můj názor ohledně toho, na čí straně byla vina.
„Jenže, desátníku," řekl prezident hlasem nejtišším a nejnebezpečnějším, „oni nevěděli, že tu jste vy. Pokud stále trváte na tom, že jste společně se... se svou kole-gyní zničili celou divizi chystající se zaútočit z Deimu, nemyslíte si, že jste vůči sobě mohli namířit jejich hněv? Hněv, který se teď rozšířil i na nás? Možná vás považují za svého nepřítele číslo jedna. Napadlo vás to vůbec?"
Fly zůstal tiše sedět. To jediné bylo správné. Arlene se zachovala stejně.
Upřeně jsem ji pozoroval. Nevypadala vůbec špat-ně, od ženy u námořní pěchoty bych něco takového nečekal. Za celé tři roky aktivní služby jsem s žádnou nikdy nesloužil. Vypadala tvrdě, ale ne jako americ-ký gladiátor.
Křivka jejích prsou a boků byla ve skutečnosti vel-mi ženská. Byla by z ní silná žena, schopná porodit spoustu dětí a čelit přísnému životu v obležení. Skoro jako bych ji už viděl stát ve dveřích, s dítětem v náru-čí. Nebo jak leží odhalená v posteli a čeká na mě-
Bože! Moje svědomí mě udeřilo do hlavy. Co to DĚLÁŠ, ty bezbožný hříšníku! Jsem tu v přítomnos-ti vyslance samotného Ježíše Krista a přitom v duchu svlékám tuhle ženu!
Jdi ode mne, satane, ku pohoršení jsi mi, protože nemáš na smysli věci Boží, ale věci lidské.

Soustředil jsem se na verše z Bible a Knihy Mormonovy, v duchu jsem si je opakoval tak rychle, až jsem ztratil ponětí o soudu a zapomněl na slečnu San-dersovou.

Když jsem znovu začal věnovat pozornost svému okolí, Fly i Arlene vypadali pokorně a zdáli se být napraveni. Neklamně litovali svého hloupého činu a nalezli způsob, jak se opětovně spřátelit s Bohem. Pýcha a aro-gance byly zapuzeny - no, alespoň pro tento okamžik.

Prezident si ztěžka oddechl. „Jděte a nedělejte už žádné hlouposti. A připravte se na útok, neboť do jed-né či dvou hodin se ho nepochybně dočkáme." Po-kynul směrem k biskupovi, který jako generál armády našeho Pána měl hlavní zodpovědnost za přípravu obranných postavení. Já své místo už znal: s Jerrym a dalšími dvěma tisícovkami našich oddaných stou-penců obsadíme násep západně od města.

Dostal jsem nápad. „Pane prezidente," zvolal jsem. Zastavil se ve dveřích a otočil se na mě. „Pane, rád bych navrhl, aby Taggart a Sandersová dostali za úkol bránit město po mém boku."

Upřeně se na mě zadíval a já bych se byl býval nejraději propadl do země. „Máte k tomu nějaký zvláštní důvod? Jednu příležitost už dostali a zcela selhali."

To je přesně ten důvod. Dovolte jim odčinit jejich omyl. Možná budou mít na svědomí životy mno-ha čestných lidí, dovolte jim alespoň, ať stojí po je-jich boku a dají svůj život v sázku. Ať si nás mohou usmířit."

Pohlédl jsem na Flye a slečnu Sandersovou, a ohromně se mi ulevilo, když jsem v jejich tvářích postřehl vděk. Nemýlil jsem se v nich. Možná byli hloupí, ale měli svoji čest a pravděpodobně se teď cí-tili jako děti, při jejichž neomalené hře zemřel náhodou jejich oblíbený pes. Alespoň já bych se tak cítil.

Prezident byl přísný muž, ale zároveň i spravedlivý -jinak by mu Pán nedovolil stát se Prezidentem Dva-nácti. Otec má mnoho způsobů, jak projevit svou vůli. Potřásl hlavou a řekl: „Myslím, že jste příliš shovíva-vý člověk, Alberte, ale znáte je lépe, než já kdy budu. Vezměte je s sebou, bude-li váš velící důstojník sou-hlasit."

Biskup se usmíval, i když ne přátelsky. „Bude sou-hlasit," prorokoval.

Ani ne o půl hodiny později jsme byli na místě. Po-staral jsem se o to, aby Fly i slečna Sandersová dostali zbraně a věděli, že jim i nadále důvěřujeme. To bylo součástí léčebného postupu. A prezidentova věštba se vyplnila, třebaže o něco později. Ve skutečnosti trva-lo silám temnot dvě hodiny, ne jednu, než se shromáž-dily a zaútočily.

Napínal jsem oči do dálky a nejprve na samém okraji viditelnosti spatřil sloupec prachu. Sledova-li jsme ho několik minut, než se k nám donesl i zvuk. Utažské pouště vidíte daleko, velmi daleko, deset mil vám přijde jako jedna. Prach vířila kolona bojo-vých vozidel Bradley stejného typu, na kterém jsem cvičíval jako kulometčík předtím, než jsem nastoupil do školy pro ostřelovače. Díky Bohu, že se jim zatím nepodařilo sehnat tanky M-2!

Zatímco se s rachotem blížili, překvapili jsme je. Protitankové baterie zahájily palbu na vzdálenost dvou kliků. V klidném ovzduší měli dělostřelečtí ka-pitáni oči jako andělé. První dávku vyprázdnili přímo na postupující nepřátelskou linii. Laserové navádění a zaměřování jim v tom pomohlo.

Jakmile vojáci pochopili, že nestojí proti ustraše-ným, vyděšeným uprchlíkům, rozdělili se a při dal-ším postupu nezapomínali uhýbat do stran. Zariskoval jsem, vylezl na vršek náspu a skrz dalekohled připev-něný na sloupu pozoroval nepřítele. Předvoj tvořili příslušníci BATF, jako obvykle. Záda jim kryla pře-padová komanda FBI. Jak jsem hlásil bojové složení protivníka do svého zašifrovaného rádia, všiml jsem si zlaté vlajky IRS a uvědomil si, že budeme nepochyb-ně čelit plamenometům a chemicko-biologickým granátům. Ti parchanti. Řady nepřítele doplnila pravidel-ná armáda, která do útoku poskytla nejvíce pěšáků - potravu pro děla, jak jsme jim říkali.

Přivedli si s sebou kontingent hnědých skřetů a bafometů, ale žádné molochy, chvála Bohu. Pravděpo-dobně nebyl žádný poblíž. Ale vsadil bych svou po-slední kulku, že než skončí týden, bude tu molochů a shelobů spousta.

Řítilo se proti nám i několik nečistých nemrtvých, ale ke vší hrůze se zdálo, že většinu vojáků tvoří živí spojenci démonů. Předtím jsem doufal, že Fly nezjistí, je naše rasa ochotna spolupracovat s démony z jiné hvězdy na podrobení lidstva, ale možná bude lepší, když se to přece jenom dozví

Myslím, že si uvědomil, jak moc se mýlil, i když na to přišel skutečně děsivým způsobem.

Ke kontaktu došlo o čtvrt hodiny později na severní straně Salt Lake City. Během několika minut se k

bi-tvě přidal i můj kvadrant.
Fly i Arlene se osvědčili obdivuhodně, nebyli to žádní zbabělci! S potěšením jsem pozoroval přede-vším bojující dívku, příliš zaneprázdněn a vystrašen, abych si vůbec dělal starosti, zda je můj zájem o ni čestný nebo hříšný. Poklusem zamířila k vnějšímu pe-rimetru a pátrala po minometech. Srdce mi bilo až v hrdle. Kdyby šijí všimli, to nádherné tělo by se pro-měnilo na cáry během několika vteřin.
Bomby a granáty vybuchovaly vlevo i vpravo, naše pozice však byly v bezpečí. S výjimkou občas-ných nešťastných zásahů trefovali ti zlí pouze ty, kteří se nepohybovali dostatečně rychle. Nicméně jsem byl velmi rád za své chrániče sluchu. Fly je odmítl, ale Arlene jimi nepohrdla.
Prvotní frontální útok jsme odrazili. Démoni jedno-duše nebyli připraveni na tak urputný odpor. Pravdě-podobně se s ním dosud nikdy nesetkali. Stejně jako hrdinní Židé z varšavského ghetta, kteří neztráceli na-ději a postavili se proti nacistickým řezníkům, zatla-čovali jsme ty parchanty ustavičně zpět, dokud se ko-nečně nestáhli a nevytvořili kruh kolem našeho města, tři kliky daleko, kde si mysleli, že jsou z dostřelu.
Po dvou hodinách bez jediného hnutí se ke mně Arlene s Flyem vrátili.
Vypadali otřeseně. Chtěl jsem položit ruku kolem ramen desátníka Taggarta a povzbudit ho. Jak to mohl vědět? Ale myslím, že by to gesto neocenil. Aby se ke mně dostal, musel překračovat těla čestných mužů. Věděl, co udělal, a že poslední, kdo mu odpustí, bude on sám. Pravděpodobně si vezme svou vinu do hro-bu, pokud nenajde faráře, který by ho tohoto břeme-ne zbavil.
Neurčitě jsem usuzoval, že je katolík. Za normál-ní situace bych nikdy nemohl přehlédnout tak zkaže-né a překroucené učení Ježíše Krista, ale jen nazvat sám sebe v dnešním světě křesťanem je odvážný krok. Doufal jsem, že nalezne kněze a vyzpovídá se mu. Ji-nak by se rozhřešení nemusel nikdy dočkat.
„Zdá se, že jsme dosáhli dočasného nerozhodného stavu," řekl poraženým tónem hlasu.
„Nakopali jsme je do zadku!" nesouhlasila s ním Arlene.
„Oba máte pravdu," odpověděl jsem jako neustá-lý diplomat.
„Ale jak dlouho můžeme vydržet?" zeptal se Fly. „Několik dní? Týden? Dva týdny? Nakonec dostanou posily a převálcují nás." Už nedodal a to všechno kvů-li mně, ale vsadil bych cokoliv, že si to myslel.
„Nakonec ano," souhlasil jsem. „Asi tak za pět nebo šest let."
„Let? Co tím sakra myslíte?"
Mrkl jsem. „Na takovouhle válku jsme se dlouho připravovali, příteli. Jenom jsme si nemysleli, že bu-deme bojovat proti skutečným démonům!"
„Ježíši Kriste, a proti komu jste si mysleli, že bu-dete bojovat?"
To rouhání mě pobouřilo, ale nechal jsem ho v kli-du vyprchat. Byl to nevěřící a možná si ani neuvědo-moval, co řekl. „Přesně proti těm, s nimiž teď bojujeme, proti silám mamonu. Doufali jsme, že této krizi zabráníme, když se zapojíme do správy celého svě-ta, abychom ho mohli nasměrovat k poctivosti a spra-vedlnosti stanovené ústavou, kterou nám v roce 1787 dal samotný Bůh. Vyslali jsme naše bratry do světa, aby vstoupili do armády, FBI, mocenských struktur ve Washingtonu. Rozšířili jsme počet našich zástupců v IRS a dokonce i v NASA. Ale nakonec nám veške-rá tato snaha přinesla pouze včasné varování a několik špehů a sabotérů v řadách nepřítele."
Fly zamyšleně pokýval hlavou, ale nic neřekl.
„Nyní jsme posledním svobodným místem v kon-tinentálních Spojených státech. Na celé planetě exis-tuje jenom jedna další enkláva zbožných lidí, v níž se soustředí odpor."
„Kde?"
Usmál jsem se. „I kdybych to věděl, Flyi, neřekl bych vám to. Kurz na vaši schopnost udržet tajemství teď není právě nejvýhodnější."
Trpce se usmál. „Myslím, že bych vám to také ne-řekl, kdybyste udělal to, co jsme udělali my. Co jsem udělal já."
„My," opravila ho Arlene. „To první bylo správně. Stála jsem hned vedle tebe a pomohla ti spojit se s Karapetianem."
Pokrčil rameny, její názor nepotvrdil, ani nevyvrá-til.
„Plánujete se přemístit do střediska odporu?"
„Pokud ano, ještě jsme nic nezačali uskutečňovat. Můžeme posílat krátké zprávy, tak rychlé, že je ne-lze

zaměřit nebo dešifrovat. Nemůžeme tam ale po-slat lidi."
„Proč ne?"
Je tu nějaká energetická bariéra, která nám brání v opuštění kontinentu. A občas i v opuštění středu města. Jako například v Los Angeles. Tam odtud ni-kam neodletíte, dokud démoni bariéru nevypnou, což ovšem dělají jen pro své vlastní potřeby."
„A co když bariéru obejdete?"
„Zkoušeli jsme to, ale nemůžeme najít její konec. Jako by byla všude. Zbývá nám jedině najít její zdroj nebo ovládací centrum a vypnout ho. Alespoň na tak dlouho, abychom mohli dostat naše lidi ven a spojit se se střediskem odporu. Jinak nakonec prohrajeme. Zá-sob potravin a léků máme na několik let, ale ne na de-setiletí. A po čase proti nám v každém případě shro-máždí dostatek vojáků, aby nás přemohli."
„V případě krizového scénáře ztratíme tohle město po čtyřměsíčním obléhání. A to v tom případě, že pro-ti nám poštvou všechno, co na světě zbylo."
„Děláte si legraci?" zeptala se nedůvěřivě Arlene. „A co rakety? Atomové bomby svržené z letadel?"
„Naši agenti pracovali na vysokých postech v stra-tegické obranné iniciativě, vzpomínáte?" mrkl jsem na ni. „A kromě toho máme i protileteckou obranu. S atomovkami si hlavu nelámeme, ani s tanky nebo nemrtvými vojáky. Nicméně, při stavbě obrany jsme nepočítali s molochy."
„Molochy?"
„Myslím, že jste jim říkali parní démoni."
Náhle zazvonil bezdrátový telefon. Radista ho zve-dl, okamžik poslouchal a několikrát zopakoval „ano, pane". Pak se na mě otočil. „Alberte, prezident chce vidět vaše obviněné."
„Hned?"
„Dnes večer. Kapitán říká, že pro ně má úkol. Něco, čím by mohli smazat tu svoji neschopnost. Bez uráž-ky, vážení, jen ho cituji."
Nic se nestalo," odpověděla Arlene, uražena do morku kostí. Moje oči opět toužebně spočinuly na jejích křivkách. Vší silou jsem se přinutil odvrátit po-hled na mrtvé a zraněné rozseté po bojišti. Pomocní zdravotníci už měli napilno. Nakládali zraněné a chys-tali je k převozu do nemocnice. V kolik přesně?" zeptal jsem se. "osmnáct nula nula," odpověděl radista. Neznal jsem jeho jméno, ačkoliv on znal moje. Přikývl jsem. „Dobrá, slyšeli jste rozkaz. Flyi, Arlene, začněte si leštit zbraně. Máme tři hodiny, než za-čne instruktáž. A, lidi?"
S napětím se na mě zadívali. „Zkuste to nezvorat. Aspoň tentokrát." Arlene Sandersová mi ukázala prostředníček, Fly se jen zadíval na své boty a začal si z nich rukama stí-rat bláto.

11.

e, Albert a já jsme seděli v naší malé místnos-ti jako staří přátelé. „Alberte, měl jste pravdu," řekl jsem. „Měli jsme se vás zeptat, než jsme se běželi na-hlásit Karapetianovi."
Fakt, že jste se museli plížit kolem jako zlodě-ji a vyslet si tak absurdní pohádku, vám měl něco napovědět," usmál se slabě. Všiml jsem si, jak se na něho Arlene dívá se zájmem, který jsem v jejích očích neviděl od té doby, co se začala sbližovat se starým Doddem. Mohla by...?
Ne. To byla hloupost. Když uvážím, jaký názor měla na náboženství obecně a především na mormony. Ne potom co se stalo s jejím bratrem.
promluvila pevným hlasem. „Alberte, můžete nám říct co se tu vlastně stalo? Myslím, tady na Zemi."
S radostí," odpověděl Albert. Podle všeho padla města na Zemi velmi rychle i při útoku pouhé poloviny zamýšlené invazní síly. Albert měl podezření, že vysoce postavení američtí vládní úředníci a jejich protějšci v ostatních vládách, federální a státní úřady, dokonce i vojáci samotní - včetně námořní pěchoty Spojených států - ve skutečnosti s cizinci spolupracovali.
Myslím, že jsem nemohl nic namítat. Ne poté, co jsem viděl živé lidské bytosti pochodovat proti naše-mu obležení. Kdyby se mi chtělo vyšplhat na střechu, mohl bych je znovu vidět. Jenže mně se nechtělo. Monstra přislíbila mírovou okupaci a každému kolaborantovi namluvila, že jeho vláda získá nejvyšší místo v novém vedení. To byl odzkoušený a fungující přístup, ke kterému se našla řada příkladů i

na Zemi. Vyšlo to Hitlerovi i Stalinovi. A teď s tím uspěla i ban-da ničemů z druhého konce galaxie.
Cizinci přirozeně lidské zrádce podvedli, zabili stovky miliónů lidí, zcela zničili Washington a pobo-řili velké části New Yorku, Paříže, Moskvy i Pekingu. Když všechny burzy cenných papírů zmizely během dvou hodin, poznali mormoni, že to vetřelci myslí opravdu vážně.
„Teď kontrolují všechna velká města," oznamoval nám Albert.
„Takže aspoň něco zůstalo při starém," ušklíbla se Arlene. Náš nový přítel se hlučně rozesmál. Arlenin morbidní smysl pro humor se mu zalíbil.
„Jak vypadá středisko odporu?" zeptala se a nahnu-la dopředu, aby jí neuniklo ani jediné jeho slovo. Její zájem mi začínal vadit. Možná jsem pro ni byl jenom „starší bratr", ale i to přece něco znamená.
Albert obrátil dlaně vzhůru a pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Víme jen, že existuje, a že tam mají spous-tu vědců a techniků. Bez přestání na něčem pracují. Ale prozatím se jim nepodařilo ty energetické bariéry zvenčí vypnout. A jediný způsob jak to provést zevnitř, je buď zaútočit nebo tiše vniknout do kontrolní místnosti."
„Možná to je to, co po nás prezident chce," speku-loval jsem. Nemyslím, že o tom Albert věděl o něco víc než já.
Znovu se k nám přidal Jerry. I on byl oblečen do černého obleku, ačkoliv u sebe stále měl automatic-kou pušku Browning. Připomněl mi tím války mafi-ánských „rodin". Začalo mi připadat, že v porovnání s ostatními není moje oblečení nic moc.
„A co venkov?" zeptal jsem se.
Albert přikývl a řekl: „To je forma místního odpo-ru, takže aspoň nejsme sami. Nebo alespoň ještě chví-li nebudeme."
Jerry se vložil se svým komentářem: „Zdá se, že než o dobytí území mají větší zájem o zotročení oby-vatel venkovských oblastí."
Albert souhlasil: „Díky tomu máme šanci přežít, protože se zpomaluje jejich rozpínání."
„Co jsou to ty ‚neobyčejné znalosti', o které se s ná-mi chtěl prezident před útokem podělit?" ptal jsem se dál. „Můžete nám aspoň něco naznačit?"
Albert a Jerry si vyměnili pohledy jako dva přáte-lé ve zbrani. „S tím si nedělejte starosti," řekl Albert. „To, co víte, ho trápí mnohem méně než to, co vidí-te."
Albert trval na tom, abychom si s Arlene odpočinu- li a vykoupali se. Jedinou nabídnutou možností byla studená sprcha, ale ta nám plně postačovala. Našli jsme si i nějaké čisté oblečení.
Poté nás Albert vzal na „lacinou" prohlídku, tako-vou, která ho nemohla dostat do potíží.
Odvedl nás dolů do tajných katakomb, které po-stavili pod svatostánkem a jeho bezprostředním oko-lím. Výlet započala jízda výtahem, který byl vyroben z lesklého a nového kovu. Vše bylo plně klimatizova-né. Když se dveře výtahu dole otevřely, odhalily scé-nu jako z nejnovějšího filmu o Jamesi Bondovi. Ale tak nějak mě ohromný komplex, který postavili, nijak nepřekvapoval. Procházeli jsme pod obrovským stro-pem ve tvaru písmena V, podél tuctů tajných bunkrů. Nemohli jsme otevřít zamčené dveře a nahlédnout do-vnitř, ale Albert nám prozradil, že mají milióny nábo-jů, těžká vojenská zařízení, celou továrnu a mnohem víc. Byl to splněný sen každého člověka usilujícího o přežití.
Ráda bych věděla, co je zač to těžké vojenské za-řízení," pošeptala mi Arlene do ucha.
„Tanky a terénní Humvee." odpověděl jsem jí rovněž šeptem. „Zbytek se dozvíme, až nám bude zcela věřit."
„Jsem si jistá, že nám bude plně důvěřovat až poté, co zemřeme pro jejich věc," dodala Arlene.
„Ani se mu nedivím." Za takovou sebelítost bych si měl jednu ubalit, ale pitomost, kterou jsem udělal, mi nešla z hlavy.
Zahnuli jsme a došli k výtahu, který podle popisu mířil k dalším pěti patrům dolů. „Ježíši Kriste!" vyhrkla Arlene a hned rychle dodala: „Omlouvám se, Alberte."
Jen potřásl hlavou. I Albert se k ní choval trochu blahosklonně kvůli tomu, že byla ženou. Arlene vždy dokázala takovýto postoj vycítit, ale byla příliš hrdá na to, aby to dala najevo někomu, kdo se s ní snažil ze všech sil jednat na rovinu.
„K čemu všemu to máte?" zeptala se.
S odpovědí ani trochu nezaváhal. „Abychom moh-li držet krok s IRS."

„Páni, na to já měla jedině Melrose Larryho Greena, certifikovaného účetního," žasla Arlene.
„Něco vám dvěma prozradím," řekl, „protože je to už stejně jedno. Dneska jste viděli pouze pěší vojsko, ale věděli jste, že IRS má svoji vlastní jednotku ‚Delta Force', divizi pro výběr zvláštních příjmů?"
Zakroutili jsme hlavou, ale mě to vlastně ani nepře-kvapilo. „Pro případ dalšího whiskového povstání?"* nadhodil jsem. Velmi zajímavě řečeno," pronesl zamyšleně a po-kračoval: „Měli pěší divizi, dva pluky obrněných vo-zidel, ponorku pro potřebu rychlého útoku, letku těž-kých bombardérů a, podle toho co jsem slyšel, flotilu letadlových lodí."
Někdo hvízdl. Já. Jestliže o tom mormoni vědě-li, mohli něco z toho získat? To by byl logický krok, který by využil zařízení takovéto velikosti, ale nechtěl jsem se ptát. Měli jsme štěstí, že jsme se vůbec něco dozvěděli.
„Jak to financovali?" zajímalo mě.
„Nemůže IRS zafinancovat cokoliv?" zeptala se Arlene, jako bychom seděli ve třídě.
„No, dokonce i oni po sobě musí zametat," řekl Albert. „Jerry si myslí, že nárůst vojenských výda-jů schovali ve fiktivním rozpočtovém deficitu. Nane-štěstí, divize pro výběr zvláštních příjmů se zmocni-li démoni."
„Cizinci," opravila ho téměř bezmyšlenkovitě Arlene.
„Jak myslíte."
Přišlo mi, že nastala vhodná chvíle k vyjasnění ná-zvosloví. „Víte, Alberte, my jsme pojmenovali různé druhy cizinců tak, aby je bylo možné rozlišovat. Dé-moni říkáme jen těm hloupým růžovým."
„Jak se cizinci dostali svými pařáty ke všemu tomu vybavení IRS?" zeptala se Arlene.
„Hm. To proto, že finanční úřad byl první, kdo se rozhodl Zemi prodat," odpověděl. Tohle mě už vůbec nemohlo překvapit.
„Pojedeme tím druhým výtahem?" chtěl jsem vě-dět.
„Později," odpověděl. „A ještě jednou se omlouvám, že vám nemohu ukázat, co je za všemi těmi dveřmi."
Ne, byl jste úžasný, Alberte," řekla Arlene. Přísahal bych že na ni udělal doopravdy dojem a že si z ně-ho neutahovala. To bylo velmi vzácné. „Proč nám ne-povíte o své bohaté vojenské minulosti?"
To je další věc na programu," odpověděl, „a prezi-dent vás bude chtít informovat ohledně vaší mise, po-kud pro vás už nějakou vhodnou vybral."
Vyjeli jsme výtahem zpět nahoru, abychom se se-tkali s nejvyšším šéfem. Slíbil jsem si, že jakkoliv rád bych to udělal, přesto neřeknu: „Nazdar, pardále."
Prezidenta obklopovali tři noví tělesní strážci. Ani zdaleka nevypadali tak přátelsky jako Albert nebo Jer- ry. Prezident nás zavedl do pomocného velitelského centra. Předpokládám, že skutečné velitelské centrum se nacházelo na spodním patře podzemního komplexu. Zde jsme se dozvěděli, že nejbližší nervové centrum cizácké invaze se nachází v Los Angeles. Monstra zřídi-la středisko pro svá ultramoderní počítačová zařízení a válečné technologie poblíž nápisu HOLLYWOOD. Ani jsem se nechtěl ptát, kdo prodal lidstvo tam. Obá-val jsem se, že to stejně brzy zjistím.
Prezident nemámil čas a přešel rovnou k věci: „Dva odborně vycvičení mariňáci, kteří dokázali za-stavit nepřítele ve vesmíru a poté sestoupili na planetu z orbity, budou kvalifikovanější k tomu, aby vedli jis-tou plánovanou misi, než naši vlastní lidé. To samo-zřejmě za předpokladu, že jsme se nestali obětí jistého přehánění. Jediný muž a jediná žena mohou proti stov-kám nepřátel dosáhnout pouze určitého úspěchu."
Arlene se chovala slušně, ale mně došlo, že co se mlčení týče, tak já nic nesliboval. Navíc tu nešlo o ná-boženství. Šlo o to, že poté, co jsme překonali celý oceán utrpení, abychom se dostali až sem, se někdo opovážil pochybovat o našem slově.
Připomněl jsem si, že tohohle muže potřebujeme. Připomněl jsem si, že jsme tu už jednu věc zpackali, ale hloupost neměla s urážkou nic společného!
„Kdybyste se vy dva dokázali dostat do Los Ange-les," pokračoval vůdce, „a podařilo se vám napojit na počítačový systém, stáhnout úplné specifikace jejich nejzákladnějších technologií a doručit je do střediska válečných technologií Spojených států, pomohli byste nezměrně naší obraně."
„To je co zač, to středisko?" zeptal jsem se.
„Středisko válečných technologií vzniklo tajně před několika týdny, západně odsud. Dozvíte se kde, až

to bude nutné. Až stáhnete požadovaná data."
Okamžik jsem uvažoval. V Japonsku nebo Číně to být nemohlo, Tokio i Peking byly zničeny. Určitě měl na mysli Havaj.
Nemohl jsem odolat a nezahrát si na chytráka, pre-zident k tomu svým chováním přímo vybízel. „Je to buď letecká základna Wheeler, letecká stanice námoř-ní pěchoty v zátoce Kaneohe, nebo námořní letecká základna v Barber's Point, to vše na ostrově Oahu," prohlásil jsem hrdě. „Vyhrál jsem něco?"
„Miluju Havaj!" přisadila si Arlene. „Nádherné po-časí. Skoro žádná vlhkost."
„Ale ty ceny," pokračoval jsem.
Byl to nicotný, malý protest proti nadutosti a skep-ticismu toho muže, přesto jsme se začali cítit mno-hem lépe.
„Prosím," řekl prezident, jehož obličej mezitím získal jasně rudý nádech. „Jak už jsem říkal, pokud se vám podaří vniknout do nepřátelské pevnosti a při-nést odtamtud specifikace do technologického centra Spojených států, dostanou se do rukou vědců, kteří si s nimi už budou vědět rady. Přidali se k nám uprchlíci z ARPA, skunčích dílen' Lockheedu, NASA, tech-nici z MacDAC Engineering, i hackeři z mnoha růz-ných míst." Zdálo se mi, že Prezident Dvanácti sta-ví i na jiných věcech, než je náboženství... a finance. „Řekl vám Albert o silovém poli?"
„Říkal něco o energetické bariéře."
„Musíte najít způsob, jak ho vypnout, jinak se ni-kam nedostanete. Odplujete na volné moře, asi tak pětadvacet kilometrů, pak pošlete zašifrovanou zprá-vu. A my vás nasměrujeme do střediska válečných technologií."
„Když se nám to podaří," řekla Arlene svým váž-ným, inženýrským tónem, „a počítačovým odborní-kům se povede nabourat do technologie cizinců, mohli bychom proti nim vztyčit štíty. Nebo vymyslet něja-kou jinou formu obrany."
„Prvním problémem je dostat se do Los Angeles," upozornil ji prezident.
„Pak jsme vaší jedinou nadějí," řekl jsem. „Po tom, čím jsme prošli na Phobu a Deimu, jak zlé to může být v L.A.?" Napadlo mě, že by se tahle věta nemusela vůbec stydět v zástupu slavných posledních slov.
„Ano, přesně to je i můj názor," připouštěl neochot-ně, jeho arogance ho ještě neopustila. „O kolik snazší to pro vás nepochybně bude než ta situace na Deimu." Odmlčel se na dost dlouho, aby nás znovu dopálil. „Je to však operace pro více lidí." Překlad: dostaneme hlídače. Ale to mi vůbec nevadilo. „Jedná se o in-filtraci, takže o nějakém přepadovém komandu nemů-že být ani řeč." „Tajná mise," řekla Arlene.
„Dvoučlenná posila by byla tak akorát," uvažo-val jsem.
Prezidentova první volba byla trefou do černého. Albert s námi chtěl bez váhání jít. „Jako omluva za to, že jsem vás do toho dostal," řekl a natáhl před sebe svou obrovskou tlapu. Opatrně jsem ji stiskl, nebylo nic, za co by se nám měl omlouvat. Mrkl na mě.
„Kdybyste byl jen o fous menší tvrďák, tak bych vás s sebou nechtěl."
„Možná je na čase povědět vám něco o Albertově minulosti," řekl prezident. „Jsem si jistý, že vás potě-ší, že býval svobodníkem u námořní pěchoty. Byl pro-puštěn se všemi poctami. Za svoji vojenskou speciali-zaci dostal dokonce i medaili."
„Což bylo co?" pohlédl jsem Albertovi z očí do očí.
„Ostřelovač, desátníku," odpověděl. „Bronzová hvězda, operace v Kolumbii. Válka s drogaři."
„Škola pro ostřelovače?"
„Samozřejmě."
„Chvála Bohu," ulevila si Arlene.
Albert byl v pohodě, oba jsme ho obdivovali. O druhé volbě, kterou Nate přivedl do operačního sálu, jsme to samé říct nemohli. Vypadala jako čtrnáctiletá holka v tričku, džínech a teniskách.
„Flyi," zeptala se Arlene, která od ní nemohla od-trhnout oči, „vztahuje se můj slib i na stížnosti ohled-ně výběru spolupracovníků?"
„Řekni, co musíš."
V nevíře potřásla hlavou. „Nikdy bych nečekala ta-kovouhle pitomost od bandy sexistických-"
„Bez urážky," zamumlal jsem nepřesvědčivě smě-rem k prezidentovi. V obličeji jsem zrudl, jako bych právě spolkl niacin.

Rozhodl se, že Arleninu poznámku bude ignorovat. „Posílám ji velmi nerad. Naneštěstí má pro ten úkol nejlepší kvalifikaci."
Arlene dál zírala na dívku - malou, vychytralou osobu, která jí oplácela stejnou mincí. „Nemyslela jsem si, že tohle někdy řeknu," spustila Arlene, „ale všechno má svůj čas. Drahoušku-"
„Jmenuju se Jill," přerušila ji trucovitě.
„Dobře, Jill. Poslouchej mě pozorně. Nevysvětluj si to prosím špatně, ale tohle není práce pro ma-lou holku."
„Musím jít," odpověděla. „Smiřte se s tím."
„Drahoušku, nechci kvůli tobě zemřít"
„To má být vtip?" chtěl jsem vědět.
„Už jsem vám to řekl. Je nejlepší hacker, řekněme, kterého máme. Nicméně máte právo na vysvětlení." Otočil se k ní a zeptal se: „Nebude ti vadit, když jim to řeknu?" Jen pokrčila rameny. Pokračoval: „Omlou-vám se za její mrzoutské chování."
Nevím, co si o tom myslela Arlene, ale mně to dítě vůbec mrzoutské nepřipadalo. Zdálo se mi, že se na ni prezident nikdy nepodíval přímo, vždy jen tak stra-nou.
„Kdysi dávno, předtím než se sem její rodina pře-stěhovala a přijala naši víru, byla Jill dvakrát uvězně-na za neoprávněné vniknutí do počítačových systémů. Strávila šest měsíců v nápravném zařízení pro mla-distvé v Ohai, pak se její rodiče připojili k naší církvi a přistěhovali se sem."
Po celou dobu ji po očku pozoroval. Jako by se jí díval na vršek hlavy. Jill předstírala, že o jeho pro-slov nemá zájem, ve skutečnosti však visela na každém slovu.
„Jill se kvůli svému usvědčení a uvěznění cítila provinile a v rozpacích," pokračoval velmi poma-lu prezident, jako by přednášel novou látku svým žá-kům, a neustále ji pozoroval. „Byla zavřena s dívkou, která se živila prostitucí a prodejem drog-"
„A sama se nechtěla stát zfetovanou šlapkou," sna-žila se nám Jill vysvětlit o sobě to podstatné ve tře-tí osobě.
Prezident předstíral, že ji neslyšel. „Počítače jsou pořád její velkou láskou, ale teď chce pracovat na je-jich zabezpečení." Nadechl se a konečně se dostal k jádru věci: „Cizinci zabili její rodiče a ji zachránilo jenom to, že byla celá od krve a oni předpokládali, že je také mrtvá. Samozřejmě, zeji ti cizinci vyděsili-"
„Nesnáším je," ozvala se znovu. „Chci, aby všich-ni chcípli."
„Hodná holka," přikývla Arlene, napůl měnící svůj názor na ni.
Mormonský vůdce přistoupil k Jill, dal si však dob-rý pozor, aby se jí nedotkl. Konečně se na ni alespoň přímo podíval. „Už nemáš ráda své staré kamarády hackery, že ne?" zeptal se jí.
„Nenávidím je."
„Proč?"
Nemluvila s lidmi ráda, ale teď si nemohla pomoci. „Protože je nezajímá, co se stane ostatním. Je jim dočista jedno, jestli se nabourají do nemocničního počí-tače a zničí záznamy některého z pacientů. Ať už ná-hodou, nebo ze srandy."
„To je teda sranda," zamumlala Arlene.
„Neštvalo by je jedině to, kdyby svoji práci ne-dotáhli do konce," dodala Jill monotónním hlasem. „Jsou to grázlové."
„Chvála tobě, Jill," řekl prezident. „A víš, co jsou zač ti cizinci?"
Tím se byla jista. „Ještě miliónkrát horší. Musím je všechny zabít."
Dobrý Bože, jako papoušek! Napsal jí snad prezi-dent celý scénář? Nebo jen byla tak dobrá v improvi-zaci a říkala to, co chtěl slyšel? To, co by jí zajistilo účast na téhle misi?
„Nemyslíš si, že bys měla zabíjení přenechat. Albertovi a tady tomu druhému pánovi?" zeptal se jí znovu prezident.
„Tak to by snad stačilo, ne?" zakročila rázně Arlene, která už toho měla tak akorát.
„Je mi líto, ale není jiná možnost, než abyste ji vza-li s sebou," řekl prezident.
„Tak jsem to nemyslela!" Arlene se na mě podíva-la svým zvláštním pohledem. Povzdechl jsem si, ale nepotřásl jsem hlavou, ani jí nedal signál, aby zmlkla. Sám jsem měl prezidenta plné zuby.
„Pane prezidente," promluvila pomalu jako k dítěti - uvědomil jsem si, že ještě pořád neznáme jeho

jmé-no - „respektuji vaši víru, ačkoliv ji nesdílím. Nachá-zíme se však v situaci, kdy každý schopný jednotlivec musí dělat vše, co je v jeho silách. Tam venku jsou oz-brojené ženy."
„Ano," odpověděl. „Dospělé ženy."
Arlene se obrátila k Jill. „Omlouvám se, že jsem o tobě pochybovala," řekla. „Myslím, že si povedeš dobře." Pohlédla zpět na prezidenta, jenž pouze smut-ně potřásl hlavou.
Usmál jsem se, protože jsem si právě uvědomil, že nás dostal. Celé to divadlo s „mormonským patri-archou" nám tu sehrál jen proto, abychom do svého týmu přijali malou dívku! Bylo to mistrovské, ale Arlene jsem se o tom ani slovem nezmínil. Ať si dál ne-chá své iluze.
„Jestliže uspějete," ozval se prezident, „trojnásob-ně odčiníte své skutky."
„A když neuspějeme?"
„Budete mrtví. Nebo nemrtví. Ať tak nebo tak, o své chybě už nebudete muset nikdy víc přemýšlet."
Paráda. Že mockrát děkujeme.
„Co máš za zbraň?" zeptala se Arlene Jill. Čtrnác-tiletá dívka vzala ze stolu tenkou krabičku. Chvíli mi trvalo, než jsem poznal, že drží v ruce přenosný počí-tač s radiotelemetrickým portem. To bylo moc pěkné vybavení. Bylo její vlastní, nebo ho pro ni získal pre-zident?
„Vycvičíte ji v používání střelných zbraní," rozká-zal prezident, otočil se na patě a odešel pryč.
„Už jsem z nich střílela," upřesnila Jill.
Arlene se dotkla dívčina ramene. Jill neucukla. Ar-lene k ní už nemluvila z patra. Lhostejně se zeptala: „Myslíš, že bych ti mohla s něčím pomoci?"
Dívka se poprvé usmála a hned neodpověděla. Pak se pevným hlasem zeptala: „Dáte si pizzu?"
Jakmile se o ní zmínila, zvlhla mi celá ústa.

12.

Vzal jsem si příklad z Arlene a dívku zdráhavě přijal. Vůdce mormonů se zaručil za její užitečnost a vzhledem k tomu, že i přes svůj názor na ženy chtěl, aby se Jill této mise zúčastnila, neměl jsem s její pří-tomností žádné potíže.
„Vítej na palubě," řekl jsem, přistoupil k Jill a natá-hl před sebe ruku. Nic jsem od ní nečekal, ale ona mě překvapila, když jí potřásla a usmála se. Chytrá holka. Věděla, že dosáhla vítězství.
„Díky." Jill si nás všechny přeměřila pohledem. O něco déle se zastavila u mě a jak jsem si všiml, nebyla s mým hodnocením příliš spokojena. „Nezklamu vás," slíbila nám.
„Jak to můžeš vědět?" zeptal se Albert, ale nemys-lel to ve zlém.
„To je fakt," připustila Jill bez zaváhání. „Ale všichni tu takhle mluví. Nenechám nikoho schválně zemřít."
Arlene se sehnula a pohladila dívku po hlavě. Jill se neodtáhla, ale vypadala překvapeně. Náklonnost pro ni bylo něco zcela nového. Doufal jsem, že bude žít dostatečně dlouho, aby jí zažila ještě mnohem víc. Ale rozhodně jsem se nenechal ukolébat. Jakmile vstoupí-me do Los Angeles, naše mise je jediná důležitá a my všichni jsme postradatelní. Tak tomu je od chvíle, kdy Bránou na Phobu prošlo první monstrum.
„Tak pojď," řekla Arlene a vzala Jill za ruku. „Tvůj výcvik začíná právě teď."
Jerry s námi zůstal i poté, co velký šéf odešel. „Na něj bude dost času," namítl, ačkoliv se nedalo že by z toho měl radost. Jediný člověk, kterého jsem tu zatím potkal, a který se mi moc nezamlouval, byl jejich vůdce, a ani to nebyl žádný hlupák.
Arlene si zachovala vyrovnaný a klidný hlas. „Tak si ho uděláme" rozhodla. „Výcvik není luxus."
Při pohledu do tváře toho muže jsem viděl, že se nerad pře s fakty. Pokrčil rameny a dál už neřekl ani slovo.
„Co ty na to, Alberte?" zeptal jsem se čtvrtého čle-na našeho týmu. „Kolik máme času?"
„Spoustu," odpověděl. „Už jsem viděl Jill střílet. Bude v pohodě."
„Dostanu vlastní zbraň?" zajímala se Jill.
„Dostane?" pohlédla Arlene na Alberta.
„Jasná pažba," řekl a počkal, dokud nepochopíme jeho slovní hříčku. Naše dlouhé vedení mu udě-lalo

radost.
Zamířili jsme do nadzemního skladiště zbraní. Když jsem viděl, co všechno skladují tady nahoře, do-stal jsem ještě větší chuť zjistit, co se nachází za všemi těmi dveřmi dole. Je dost možné, že by si ani nevšim-li, kdyby se Jillina oblíbená zbraň ztratila. Přesto však bylo trochu divné vidět čtrnáctiletou dívku držet AR-19, jako by ji používala dennodenně.
Jill si všimla mého výrazu. „Bude se nám hodit každá palebná síla," řekla.
„Máš pravdu. Pojďme se podívat, co s ní umíš." Díky Bohu, že jí k srdci nepřirostla AK-47. Zpětný ráz by ji srazil na zadek. V tomhle srovnání měla AR-19 přece jenom dostatečně malou ráži.
V okolí byla spousta míst, kde jsme mohli střílet. Vyrazili jsme na provizorní střelnici, kde někdo našel uplatnění pro plakáty ze starých hororů. Jill si vybrala jeden, který byl už dost rozstřílený - démona s rohy a ocasem z jednoho starého britského filmu. Hodně se podobal pekelnému baronovi. Jeden z rohů byl ustře-len, ale druhý byl ještě nedotčen.
„Beru si tu kost na jeho hlavě," oznámila. První sal-va minula, náboje letěly příliš nahoru a doprava. Přes-to to bylo jen o kousek vedle.
Arlene k ní přistoupila a pošeptala jí něco do ucha. Jill se usmála a zkusila to znovu. Tentokrát byly sal-vy kratší a náboje našly svůj cíl. Druhý démonův roh byl minulostí.
„Co jsi jí řekla?" zeptal jsem se Arlene. Několik vhodně zvolených slov dokážu vždy ocenit.
„Holčičí řeči," odpověděla a šibalsky pozvedla svá tmavá obočí.
„Je docela škoda ničit takové cennosti," pozname-nal jsem, když nám došla munice.
„Žádný problém," řekl Albert. „Máme jich stovky. Prezident chodil do kostela v Hollywoodu a nadělal si spoustu kontaktů."
„Jak jsem si vedla?" zeptala se Jill a vrátila nás tak k původnímu smyslu našeho cvičení.
„Myslela jsem si, že tě budu muset hodně učit," od-pověděla Arlene. „Ale řekla bych, že jsi celkem při-pravena. Celkem." Dnešní den se vyvíjel docela dob-ře. Mohli jsme dopadnout i hůř než s Jill.
Veselá nálada mě neopustila ani při večeři s prezi-dentem. Prostřeli bohatou tabuli a prezident se chlu-bil, jak dlouho dokáží tímhle stylem vydržet.
Po večeři se Jill odebrala do postele do obytných prostor pro mladé dívky. Albert chtěl strávit nějaký čas s postarší ženou, o které nám řekli, že je jeho tetou. A nám s Arlene se podařilo zůstat chvíli o samotě v prezidentově zahradě.
Protože mezitím padla noc, v zahradě našich hosti-telů svítila světla. Všiml jsem si, jak se Arlene mračí a o něčem usilovně přemýšlí. „Albert by mohl mít i dal-ší poslání," řekla, „získat nové členy do své církve."
Rozesmál jsem se. „Hele, neříkej to s tak zachmu-řeným výrazem. Měli bychom požádat všechny pře-živší, aby se k nám přidali, muže i ženy."
„Pokud se už nepomátli," namítla, „a v Los Ange-les jsou místa, kde to půjde stěží rozeznat."
„No, jsem rád, že s námi Albert a Jill půjdou."
Rozzářila se. „Já také. Ta mladá dívka na mě dělá ohromný dojem. Možná má štěstí, že s námi může jít do boje proti démonům a impům."
Arlene mě dokázala neustále překvapovat.
„Štěstí?" zopakoval jsem. „Proč to říkáš?"
„Už má pubertu za sebou, Flyi. Pravděpodobně by ji brzy provdali za nějakého z těhle..." Nedokončila.
Poznal jsem, že se náš rozhovor řítí po kluzkém svahu do větších potíží, než je hejno dýní. Arleni-na zaujatost vůči všemu náboženskému a především proti mormonům byla zarážející. Lidé v tomhle měs-tě, mormoni i ostatní, neudělali nic, čím by si její hněv vysloužili. Nejvyšší čas strategicky ustoupit. „Tak, co si myslíš o prezidentovi?"
„A co si myslíš ty?" přehrála otázku zpět na mě.
„No, jak už jsem řekl, nemusíš mít ráda toho, kdo je u moci, abys zjistila, že s ním musíš spolupracovat. Tenhle člověk není žádný hlupák. Hraje svoji hru."
Arlene potřásla hlavou, ale to proto, že se mnou nesouhlasila. „Postavu vůdce jsem vždy chápala," řek-la. „Matou mě jeho následovníci. Tenhle muž je mistr na přenášení moci. Jeho následovníci se nebudou hádat s někým, kdo tvrdí, že dostává rozkazy přímo od Boha."
„To určitě, ale doufejme, že v nadcházející válce bude Bůh doopravdy na naší straně. Nebo tedy, že my

budeme na straně Boha."
Vyndala z kapsy plátek žvýkačky, vložila si ho do úst a vytasila se se svým promyšleným názorem: Souhlasit - Jakýkoliv bůh, jakákoliv bohyně, cokoliv nám poskytne výhodu, mi vyhovuje."
Její rouhání jsem bral na vědomí. Stejně to řek-la jenom proto, aby mě popíchla. „Kde jsi sehnala tu žvýkačku? zeptal jsem se.
„Od Jill " řekla mezi přežvykováním. „Chceš taky?"
„Ne, díky" Žvýkání nepatřilo k mým vášním. Ale ohromilo jak rychle si Jill Arlene získala.
Zamířili jsme k budově s tím, že se vrátíme do místnosti, ve které jsme večeřeli. Uvítala nás vznešeně vyhlížející žena, kterou jsme dosud neviděli. „Dobrý večer, jmenuji se Marie," řekla. „Jsem zde, abych tuto mladou dámu zavedla do našich obytných prostor."
Vyměni jsme si s Arlene potměšilé pohledy. Myslím, že jsme zasloužili pochvalu za to, že jsme ne vybuchlí smíchy. Ani si nepamatuji, kdy naposledy jsem spal aniž by Arlene nedržela hlídku. Už jsme měli za setbou období sexuálního napětí a prošli jsme jím s oboustranným pochopením, že jsme kámoši, ko-legové, přátelé.
Ale teď jsme se znovu setkali s dělením na Adama a Evu. Důležitá byla odpověď na jedinou otázku můžeme těmhle lidem věřit, že nás nenechají zabít ve spánku? Fakt, že tu ještě pořád byli, mluvil pro.
„Jakou tu máte bezpečnost?" zeptal jsem se té ženy.
Nepochopila. „Dost dobrou na to, abyste se nedostal do kurníku," odpověděla s mírným zlomyslným uculením.
Obrátil jsem oči v sloup. To jsem neměl na mysli, ale- Ach jo, radši to nechám být.
„Uvidíme se ráno," řekl jsem Arlene.
Poprvé za dlouhou dobu jsem zůstal sám. Prezident o mně možná ještě pořád pochyboval, přesto mi ne-chal hodně volnosti.
Najednou jsem si uvědomil, že vlastně nevím, kde mám přespat. Místnost, ve které jsme večeřeli, vypa-dala jako správná volba. Mohli jsme ji použít tehdy, když jsme se potřebovali občerstvit, i když je pravda, že jsme tenkrát byli pod dohledem. Kéž bych se byl býval té ženy zeptal, kam mám jít.
Z mužů na chodbě jsem nikoho neznal, nicméně když jsem kolem nich procházel, nevěnovali mi žád-nou pozornost. Nebáli se mě, což pro mě bylo velmi nezvyklé. Mohl jsem se jich zeptat na obytné prosto-ry pro muže, ale pokud se dalo vyhnout hromadnému společnému nocování, neměl jsem námitek. Jestliže jsem neměl spát s Arlene, tak jsem chtěl být sám.
Soukromí pro mě náhle mělo silné kouzlo. Být sám, aniž by po mně dupal pekelný baron. Spát, aniž bych se musel strachovat, že se vedle mě uvelebí zombie, která bývala mým přítelem, aby se mnou sdílela hnijící hrob. Prostě si jen tak užít ticho a samotu nerušenou rohatými monstry. Jasně, čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc se mi to líbilo.
Vrátil jsem se zpět do svého pokoje. Po procházce chodbami Deimu to bylo až moc snadné. Dveře nebyly zamčené. Až pak jsem si všiml, že zámek někdo odstra-nil. Když jsem teď o tom přemýšlel, uvědomil jsem si, že tu nikde nebyly zámky. Ale místnost byla prázdná, nádherně prázdná, což bylo víc než příjemné.
Vstoupil jsem dovnitř, zavřel dveře a rozsvítil. Zázrak. Objevilo se světlo. V téhle malé místnosti bez oken se nešetřilo, ani tu nedošlo k výpadku proudu. Což zname-nalo, že jsem mohl dělat i důležitější věci, než jít spát.
Kniha byla tam, kde jsem ji nechal. Běžně bych po
Knize Mormonově nesáhl, sestry by to nedovolily. Za
těchto okolností jsem však byl vděčný, že ji mám po ruce. Začal jsem od začátku, výpověďmi svědků a své-dectvím proroka Josepha Smithe, které vypráví příběh o nalezení zlatých desek, na nichž byla napsána Sva-tá kniha. To mi připomnělo jeden starý vtip o založe-ní unitářské církve: Prorok našel zlaté desky, na nichž nebylo napsáno... ani slovo!
Během čtení jsem si vzpomněl na starý hollywo-odský film o Josephu Smithovi a Brighamu Youngovi, zakladatelích Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Přesně z toho Hollywoodu, kam máme namířeno. Teď byl v rukou monster. V tom filmu o mormonech hrál Vincent Price, který byl hvězdou miliónu hororů. Byl jsem si jistý, že to má něco společného.

Začal jsem první knihou, pokračoval druhou i třetí. Četl jsem dál, dokud jsem se nedostal ke kapitole páté v Knize Almově, verši 59:

Je mezi vámi takový pastýř, jenž mnoho ovcí má, které nehlídá, mezi něž vlci nevtrhnou a je-ho stádo nepozřou? A kdyby snad vlk do jeho stáda vtrh, on by ho nezavrh? Zajisté, a přesto bude-li moci, zničí ho.

Přišlo mi, že tohle je nejvhodnější místo, kde skon-čit. Protože jsem pochyboval, že bych v celé posvátné mormonské knize našel trefhější názor.

13.

„Spal jsi dobře?" zeptala se Arlene a mrkla na mě.

„Šlo to," odpověděl jsem. „Myslím, že to byla prv-ní noc, kdy se mi nezdálo o monstrech."

Slunce hřálo na jasné obloze a na okamžik si bylo možné myslet, že se nic z toho nikdy nestalo. Kolem proběhl pes, zdravý podvraťák, kterého kdosi pravi-delně krmil. Něco takového dokazuje, že nám hlad ne-hrozí. Jen jde možná o příliš štědré využívání zdrojů.

„Víš co?" řekla s rozpustilým úsměvem. „Ani mně se nezdálo o monstrech. Měla jsem jiný sen."

Škádlení, to prostě nebyl Arlenin styl. Vážně mě překvapila. „Právě proto možná oddělují kluky a holky," uvažoval jsem. „Aby o tom všichni mohli přemýšlet."

„Před vámi neuchráníme žádná tajemství," řekl Al-bert, který se k nám právě přidal před hlavní jídelnou.

„Kromě těch důležitých," opáčil jsem ne úplně nevinně. Pořád jsem uvažoval o jejich tajemstvích, za-vřených dveřích a neznámé, blížící se misi.

„Kde je Jill?" zeptala se Arlene.

„Už uvnitř a snídá," řekl. „Měli bychom se k ní při-dat. Pak nás čeká instruktáž."

Je to už dávno, velmi dávno, co jsem naposledy jedl palačinky, navíc polité skutečným javorovým si-rupem. Myslel jsem si, že v Salt Lake City kávu ne-seženu, ale pro všechny s neodolatelnou ranní touhou po kofeinu jí tu byla spousta. V porovnání s tím, co si zdejší lidé přáli ze všeho nejvíc, to však byla tou-ha zcela nicotná.

A pak jsme se dali do práce. Vrátili jsme se do intruktážní místnosti známé z předchozího dne. Prezident na nás čekal, oblečen do tradičního černého obleku. Možná by se mohl živit jako zaměstnanec po-hřebního ústavu, protože tohle nebyl právě nejvese-lejší obrázek na rozloučenou, s kterým nás chtěl po-slat do boje.

Celý stát Kalifornie je v rukou nepřátel, řekl a odvedl nás k mapě států, které pro nás momentál-ně měly význam. Červené čáry označovaly všechny existující železniční spoje. „Mezi L.A. a Salt Lake City jezdíval vysokorychlostní vlak. Zničili jsme ho, abychom cizincům zabránili sem vtrhnout. Odmítám o těch stvořeních mluvit jako o vojácích. Také jsme mysleli, že by mohli vlak použít k tomu, aby nám po-slali atomovou bombu."

„Věděli by vůbec, jak mají vlaky používat?" zepta- la se Arlene.

„Vždyť už jste proti nim bojovali, nebo ne? Mohou ovládat vše co my. Stroj je jenom stroj. Uráží mě, jak proti nám použili naše vlastní, Bohem darované atomové zbraně. Máme štěstí, že radiace a všemožné jedy nezamořily tuhle oblast. Bůh zasáhl." Atomové, ne jaderné. Zajímavý výběr.

„Půjdeme do zamořené oblasti?" otázala se Jill. Dosud na to ještě nepomyslela.

„Zamíříte do nezničených míst a naši vědci tvrdí, že v oblastech které vetřelci ovládají, neutralizovali většinu radioaktivního spadu."

Jako obvykle ho Arlene přerušila. „Když jsme s ni-mi bojovali na Phobu a Deimu, nevadily jim úrovně radiace vyšší, než jsou ty neškodné pro člověka. Ale to neznamená, že by mohli přežít spad po vodíkové bombě."

Na okamžik jsem si myslel, že jí prezident ukousne hlavu, ale nakonec svůj hněv ovládl. „Máme pro vás protiradiační pilulky a náramky, které se rozzáří červeně, pokud budete vystaveni téměř smrtelné dávce. Navíc, budete-li ji požadovat, dostanete i ochrannou
výbavu. A samozřejmě tolik zbraní, kolik unesete." „Jak se dostaneme do L.A.?" zajímalo mě.

„Pojedeme vlakem," odpověděl Albert.

„Skvělé. Jak se dostaneme ke kolejím? Myslel jsem si, že jste je všechny vytrhali."
„Ne celá trať byla zničena," vysvětloval prezident. „Pojedete jedním našim Humveem na jih, podél železniční trati až na vhodné místo, kde nastoupíte." Nastoupíte... Jak snadno se o tom mluvilo! A byl tu ještě další problém. „Ehm... ti cizinci nás
odtud nechají jen tak odjet v Humvee?" Albert si odfrkl. Prezident se na něho zamračil a pak se vrátil k mojí otázce. „Samozřejmě, že ne. Odejdete odsud pěšky a podejdete pod nepřátelskými liniemi. Humvee jsme ukryli na bezpečném mís-tě, Albert ví kde." „Vážně?"
„Je tam, kde jste se před třemi týdny schovali poté, co jste vyhodili do vzduchu koleje."
„Aha." Albert přikývl, když si to místo vybavil v hlavě. Konečně, byl to našinec.
„Vy máte pod cizinci tunel?" nechtělo se mi věřit. „Vždy je moudré připravit si cestu pro rychlý útěk," řekl Albert. „Mají je všechny naše důležité bu-dovy, včetně tohohle zařízení. Východ se obvykle na-chází ve sklepě, klesá deset nebo patnáct metrů a pak vede až několik kilometrů daleko."
„Jak jste to dokázali postavit, aniž by si toho ně-kdo všiml?"
Měli jsme spoustu času." Zazubil se. „A spoustu č1enů naší církve pracujících na údržbě silnic." Vlakem musíte jet do Phoenixu," pokračoval prezident. Ukazovátkem kopíroval trasu železnice na mapě a na konci jím bodl do Slunečního údolí. Proč do Phoenixu?" zeptala se Arlene.
Vlak který jede z Phoenixu do L.A., není možné zastavit a nelze do něho nastoupit. Pokud se schováte dřív než dorazíte do Phoenixu, a vyhnete se odhalení, nikdo další už nepřistoupí. Pak už se v klidu povezete až do L.A." Okázale odložil ukazovátko.
Jill se rozesmála. V jejím smíchu se ozývalo opovr-žení a náhle vypadala mnohem starší, než ve skuteč-nosti byla. Ukazovalo to na život plný zklamání.
Prezident se nestáhl do obrany, jak bych očekával. „Vím, zeje to riskantní," řekl. „Jsem nakloněn jakým-koliv lepším řešením."
„Kéž bych nějaké měl," řekl Albert.
Čekal jsem, že se Jill znovu rozesměje, ale tento-krát zůstala tiše jako pěna.
„Ten plán vypadá proveditelně," řekl jsem. „Od teď je riskantní všechno."
Zatím se nikdo nezmínil o tom, kdo tuhle misi po-vede. Měl jsem tušení, že prezident bude chtít mít ve vedení svého člověka, a připravil jsem se na obtížnou debatu.
Ale Albert mě překvapil: „Operaci samozřejmě velí desátník Taggart." Překvapil i prezidenta, který chtěl něco namítnout, nakonec však spolkl vše, co chtěl říct. Otázka vůdcovství byla nepochybně uzavřena.
Prezident každému umožnil vybrat si svou zbraň. Pro moji maličkost dvouhlavňovou brokovnici a loveckou pušku se zaměřovačem pro práci na větší vzdálenost. Arlene zůstala u své věrné automatické pistole, ke které si přibalila ostřelovací pušku. Albert mě udivil, když sáhl po nějakém zahraničním klonu samopalu Uzi, který jsem předtím nikdy neviděl. Ne-myslel jsem si, že by mariňák mohl projevit zájem o něco takového. Na druhou stranu se ani moc neliší od Arleniny pistole. Je jen o něco větší a možná, že by díky tomu mohl být o něco stabilnější při střelbě. Albert se rozhodl, že bude-li třeba, použije na ostřelování Arleninu pušku. No a Jill měla samozřejmě svoji AR-19.
Také jsme si vzali pistole, náboje, granáty a brýle pro noční vidění. Budeme si muset dávat pozor a šetřit s bateriemi. Používat brýle, pouze bude-li to nezbytně nutné, protože je nebudeme moci dobít. A také jsme přibalili jednu z těch exotičtějších energetických zbra-ní, které jsem nikdy neměl v lásce. Ne BFG, o ní tu v životě neslyšeli, ale plasmovou pulsní pušku. Neza-pomněli jsme ani na jídlo, přikrývky a další užitečné předměty včetně soupravy pro lezení po horách, kte-rá zahrnovala uzlovité lano, kotevní hák, kleště na ká-men a skoby. Prostě takové to běžné vybavení.
Humvee na nás čekalo Bůh a Albert ví kde. Najde-me ho? Nastartujeme ho? Snažil jsem se o takových otázkách nepřemýšlet, zatímco nás Prezident Dvanác-ti s velkou vážností vedl základnou k malé, škvárovité budově - únikovému tunelu.

14.

Než jsme odešli, shromáždili se kolem nás ostatní členové zdejší komunity. Někde vzadu v mé hlavě jsem uva-žoval nad tím, proč neslyšíme hrdinský chorál, který by nám měl pomoci na naší pouti. Kde

byla dechová kapela? Kde byly proslovy? V duchu jsem zaslechl několik zlom-ků z jedné takové řeči: „Nikdy předtím nečelilo tak málo jedinců tolika nepřátelům při obraně tak malého množství ostatních." No, to vlastně nebyla tak úplně pravda.
V budově bylo zdánlivě nahodile rozmístěno velké množství těžkých barelů nafty. Dva z vojáků přistou-pili k jednomu z nich, v rukou drželi podivný nástroj vypadající jako obrovský otvírák.
Položili ho na barel a zatlačili do pák. Skrz vršek ba-relu projely ocelové tyče. Pak popadli oba konce „ot-víráku" a začali sud obcházet proti směru hodinových ručiček. Místo toho, aby vršek barelu odpadl, odšrou-boval se celý sud jako žárovka. Napodobeninu popo-nesli o kousek dál od úzkého tunelu, sotva dost široké-ho, aby jím prolezl člověk jako já.
Arlene se rozhodla jít první. Nakoukla do tunelu, mrkla na prezidenta a poslala mu polibek. Jeho obličej nápadně zčervenal. Poté namířila svoji pistoli kolmo dolů a zmizela nám z očí. Albert ji následoval a poté i Jill. Seskočil jsem poslední.
Nejprve se zdálo, že jsme se ocitli v naprosté tmě. O chvíli později se naše oči přizpůsobily a my zjisti-li, že okolní světlo stačí na to, abychom viděli několik metrů před i za sebe.
Světlo vycházelo ze světélkující zeminy a tunel byl záměrně vytvořen tak, aby vypadal přírodně. Prasklina se klikatila vlevo i vpravo, ale celkově mířila přímo na severozápad. Byla dost široká, aby vedle sebe mohli jít dva lidé, a Arlene s Albertem se podle toho vyrovnali. Albert proto, že on jediný znal cestu. Zaujal jsem pozici posledního člena naší skupiny, aby Jill zůstala uprostřed, přiměřeně chráněna.
Než jsme vyrazili, upozornil jsem ostatní: „Od teď žádné mluvení, ani v naléhavých případech. Budeme používat znakovou řeč námořní pěchoty. Jill, ty prostě sleduj mě. Mohou mít odposlouchávací zařízení a hledat tunely. Tak ať jim to neusnadníme, jasné?"
V tunelu bylo chladno a temno, jaká úleva od žhavého slunce utažské pouště. Doufal jsem, že v noci nás půda naopak uchrání před silnými mrazy. Pod
zemí bychom mohli být... kolik kliků?
Osm kilometrů, ukázal Albert v odpověď na moji tichou otázku.
Šest z nich jsme urazili závratnou rychlostí. Tak zá-vratnou, jak jen může být, když se v slabém světle ši-nete podzemními jeskyněmi s drsnou, neuhlazenou podlahou. Ve skutečnosti nám to trvalo víc než šest hodin, což na rekord nevypadá. Ale konec byl v dohle-du, obrazně řečeno. Zrovna skončila čtvrtá přestávka a my byli připraveni nakousnout poslední čtvrtinu.
Právě když Arlene sklonila hlavu, aby mohla pro-jít klenutou chodbou, zaslechl jsem zvuk, který mě zamrazil do morku kostí - zasyčení překvapeného impa.
Nebyli jsme sami.
V reakci na zvuk Arlene udělala několik kroků dozadu, nataženou rukou popadla Alberta a oba povalila na zem.Ten pohyb jim zachránil život. Místem, kde ještě před okamžikem stáli, se prohnala ohnivá koule slizu a v záblesku se rozletěla o stěnu tunelu. Arlene se ani neobtěžovala se vstáváním. Stiskla svoji automatic-kou pistoli a vystřelila z místa, kde ležela na zádech. Popadl jsem brokovnici a vyprázdnil jednu z jejích hlavní. Společně jsme rohatého démona rozpůlili.
Bohužel tu nebyl sám. Zatímco se Arlene s Albertem pokoušeli vyškrábat na nohy a Albert zápasil se svým samopalem a přitom polohlasně klel nemormonským způsobem, přitiskl jsem Jill k zemi a vystřelil náboj z druhé hlavně, kterým jsem zkrátil o hla-vu zombii s mačetou v ruce.
Zlomil jsem pušku a znovu nabíjel. Albert se ko-nečně zorientoval a vypustil salvu olova.
Překvapili jsme ty parchanty tak, že ani nevěděli, odkud střílíme. Aby to bylo ještě horší, zombifikovaní vojáci namířili na impy a ve spolupráci s námi je do-stali do křížové palby.
. Postrčil jsem Arlene dopředu, aby zaútočila a využila výhody plynoucí z nepřehledné situace. Vytáhl jsem Jill na nohy a rozběhl se za nimi. Přesto jsme za našimi týmovými kolegy zůstali několik kroků. Arlene se posunula vlevo, zatímco Albert držel přímý směr a útočil na dvě skupiny rohatých monster, které udělaly tu osudovou chybu, že svoji pozornost obrátili proti vlastním ubohým vojákům.
Ke své hrůze jsem si uvědomil, co tahle nečekaná překážka znamená: tunel byl objeven. Jestliže o něm cizinci věděli, brzy se do něho začnou valit vojáci směřující přímo k srdci poslední lidské enklávy na stovky kliků daleko!
Albert si to hrozivé nebezpečí musel uvědomit ve stejném okamžiku. Využil chvilkového klidu, aby nám

zběsilými pohyby naznačil: výbušniny - tunel - odpálit - rychle!
Pochopil jsem. Mormoni moudře rozmístili ve svém vlastním únikovém tunelu trhavinu. Pokud se nám nějakým způsobem podaří najít detonátor, mohli bychom tunel zavalit a zachránit tak město.
Ale jak? Kde? Pochyboval jsem, že dokonce i Al-bert ví, kde leží nejbližší roznětka. A nevyhodíme spo-lečně s tunelem i sami sebe?
Vezmeme-li však v úvahu, že jsem to byl já, kdo nám způsobil všechny tyhle potíže, bylo mou samo-zřejmou povinností provést odpálení. I kdybych měl při výbuchu položit svůj vlastní život.
Nejdřív se ale musíme postarat o ty hnědé bastar-dy s hroší kůží.
Arlene mířila vlevo a Albert hlídal prostor před námi. Zničehonic se však z temnoty po naší pravici vy-řítil další imp. Všiml jsem si ho koutkem oka.
„Jill!" vykřikl jsem a porušil tím své vlastní rozka-zy. „Pozor!"
Naštěstí stejně jako Rikki Tikki Tavi věděla, že nemá marnit čas rozhlížením. Okamžitě se přitiskla obličejem k zemi, abych přes její ležící tělo mohl vy-prázdnit obě hlavně.
Impovo tělo přistálo téměř na dívce. Kdyby do-padlo přímo na ni, pravděpodobně by ji rozdrtil, pro-tože tihle zpropadení démoni váží takových sto pade-sát kilogramů!
Arlene s Albertem pobili zbývající protivníky a já se mohl uklidnit.
Pak jsem si všiml, co držel ve spárech imp, kterého jsem právě zastřelil. Čert mě vem, jestli to nevypada-lo jako nálož odpalovaná na dálku.
Na okamžik jsem zůstal stát jako přikovaný, dokud mi ten slabý hlásek za očima nepošeptal: Flyi, víš, to že teď budeš stát jako socha, by pro tvoji kariéru ne-muselo být tím nejlepším...
„PRYČ!" zařval jsem, vyrazil rovnou za nosem a cestou ještě stačil popadnout Jill. Vrazil jsem přímo do dalšího impa, ale než jsem si to stačil uvědomit, převálcoval jsem ho a se skřípajícími zuby v očekává-ní výbuchu utíkal dál.
Nálož nevybuchla. Tedy alespoň ne do té doby, než jsme všichni uběhli zhruba deset metrů do hloubi tu-nelu.
Výbuch byl hlasitý, ale ne ohlušující. Tvořilo ho sedm nebo osm postupných explozí následujících poté, co vybuchla nálož, která mi rozdrnčela mozek.
Utíkali jsme dál jako blázni, protože jsme zaslech-li novou, zatím nejhlasitější ránu. Znělo to, jako by se ozvala přímo nám nad hlavou - a pak se tunel za-čal hroutit.
Na hlavu se mi řítily milióny tun skály a hlíny, a něco těžkého a nápadně připomínajícího pálenou cihlu mi rozrazilo lebku. Náraz se mnou mrštil na zem a když mi bylo opět dopřáno vědomí, zjistil jsem, že z poloviny ležím pod obrovskou hromadou zborcené-ho stropu tunelu. Kdybychom byli jen o několik kroků pomalejší, všechny by nás pod sebou pohřbil.
Nad námi se klenula mírně ohnutá ocelová vzpě-ra. Asi pět metrů nad hlavou jsem spatřil denní světlo, před námi ležela jenom suť.
„Gratuluji," lapala Arlene po dechu, zatímco se zvedala ze země a kašlala do všudypřítomného pra-chu. „Našel jsi jediné dveře na stovky metrů daleko jakýmkoliv směrem! Jsi si jistý, že jsi nikdy nežil v L.A., třeba během zemětřesení?"
Nikdo se naštěstí vážně neporanil, Jill potřebovala ošetřit ošklivou řeznou ránu na čele a mně přišlo vhod pět nebo šest prášků k utišení bolesti.
Albert si prohlédl zavalenou část tunelu před námi a poté oblohu nad námi. „Korekce kurzu, desátníku," řekl. „Myslím, že je nejvyšší čas, abychom se nad to-hle místo povznesli."
Udělali jsme lidský žebřík. Já stál dole, na mých ra- menech Albert a na jeho Arlene. Natáhla se nahoru, kde se pevně zachytila za výztužný nosník, aby po nás Jill mohla vylézt jako opice. Venku pak uvázala lano a druhý konec hodila nám ostatním zpátky dolů.
Venku slunce právě zapadalo, na západní obloze plála slabá nazelenalá záře. Vybuchující a bortící se tunel zanechal dlouhou, rozrytou rýhu klikatící se po udusané rovině pouště.
Pospíšili jsme si rychle odsud, našli skalisko a na jeho vršku zalehli na břicho. Když se objevily první hvězdy, pohlédl Albert na Polárku a ukázal směrem, kterým by-chom se měli vydat. Farma je další čtyři kilometry támhle tudy," řekl. „Měli bychom tam být před půlnocí."
O tři hodiny později jsme se vplížili na opuštěnou, vypálenou farmu. Poblíž stodoly byl navršen

obrov-ský stoh sena. A uvnitř, pod žlutou plastikovou plach-tou, na nás čekalo překvapení.
Normálně bych raději jel v noci, a přes den někam zalezl, jenže cizinci byli právě v noci aktivnější. A co bylo ještě důležitější, všichni jsme byli naprosto vy-čerpáni. Navzdory Jillině protestu jsme si rozdělili hlídku na tři části a ponořili se do hlubokého spánku. I přes své hrozby se Jill probudila, až když s ní druhý den ráno Arlene lehce zatřásla.
Motor Humvee zasténal, jeho kašlání se postupně vytratilo. Ta věc by vážně mohla fungovat, na-padlo mě. Jill si vzrušením téměř poskočila. Stalo se z ní znovu dítě, které díky nové hračce zapomene na všechno svinstvo ve vesmíru. Věci, které v ní vyvolá-valy potřebu důstojného vystupování, zmizely.
To kvůli ní zvítězíme ve válce proti monstrům bez ohledu na to, kolik bitev prohrajeme. A bez ohledu na to, co se stane s námi.
„A můžeme jet," řekl Albert. V ruce držel srolo-vanou mapu autoklubu, jako by to byla nějaká dýka. V porovnání s prezidentem byl mnohem temperamentnější.
„Pojďme nakopat pár monster do zadku," přidala se stará dobrá Arlene.
Za celé dvě hodiny klidné jízdy pouštní krajinou rychlostí sedmdesát kilometrů za hodinu jsme nespatřili žádné známky toho, že by se svět měl změnit. Věděl jsem, že tahle iluze nemůže trvat dlouho. Ale zatímco tomu tak bylo, užíval jsem si každou její minutu. Pustá krajina, ve které nejsou rozbořené budovy, hořící pozůstatky civilizace a pole mrtvých lidí, je tím nejkrásnějším pohledem na celém světě. Samozřejmě by bylo milé občas zahlédnout nebo alespoň zaslech-nout nějakého ptáka.
Před námi se do dálky táhla rovná silnice, a proto jsem se zeptal Jill, jestli by si nechtěla zařídit Humvee.
„Super," zaradovala se. „Co mám dělat?"
Nechal jsem ji držet volant, zdálo se, že je zcela spokojena. Humvee je pořádný divoch, nechtěl jsem jí ho svěřit celý do péče. Vypadala však klidně, jako by už předtím něco velkého řídila, že by traktor?
Poprvé jsme zastavili až kvůli přestávce na toaletu. Tehdy jsem si všiml prvního důkazu toho, že Země už nesní tím, čím bývala. V hlíně ležela napůl pohřbená lidská lebka a kolem nic jiného, žádné známky boje. Když jsem do ní strčil nohou, objevil jsem malý kou-sek spečené kůže, stále ještě přichycené k lebce. Všudypřítomní mravenci končili s rozdělanou prací. Co tu pohledávala tahle opuštěná, čerstvá lebka?
„Fuj," ušklíbla se Jill, když si všimla mého nálezu. K tomu se nedalo nic dodat.
„Co to je za puch?" zeptala se Arlene.
„Přichází to támhle zepředu," všiml si Albert.
Byl to starý známý zápach trpkých citrónů, nezaměnitelná vůně všech zombií.
Jalkmile jsme vyrazili na další cestu, okolní terén se změnil. Na horizontu jsme zahlédli pokřivené tvary růžové a bílé barvy, které se třpytily na slunci. Připomněly mi špalky masa, které možná ještě pořád neunavme stoupaly nahoru a klesaly dolů na Deimu. Tyhle věci vypadaly spíš jako krápníky, na které jsem kdysi dávno narazil díky své speleologické vášni. Rozhod-ně sem nepatřily.
Zápach kyselých citrónů zesiloval, což by ukazova-lo na zombie šourající se nedaleko od nás nebo hnijící v příkopě kdesi blízko. Žaludek se mi bouřil tak, jak se od Deimu zatím ještě nestalo.
Ani obloha nezůstala stejná. Modrá se pozvolna měnila v odporně zelenou plochu s několika pruhy červené. Jako by nádrže zeleného bahna prosakovaly rovnou do mraků.
Všichni jsme byli tiše, báli jsme se, že ať už by-chom řekli cokoliv, zničili bychom poslední okamžik tichého klidu, předtím než začne bouře. Podíval jsem se na Jill. Dokázala se tvářit odhodlaně lépe, než Prezidenit Rady Dvanácti dovedl nosit zbraň.
Arlene s Albertem zkontrolovali munici a zbraně, spíše jen aby měli co dělat. Jill se spokojila s tím, že zůstala vpředu a pomáhala řídit vůz.
Arlene konečně prolomila ticho: „Víš, Fly i, dali nám toho víc, než dokážeme pobrat, až se budeme mu-set zbavit Humvee. Pokud se nám tedy podaří vnik-nout do toho zatraceného vlaku, až zpomalí."
„Chápu," řekl jsem. „Vezměte, co unesete."
Jill se ohlédla přes rameno. „Můžu vám nějak po-moct?" zeptala se.
„Zvládneme to sami," odpověděl Albert.
„Nehodláte se zbavit mého kulometu, že ne?" dotá-zala se podezíravě.
Albert se rozesmál. První záblesk veselosti od té doby, co jsme vstoupili do míst, která jsem mezitím překřtil na Pekelnou Zemi. „Zlato, než abychom se zbavili dobré zbraně, to raději vyhodíme jídlo a

vodu."
„Nejsem žádná-" nadechla se, pak si ale všimla Albertova přátelského výrazu. Souvislosti a tón hla-su mohou způsobit, že jakákoliv situace vyzní úplně jinak. Nepřekvapilo by mě, kdybychom nebyli první-mi lidmi v jejím životě, kteří s ní zachází jako s člo-věkem.
Na západě se ozval výbuch. „To je hrom?" zepta-la se Jill. Upřeně se dívala doprava, ale nic k vidění tam nebylo.
„Ne," řekl jsem. „Někdo si hraje s raketami."
„Spíš něco," podotkla Arlene.
„Hle!" pronesl Albert hlubokým hlasem, nepo-chybně sám pro sebe, „ veliké město Zarahemla spá-lil jsem ohněm a jeho obyvatele též."
Jill mě znenadání překvapila, když se otočila na Al-berta a zeptala se: „Chceš říct, že monstra jsou pro lid-skou rasu božím trestem?"
„Ne," řekl, „myslím, že nás jen zkouší."
Arlene mi slíbila, že s jejich vůdcem nebude o ná-boženství mluvit, ale teď se okolnosti změnily. Albert byl její kolega. S kolegou může mluvit o čemkoliv.
„Řekl bys, že to, co udělali nacisti Židům, byla jen zkouška?" zeptala se zlostně.
„Nejdůležitější na tom, co Hitler udělal Židům," odpověděl klidně, „bylo, že přežili konec války. Proto to podle mého byla zkouška, kterou prošli, když byla ‚Tisíciletá říše' zničena. Kdyby byli zničeni také, byl by to boží trest."
Arlene se dál na Alberta zlobila, ale nic neřekla. Očividně ji jeho odpověď do určité míry dopálila, ale nenapadla ji žádná inteligentní reakce.
„Ve vesmíru," řekla nakonec, „na Phobu, jsme našli obrovský hákový kříž." Nechala svou poznámku viset ve vzduchu a čekala na mormonovu reakci.
„Co to podle tebe znamená?" zeptal se.
Arlene si povzdechla. „To nevím. Ale je to pro mě další důvod, proč je nenávidět ještě víc."
„Nenáviděl bych je stejně," řekl Albert, „i kdybys-te tam nahoře našli kříž nebo vlajku Spojených států, která je podle mě rovněž božským vnuknutím. Sym-bol, který používají cizinci, pro mě nic neznamená. Poznáme je podle jejich činů."
„Ale no tak," ozvala se Jill. „To je, jako bych se vrátila zpátky do školy. Hlavně mi nedávej písemku, Alberte."
Došlo mi, zeje nejvyšší čas se do toho vložit. „Sou-hlasím s Albertem," řekl jsem. „Když chybí kontext, neznamenají symboly vůbec nic. Ale nikdy bych ne-čekal, že to uslyším od zbožného člověka!"
„Jsem plný záhad," odpověděl.
Za naši krátkou debatu jsem byl vděčný. Pomohla nám zapomenout na skutečnost, že obloha se neustále měnila. Teď byla dočista zelená. Vzpomněl jsem si na tlusté žáby a kedlubny. Citrónový zápach byl odpor-ný, připadal mi úplně stejný jako na Deimu a Phobu. Už jsem zapomněl, jak si po chvíli zvyknete na coko-liv a dál to neberete na vědomí.
Albert nám připomněl, kdo tu má na starosti mapu, a upozornil nás, že se blížíme k místu sabotáže.
„Pod-le mě jsme tak kilometr daleko," řekl.
„Převezmu zase volant, Jill." Dívka se o tom se mnou naštěstí nehádala. Začal jsem zpomalovat.
„Musíme ho převrátit na koleje támhle za zatáč-kou," řekl Albert. „Nechceme ten vlak vykolejit."
„Přesně tak," souhlasil jsem. „Měli by mít dost času si ho všimnout, až projedou ohybem."
„Přemýšleli jste už o tom, jak tohle monstrum převrátíme?" zeptala se Arlene. „Musí vážit něko-lik tun."
„Rozhodně. Proto jsem s sebou vzal instantní klad-kostroj!"
Nezdálo se, že by jí to přišlo tak vtipné jako mně.

15.

„Ne, vážně, A.S. Nedělám si srandu."
„Taky se nesměju."

Ukázal jsem jí své překvapení.
Arlene přimhouřila oči. „C-4? Plastická trhavina?"
„Jenom ždibec. Troška zpestření pro jinak jedno-tvárnou misi."
Než jsem zaparkoval auto podél kolejí, ustoupili ostatní do bezpečné vzdálenosti. Na přední i zad-ní pneumatiku jsem přilepil nemalý kopeček trhavi-ny a poté popojel dopředu, aby se C-4 dostala mezi pneumatiky a zemi. Do obou plastických boulí jsem zapíchl stejně dlouhou zápalnou šňůru, zploštil druhé konce a spojil je dohromady.
Jill si zakryla uši, chytrá holka.
Za normálních okolností je Humvee jedno z nejsta-bilnějších vozidel, které kdy bylo vyrobeno, ale ani jeho mohutná karoserie a široký rozvor nebyly navr-ženy k tomu, aby odolaly dvojitému výbuchu pod le-vými koly. Se zábleskem a ohlušující ránou odvedla C-4 svou práci. Kola se utrhla, ale ne dřív než celé vo-zidlo vyletělo do vzduchu, přetočilo se podle podélné osy a dopadlo střechou na koleje. Když sklouzlo a sto-čilo se na stranu, zatajil jsem dech. Nakonec se však přece jenom zastavilo tak, že zablokovalo trať.
Z opatrnosti jsem měl v zásobě ještě trochu C-4. Pro případ, že bychom museli provést menší úpravu.
„Nakonec to nebylo tak těžké," prohlásila Arlene stojící s rukama v bok a pozorující podvozek.
„Věděl jsem, že to řekneš," stěžoval jsem si, „ale že mě přesto nejdřív necháš všechno oddřít."
„Tebe! Chceš snad říct tebe a cé čtyřku!"
„Co budeme dělat teď?" zajímalo Jill.
„Budeme hlídat naši výbavu," řekl jsem, „pak po-spíchat a nakonec čekat. Vítej v ozbrojených silách."
„Od démonů je vyloženě bezohledné, že nám nedo-dali přesný jízdní řád," prohodil Albert.
„Amen," přikývla k Albertově pobavení Arlene. Čekal jsem, že mu odpoví něco kousavého, ale ona ho jen poplácala po rameni. Vážně se mi zdálo, že v sobě našli zalíbení. Možná, že jejich hádka ohledně soud-ného dne byla jen takovou vzájemnou zkouškou.
Samozřejmě jsme měli v plánu vniknout do vlaku, až zastaví, aby vyčistil koleje. Budeme se držet stra-nou, dokud se znovu nerozjede, potom se pořádně ro-zeběhneme, vyskočíme na žebříky a vylezeme naho-ru na střechu.
Trochu jsem si dělal starosti o Jill. Neměl jsem po-nětí, jestli se jí povede skočit, a kdyby nedoskočila... Ale byla ještě ohebné dítě a vypadala jako správná uličnice. Přesto jsem z jejího batohu nenápadně vyn-dal vše těžké, včetně jejího přenosného počítače. Nemohl jsem riskovat, že ho upustí pod kola vlaku, nebo tam spadne sama.
„Můžu položit ucho na koleje a čekat na vibrace?" zeptala se Jill. „Viděla jsem to v jednom filmu."
„Nemyslíš si, že při tom usneš?" opáčil jsem. „Mohla bys čekat hodně dlouho."
Zaujala své místo a vydržela ležet na zemi dobrých dvacet minut, než se otočila a zkusila druhé ucho. O čtvrt hodiny později dospěla k závěru, že by to bylo nadlouho, a vrátila se zpět k nám za kopec.
„Proč museli změnit oblohu?" zeptala se.
„Nevím," odpověděla jí Arlene, „ale díky tomu se už nemohu dočkat noci. Pak aspoň neuvidíme tu zele-nou barvu."
Albert nechal kolovat sušené hovězí maso. Měli jsme spoustu vody a zatím jsme si nemuseli dělat sta-rosti s rozdělováním přídělů. Vzali jsem si s sebou také chlórové pilulky na čištění vody, ačkoliv ani ty by nám nebyly moc platné, pokud by cizinci otrávili vodu nervovým toxinem.
Jill dloubla do Alberta. „Proč si myslíš, že to jsou démoni, když je jde zabít?"
Podíval se na mě a pozvedl obě obočí.
„Na mě se nedívej," řekl jsem. „Já s ní o tom ne-mluvil. Dokáže uvažovat sama, víme?"
„Existují větší a menší síly," začal vysvětlovat. „Není nic špatného na tom, pohlížet na tato stvoření jako na cizí vetřelce, tak jak to dělají naši přátelé z námořní pě-choty. Ale my se domníváme, že by na sebe nevzali tuto podobu, pokud by je neřídily skutečné ďábelské síly."
„Tak proč je nenapravíme?" zeptala se Jill.
Arlene se usmála. „Chceš říct nepopravíme, Jill."
„Mně se víc líbí to nenapravíme," prohodil jsem. „Některá z těch monster mi připadají jako předělaná. Měli bychom jednoho z nich zajmout a vymlátit to z něj."

„Když už o tom mluvíme-" začal Albert, ale ani to nemusel dokončit. Pískot vlaku byl vysoký a hlasitý, osamělé volání pozůstatků našeho světa. „Myslím, že nemusíš přikládat ucho na koleje," řekl jsem Jill.
Nejdřív jsme slyšeli rachot. Poté vyjel ze zatáčky. Ohromitánská lokomotiva vypadala jako dračí hlava, každý vagón jako páteřní obratel. Tisíce tun si to hnaly k našemu malému Humvee ležícímu na tmavých kole-jích jako obětní beránek.
„Nezpomaluje," zašeptala Jill.
Nebylo možné, aby člověk nebo monstrum v loko-motivě nevidělo překážku ležící vlaku v cestě. Přiro-zenou reakcí bylo zpomalit a zastavit.
Místo toho si vybrali reakci nepřirozenou a rozptý-lili jakékoliv pochyby ohledně toho, jaké stvoření řídí vlak. Monstra byla mezi námi.
Ten zatracený vlak zrychlil! Hukot obrovských die-selových elektromotorů ohlušil celý svět a potopil náš skvělý plán pod nánosy písku.
Jill vyrazila vpřed, odhodlaná zkusit to za každou cenu. V žádném případě bych ji nenechal spáchat se-bevraždu. Popadl jsem ji za ruku a vykřikl: „Všichni zpátky!" Kdyby ta potvora vykolejila, mohla by vy-buchnout a rozmáčknout nás jako šváby. Měl jsem ještě další plány a nejdůležitějším z nich bylo zůstat naživu.
Utíkali jsme, skřípot kovu tří čího se o kov a sté-nání dieselových motorů znělo těsně za námi. Srážku jsme ucítili dřív, než jsme ji zaslechli. Vibrace pronik-ly pouští do našich chodidel a pak nahoru až do srdcí. Ten zvuk se prodral mou hlavou, rozbolavěl mi zuby a tíhou srážky mi zmáčkl plíce.
Hlavou mi proběhly příběhy z Bible, stará dob-rá verze krále Jakuba se všemi těmi varováními a krveprolitími Starého zákona. Lotova žena se otočila, i když jí Bůh řekl, aby to nedělala. Ke své vlastní ško-dě byla až moc zvědavá - žena mého gusta. Ani já nemohl odolat a neotočit se.
Vlak projel skrz Humvee, jako by tam nebylo, snad jen jako zvuková kulisa. Kusy našeho dopravního pro-středku se rozlétly do všech stran a náš směr nebyl výjimkou. Uvědomil jsem si, že na příbězích z Bible přece jenom něco je. Trosky nám mohly urazit hlavu a nadělat z nás sekanou. Mohli jsme si vážně ublížit.
Přitiskli jsme se k zemi v okamžiku, kdy něco prosvištělo kolem mého pravého ucha. Neměl jsem nejmenší zájem zjistit, co to bylo. Nakonec nebezpeč-né zvuky ustaly.
Stoupl jsem si, abych si prohlédl zbytky našeho auta a zkontroloval, že nikdo z mých tří přátel nekrvácí, ani není pohřben pod kusem zkrouceného kovu. Vlak vrávoral opilecky od jedné koleje ke druhé jako zemědělský nádeník, který přebral během první volné noci. Napůl jsem očekával, že v služebním voze uvidím tlustého, rudého démona, jak se vyklání a ukazu-je nám všem prostředníček. Na druhou stranu, většina těhle bestií neměla prsty, ani schopnost něco takové-ho provést.
„Tak," řekla Arlene po dlouhé, dramatické pauze. „Jaký je plán B?"
Jill měla plné ruce práce s vyplivováním písku z úst, zatímco Albert jí pomáhal na nohy. „Mínusy," řekl jsem: „žádné Humvee, žádný vlak."
„Plusy?"
„Jsme naživu, pořád máme zbraně."
„Nohy nám slouží," přidal se Albert.
„Do Phoenixu půjdeme pěšky," rozhodl jsem. „Stejně už je pozdní odpoledne a bude lepší cestovat v noci. Obzvláště, když půjdeme po svých."
„Skvělé," uteklo Jill, ale když si na nic dalšího ne-stěžovala, nechal jsem to být. Trocha toho nadávání může být pro vojáka prospěšná.
Ať už bylo to zelené svinstvo cokoliv, nemohlo za-bránit hvězdám v tom, aby vyšly, i když zářily trochu divně. S bolavýma nohama a unaveni jsme se poprvé zastavili k odpočinku až o půlnoci.
„Moje první holka bydlela v Scottsdale," řekl Al-bert. „V Arizoně se mi vždycky líbilo."
„Byla mormon?" vyhrkla Arlene.
„Ne. Konvertoval jsem až později. My vlastně moc nevěřili, ani jeden druhému."
„Proč máš teda rád Arizonu?" zeptala se Arlene.
„Poušť je čistá. Hory jsou taky čisté. A co je nejlepší, není tu žádná vlhkost."
„Připadáš mi jako turistický průvodce," řekl jsem.

„Už ne," povzdechl si.
„Dostaneme náš svět zpátky," řekla Arlene.
Mojí maličkosti se zachtělo poroučet: „Jestliže máme Zemi zachránit, musíme se vyspat, na směny." Vzal jsem si první hlídku, aby se všichni ostatní moh-li prospat, ale Jill se ke mně připojila.
„Nemůžu usnout," vysvětlovala, „takže se mě ani nesnaž nutit."
„Ne, jsem ti vděčný za tvou společnost," řekl jsem. „Strašně nerad bych ztratil zbytek noci a také nejsem unavený. Až se Albert a Arlene vzbudí, myslím, že by-chom měli vyrazit."
„To mi vyhovuje," souhlasila. „Řekla bych, že jsou jako dvě hrdličky."
Zíral jsem na Jill a přemýšlel, kde na něco takové-ho přišla. Nic jsem neřekl, ale alespoň jsem díky ní mohl přemýšlet o něčem jiném, než kolik výstřelů je třeba k složení pavoučího démona.
Během dalších čtyř dnů se nestalo vůbec nic. Až na to, že Arlene a Albert se většinu času hádali a já tak musel probírat počítačovou etiku s nejzarytějším čtr-náctiletým policajtem z oddělení počítačové krimina-lity. Jill byla proti tomu i nejmenšímu narušení sou-kromí, kýmkoliv.
Zdi úsvitu pátého dne jsme dorazili na okraj Phoenixu. Z řady budov zbyly jen trosky, ale několik jich pořád stálo. Rozhodli jsme se zalézt do jedné z nich.
S nabitými zbraněmi v rukou jsme opatrně vstoupili do města. S potěšením jsem si všiml, že se Jill dokáže ovládat. To byla výborná zpráva, protože jestli se něco stane, nebudu mít čas držet ji za ruku.
Hned v první ulici, do které jsme zabočili, jsme na-razili na předkrm v podobě tří ubohých zombií.
Al-bert, Arlene i já jsme jednali tak rychle, že Jill ani ne-stačila vystřelit. Bylo to její první ozbrojené setkání s nepřítelem.
Zahnuli jsme za roh a ocitli se v záviděníhodné situaci, v níž jsme se dívali do zad třem zombiím. Šlo o dva muže a jednu ženu. První z mužů byl civilista, druhý ar-mádní seržant, zatímco žena bývala za živa policistkou.
Jakékoliv pochybnosti, které jsem kdysi míval ohledně střílení žen do zad, ze mě vypudil Phobos. Phobos znamená „strach" a strach je úžasný učitel. Beze slova jsem přiložil svoji dvouhlavňovou brokov-nici k rameni, zamířil, jako bych čekal na hliněného holuba, a vyprázdnil vnější hlaveň.
Žijící mrtvá policistka se bezhlasně zhroutila do- předu, její hlava zmizela ve sprše červené a zelené krve a šedé kůry mozkové. Druhé dvě zombie zavrče-ly a začaly se otáčet. Vojenská zombie dostala dva zá-sahy do hlavy od Arlene dřív, než se stačila otočit do půlky. Arlene přepnula automatickou pistoli na polo-automat, protože nemělo smysl plýtvat náboji.
Třetí zombie byla ozbrojena pouze nějakým klac-kem. Zdálo se, že kdysi pracovala jako obsluha čerpací stanice. Šourala se směrem k nám, samozřejmě bez jakékoliv bázně. Její jedinou touhou bylo rozmlá-tit nás na kaši a to co z nás zbude možná sníst.
Jill zakňučela, klekla na jedno koleno a namířila před sebe zbraň. Její ochromené, bezmocné ruce se roztřásly. No, není důvod zatížit její svědomí tím, že někoho zabije, i kdyby mělo jít jen o obyčejnou zombii. Však ještě bude mít spoustu příležitostí. Věnoval jsem jí rychlý, přívětivý pohled a pozvedl znovu brokovni-ci, z jejíž vnitřní hlavně jsem ještě nevystřelil. Ale Al-bert mě předběhl, zkušeně vypálil rychle za sebou tři kulky, které zasáhly zombii do obličeje a v okamžiku ji zohyzdily. Ten člověk byl skvělý, vystřelil doslova od boku a trefil se perfektně.
Kradmo jsem na něho pohlédl. Jeho tvář byla str-nulá a zračilo se v ní odhodlání. Neměl jsem nejmenší důvod pochybovat, že býval ostřelovačem.
Hlavní chod se skládal z pětice impů, které přilá-kal způsobený hluk. Vzhledem k denní době by asi bylo vhodnější přemýšlet o snídani. Takže nejvyšší čas osmahnout slaninu.
Vynořili se zpoza rohu s už připravenými koule-mi ohnivého hnusu. Jeden z nich byl obzvláště rychlý parchant. Svůj plamenný chuchvalec po nás mrsknul dřív, než jsme po něm mohli vypálit. Arlene se musela poroučet k zemi, aby se před ním vůbec uhnula.
Zaslechl jsem cvaknutí, to jak Jill konečně napnula pérko, natáhla kohoutek a poslala náboj do komory. Vyprázdnil jsem zbývající hlaveň a srazil ještě stá-le žijícího impa na zem. Udělal jsem úkrok stranou, zlomil pažbu pušky a vsunul dovnitř dva další nábo-je. Albert mezitím střílel krátké dávky, které rozdělo-val mezi nejbližší impy. Každá z nich odhodila svůj cíl o několik kroků zpět.
Pak nějaký rohatý ďábel ze zadních řad s mistrovskou muškou mrštil kouli slizu přes přední linie, kte-rá

bez varování zasáhla Alberta do ramene. Rozprsk-la se o jeho brnění a dál hořela. Albert zavyl a upustil svůj samopal. Arlene se zvedla na jedno koleno, posunula páčku o stupínek dolů a začala pálit v krátkých dávkách na stále postupující impy. Soustředila palbu vždy na jediného impa a jednoho po druhém postupně posíla-la k zemi.

Jenže jeden z nich se kolem nás nějakým způsobem protáhl, aniž si ho kdokoliv všiml. Otočil jsem se a už mi dýchal do obličeje, syčel a řval jako dvounohá smrt.

16.

Uskočil jsem dozadu, ale přesto jsem dostal ohni-vým chomáčem do obličeje. Oslepen a v záchvatu bo-lesti jsem upustil brokovnici na chodník a s křikem se chytil za obličej. Slyšel jsem a cítil, jak se na mě sápe sto osmdesáti kilogramové monstrum a připravil se na tvrdý úder do žeber.

Úder nepřišel. Ozval se pronikavý „kovový" zvuk AR-19 vyprazdňující zásobník na plnou automatiku a monstrum se na mě zhroutilo. Než dopadlo, rychle jsem se překulil, protože jsem se od něho nehodlal ne-chat rozmačkat.

Než se mi podařilo nabýt mrkáním znovu zrak, zbytek rohatých monster získal pokojovou teplotu. Jill stála nad tělem prvního stvoření, které zastřelila, a dařilo sejí vypa-dat zároveň vítězoslavně, na zvracení a k smrti vyděšeně.

„Gratuluji, děvče," zaskřípal jsem zuby a zašklebil se bolestí, „už nejsi neposkvrněná."

„Díky." Vypadala stejně rozpolceně, jako se prav-děpodobně bude tvářit za pár let, až přijde i o tu dru-hou neposkvrněnost... Pokud ovšem nejsem moc staromódní, když předpokládám, že o ni ještě nepřišla.

Mýlil jsem se, jedna potvora ještě nebyla tak úpl-ně mrtvá. Když jsme se sešli, abychom zhodnotili utr-pěné škody, vyskočila na nohy a upalovala pryč ulicí. Arlene, Hermes naší skupiny, za ní vyrazila, s Alber-tem v patách.

Pronásledovali jsme impa. Ještě nikdy předtím jsem žádného neviděl takhle rychle se pohybovat. Bylo to tím, že mu nechyběl pocit strachu, nebo na něm gene-tické inženýrství provedlo několik vylepšení?

Imp zaběhl za roh. Za ním následovala Arlene, pak Albert a nakonec moje maličkost. Jill byla někde za námi.

Zahlédli jsme otevřené dveře na druhé straně ulice a Arlene s Albertem knim okamžitě zamířili. Všiml jsem si nedalekého přívěsu, který se kymácel ze strany na stranu, jako by do něho před chvílí někdo vběhl.

„Sem!" vykřikl jsem. Nebyl jsem zvyklý na to, že by imp udělal něco tak mazaného, jako třeba ote-vřel dveře, aby zmátl své pronásledovatele, a pak si to namířil ke svému skutečnému cíli. Na druhou stra-nu, ani na Phobu jsem nečekal, že narazím na mluvícího impa.

Dveře přívěsu byly zamčené, ale jen sotva by si zasloužily, abych na ně plýtval náboji. Právě když jsem seje chystal vykopnout, zaslechl jsem důvěrně známý zvuk. Jakmile jednou uslyšíte hučení a bzučení tele-portu, už nikdy na něho nezapomenete.

Jedna přesně mířená rána a byli jsme uvnitř. Nad obdélníkovým kouskem kovu viselo ve vzduchu několik jiskřiček. „Zatraceně," ulevil jsem si.

„Shazam!"* vykřikla Arlene.

„Cože?" netušil Albert.

„Jen trochu vtipkuju, než nad tím začneš mudrovat ty," vysvětlovala.

„Hele, pár mých kámošů to taky bralo," nedal se Albert. „Věř mi, je to svinstvo."„Osvětovou debatu si necháme na někdy jindy, děti," řekl jsem. „Právě teď musíme vyřešit naléhavěj-ší otázky. Například, měli bychom jít za ním, nebo ho nechat na pokoji?"

„Kdybychom za ním šli," přemítal Albert, „mohli bychom se dostat přímo do jádra celé téhle věci."

„Myslím, že bychom za ním neměli jít právě proto, že bychom se mohli dostat přímo do jádra celé téhle věci," nesouhlasila Arlene.

Oba měli pravdu. O Albertově odvaze nebylo po-chyb, ale Arlene a já jsme měli spoustu zkušeností.

Ucítil jsem za sebou poruchu v Síle. Jill se vmáčkla mezi nás. Vypadala strnule, na tvářích jí zůstaly stopy po pláči. Ale měla nad sebou plnou kontrolu a zacho-vávala si neprostupnou masku.
„Budeme o tom hlasovat," navrhla, aby nám ukáza-la, že někde pobrala hanebné, rovnostářské zvyky.
„Jasná věc," souhlasil jsem. „Ať zvednou ruku všichni ti, kteří si myslí, že bychom měli pronásledo-vat impa teleportem." Albert a Jill zvedli ruce. „A teď ti, co jsou proti." Arlene zvedla ruku.
„Když budeš hlasovat s ní, bude to remíza," upo-zornila mě Jill, které se nepochybně dostalo vzdělání v oblastech vyšší matematiky.
„Není třeba, abych hlasoval," namítl jsem, „protože Arlenin hlas se počítá za tři. Návrh se zamítá."
„Teda!" vykřikla Jill zklamaně. Albert jen pokrčil rameny.
„Postavíme tu stráž," rozhodl jsem. „Ten rohatý démon by se mohl vrátit s posilami: pekelnými barony, dýněmi-"
„Možná i s parním démonem," přisadila si Arlene. Nebylo těžké poznat, že noví monstrobijci tak úplně nevědí, o čem je řeč.
„Existuje spousta různých cizinců," vysvětlova- la Arlene.
„Já vím," ohradila se Jill.
„Beru si první hlídku," hlásil se Albert. „Jestliže za ním nepůjdeme, pak navrhuji, abychom se schova-li v přívěsu... Ale možná to není zas až tak dobrý ná-pad. Místo aby se teleportoval, ten - imp? - by mohl přijet s tankovým oddílem. Budeme s odchodem čekat až do západu slunce?"
„Kdybychom měli jít pěšky, tak bychom počkali," řekl jsem. „Ale pokud zůstaneme v tomhle nákladáku, nepřátelé by si mohli myslet, že patříme k nim. Kdo jiný než monstrum nebo zombie by tu teď jezdil au-tem? A navíc, Albert má pravdu, musíme se odsud co nejdřív dostat."
„Za předpokladu, že zombie umí řídit," zamumla-la Arlene.
„Jestliže jsou dost inteligentní, aby mohly střílet, jsou dost inteligentní i na to, aby mohly řídit," sezna-moval jsem jí se svou teorií.
„Můžu ten nákladák řídit já?" zeptala se Jill s oči-ma navrch hlavy. „To by bylo vážně bezva."
Stvořil jsem Frankensteinovo monstrum! pomyslel jsem si.
„Umíš řadit?" zeptal jsem se. Přikývla. „V takovéhle velké mašině? S meziplynem a několika rychlostními stupni? Už jsi něco takového někdy řídila?"
„No, ne takhle velikého," připouštěla. „Ale jsem si jistá, že to zvládnu."
Za normálních okolností by mi to zdaleka nestači-lo, ale tentokrát jsem chtěl, aby všichni tři zkušení bo-jovníci byli vzadu pro případ, že by se imp vrátil s pra-porem nepřátel.
„Okamžik," zarazil jsem se. „Možná bychom si mohli vzít nákladák a přesto si nedělat s tím zatra-ceným teleportem starosti." Vrátil jsem se zpět, klekl si k němu a pozorně ho prozkoumal. Doslova splynul s ocelovou podlahou. Jediný způsob, jak ho tu nechat, by bylo zbavit se celého přívěsu. A i tak bychom se nejprve museli dostat na bezpečné místo, kde bychom mohli zastavit na tak dlouho, abychom dokázali odpo-jit kabinu od nákladu.
„Co kdybych vlezla dovnitř a podívala se po klíč-kách?" zeptala se Jill, která byla každou vteřinu šťast-nější. Nehodlala si nechat takovou příležitost utéct pod rukama.
„Půjdu s tebou," řekl jsem a modlil se, aby si mon-stra nevybrala tenhle okamžik k útoku.
V kabině žádné klíče nebyly, ale náhradní sadu jsem našel v jednom z těch malých, magnetických dr-žáků venku, pod levým předním nárazníkem. To mě trápilo. Pokud ten nákladák monstra používala, proč by schovávala klíče? Nebo snad tohle auto nepoužili jako auto od té doby, co do něho připevnili teleport?
Nedokázal jsem odhadnout, jak dlouho s náklaďá-kem pojedeme, možná jenom tak dlouho, než nasko-číme na další vlak. Za předpokladu, že se nám podaří vrátit se k původnímu plánu. Ale na bojišti byl dob-rý jen ten plán, který se dokázal v okamžiku přizpůso-bit realitě. Jestliže nám ten náklaďák může ušetřit kus cesty, měli bychom ho využít. Pokud by nám měl při-nést víc potíží než užitku, můžeme se kdykoliv vrátit zpět k vandrování.
Jill otevřela přihrádku v palubní desce a našla mapu s vyznačenou přímou cestu do L.A. - starou dobrou dálnici I-10. Aby to bylo ještě snazší, byla tu označe-na i nejlepší dálniční odpočívadla. Původní řidič nám nemohl vyjít víc vstříc. Budeme-li mít štěstí, některé z těch zastávek budou opuštěné a na nás budou

čekat nevyčerpatelné zásoby paliva. Klidně bych se obešel bez ďábelské obsluhy, která ke každému natanková-ní plné nádrže nabízí zdarma lidské sushi. Rozhodně bych si vystačil se samoobslužným provozem, i kdy-bych si takovou výsadu měl vystřílet.
Jill nastartovala motor a já jí vysvětlil, co zname-ná který budík. Jako bych tomu snad sám rozuměl! Ale nemůžete dopustit, aby si děti myslely, že něco neznáte.
Tím jsme se dostali k několika dalším přednáškám o přehřátí motoru, prašných bouřích, faktoru únavy a dálniční hypnóze.
Ani jednou se mě Jill nepokusila zastřelit. Její sebe-ovládání bylo přesně takové, jaké se požaduje od dob-rého mariňáka.
„Aspoň, že na silnici nebude moc aut, do kterých bych mohla vrazit," prorokovala správně. Kdybych ji neznal, myslel bych si, že se mě pokouší rozveselit.
„Zamiřte na západ, mladá dámo," řekl jsem jí ještě na rozloučenou. „Najděte bezpečné místo, kde bude-me moci zaparkovat a odpojit přívěs. Nerad bych s se-bou moc dlouho tahal tuhle obludnou přítěž."
„Uvidíme se později," odpověděla.
Vrátil jsem se dozadu a všiml si, že Arlene se usmí-vá jako cheshirská kočka, která právě vyjedla obchod s ptactvem. Zdálo se, že i Alberta něco pobavilo.
„Byl jsi tam nějak dlouho," prohodila.
„Hledali jsme klíče," odpověděl jsem vážně.
„Stejně ses vracel dost pomalu. Motor už běží ja-kou dobu," přidal se Albert.
Nehodlal jsem je nechat, aby si ze mě dělali srandu: „Jen jsem jí dával pár šikovných rad, to je celé. Jsem si jistý, že to zvládne." Přesně v ten okamžik poskočil
náklaďák dopředu a zastavil. Všechno vzadu se posu-nulo ve směru jízdy, kromě teleportační plošiny. Ta je-diná se udržela na místě. Arlene se rozesmála. Ani v nejmenším jsem seji nepokusil zastřelit. Když to dokázala vydržet Jill, dokážu to i já. Mám výcvik, jsem profesionál -jsem mariňák.
Jill nakonec přišla řazení na kloub - předpokládám, že přece jenom nějaké zkušenosti měla - a vyrazili jsme na cestu. Rychlostí, kterou se řítila vpřed, nás je-nom ujistila, že je ještě pořád mladá holka. Pak náhle prudce zabočila a vyvolala novou záhadu, kterou jsme museli vyřešit. Čemu se k čertu vyhýbala?
Jak jsem sebou házel uvnitř přívěsu, začal se mi bouřit žaludek. Takhle mizerně jsem se naposledy cítil na lodi svého kamaráda, kde jsem dostal mořskou ne-moc. Ale nestěžoval jsem si. Já ne.
Kromě toho v okamžiku, kdy by se mi kvůli tomu Arlene nepochybně vysmála, nám rohatý démon po-slal vánoční dárek.
Nejprve se nám dostalo chvilkového varování, za-hučení a zajiskření. Namířili jsme zbraněmi na tele-port a nechali si zlomek vteřiny na identifikaci nové-ho cestujícího. Vždy tu byla vzdálená možnost, že se z pekla podaří uniknout člověku.
Pak se ta věc zhmotnila. Nejednalo se o nováčka do námi formované lidské armády. A nebyla to ani zom-bie, imp, nebo někdo jiný z našich starých známých. Ti parchanti nám poslali zbrusu nové monstrum. Na jeho vzhledu bylo něco obzvláště divného. Ten grázl byl oblečený! Měl na sobě červené šortky a bílé tričko. Při zběžném pohledu vypadal jako žijící kostlivec v kraťasech. Na bližší prozkoumání jsme neměli čas, už takhle jsme propásli vhodnou chvíli k zahájení střelby. To idiotské oblečení nás rozhodilo.
Ta věc po mně skočila, jednou rukou mě zvedla do výšky a hodila na stěnu přívěsu. Po dopadu jsem se převalil a škrábal se na nohy, aniž bych přitom upustil svou brokovnici. Ale předtím, než jsem mohl vystřelit, monstrum popadlo Arlene do jedněch drápů a Alber-ta do druhých. Jakkoliv hubené bylo, v jeho spárech jsme si připadali jako hadrové panenky.
Jill na nás křičela přes stěnu a chtěla vědět, co se děje. Strašně rád bych jí to řekl, měl jsem ale jinou práci a čekal na volný výhled.
Kostlivec praštil s Albertem o zem, Arlene však nepustil. V pozici, ve které ji držel, si z ní udělal štít, proto jsem ho začal obcházet a přitom se snažil udržet na nohou i přes Jillinu stále paničtější jízdu.
Zatímco jsem se snažil nalézt výhodnější pozici, ta zatracená hromada kostí se otočila a udeřila Alberta. Přesněji řečeno se rozpřáhla a natáhla mu takovou ránu pěstí, že byl zralý k odpočítání. Ty nemožné čer-vené šortky mi najednou připadaly spíš jako boxerské trenýrky. Jestliže si vetřelci pilovali smysl pro

humor, pochopil jsem konečně pravý význam slova horor.
Aby té srandy nebylo málo, začala Jill kličkovat. Možná si myslela, že nám tím pomůže. Nepomohla. Zaslechl jsem děsivé křupnutí a svalil se na podlahu. Oproti tomu rudý kostlivec zůstal stát dál, jako by za-pustil kořeny. Jill musela narazit do auta, ale odsud nebylo možné říct, jestli bylo zaparkované, nebo jest-li jelo ulicí se samotným satanem za volantem. V té-hle chvíli mě zajímalo jedině to, jak se zbavit toho za-traceného kostlivce.
Znovu jsem se postavil, pevně sevřel v rukou bro-kovnici a tak hlasitě, aby mě Jill zaslechla, jsem zakři-čel: „Jeď pořád rovně a nezastavuj!" Obával jsem se, že kdyby najednou zabrzdila, poskytla by výhodu našemu kostlivci. Potřeboval jsem jedinou vhodnou příležitost.
Pak mi ji to hloupé monstrum nabídlo. Postavilo Arlene na zem, aby ji mohlo praštit. Počkal jsem, než si ji posune stranou, a v okamžiku, kdy se tak stalo, jsem se k té věci přiblížil a představil její tlamě obě hlavně. Její tlama se otvírala stejně jako lidská. Zajis-til jsem, že se už nikdy nezavře a ustřelil jí pro jisto-tu celou hlavu.
To ji zpomalilo. Ustřelení hlavy naneštěstí neby-la pro tuhle obludu konečná. Tolik si s námi pohazo-vala, jako bychom byli hračky, že jsem si ani nevši-ml páru raketometů připevněných k jejím zádům, až do teď. Zatímco kostlivec prožíval svůj poslední zá-pas, zlomil se jako kloub a z každé komory vystřelil po jedné raketě.
Otočen byl směrem kupředu a přesně tam zamíři ly i rakety.
Kostlivec se roztříštil na jednotlivé kosti, Arlene se včas dokázala zvednout z podlahy a vykřiknout: „Jill! " Ještě než ozvěna jejího výkřiku stačila odeznít, byl jsem venku z přívěsu a sunul se podél stěny smě-rem ke kabině.

17.

Rakety prolétly předkem přívěsu, skrz kabinu a z obou stran minuly bledou Jill, která nepřestávala řídit. Z každé strany jedna. Jako zázrakem hodným zá-pisu do každé svaté knihy, která kdy byla napsána, ji obě rakety minuly.
„U všech svatých!" vyhrkl jsem. Proklouzl jsem dí-rou, kde dříve bývala stěna kabiny, a posadil se vedle Jill. Byla bílá jako bavlna a třásla se jako útočná puš-ka při plně automatickém režimu. Volantu se držela tak křečovitě, až jsem měl pocit, že v něm musí zane-chat otisky. První pravidlo, jak mluvit s řidičem, který je v šoku: „Minuly tě, Jill. Jsi v pořádku."
Velmi pomalu přikývla, ale nic neřekla. Zkusil jsem na to jít jinak: „Nechtěla by sis odpočinout od říze-ní?" Znovu přikývla. „No, tak proč nezahneš třeba... támhle," řekl jsem a ukázal na postranní ulici lemova-nou stromy. Kolem se nic nedělo, v klidu jsme moh-li odpojit přívěs s teleportem. Jill odbočila, kam jsem jí ukázal.
„Zůstaneš tu a budeš hlídat, abych se mohl vrátit k ostatním?" zeptal jsem se.
Konečně promluvila: „Ano. Zůstanu, Flyi." Po-plácal jsem ji po rameni, rád, že mě tak oslovila. Měl jsem tušení, že po téhle události bude řídit pomaleji. Rozhodl jsem se, že se jí na to auto ptát nebudu.
Poté, co Jill zaparkovala a začala tiše vzlykat, jsem přelezl zpět do přívěsu. „Naše zbrusu nová, praktická a moderní kabina," prohodil jsem, „prostorné větrání usnadňuje víc než kdy jindy cestu tam a zase zpátky."
Můj pokus o šibeniční humor nepadl na úrodnou půdu. „Flyi," řekla Arlene třesoucím se hlasem, „mož-ná bychom si měli sehnat jiné vozidlo."
„Proč?" nechápal jsem. Zírala na mě jako opařená. „Prozkoumejme pořádně naše nové zvířátko," pokra-čoval jsem nezadržitelně.
Na první pohled se zdálo, že nemá vůbec žádnou kůži. Ale blízké ohledání ukázalo slabou vrstvu téměř průhledné pokožky. Celkem vzato se dá říct, že vypa-dalo jako člověk v konečné fázi hladovění.
„Doufala jsem, že nic takového neuvidíme," řekla Arlene.
Albert začal chápat a zeptal se: „Nic takového jste ve vesmíru neviděli?"
„Ne," odpověděl jsem, „ale viděli jsme místo, kde tyhle potvory vyráběli na montážním pásu."

„A živé špalky masa," dodala Arlene. „Jsem si jistá, že to bylo lidské maso, nebo spíš pokusy o umělé vy-pěstování lidského masa."
„Zlo zplozené vědou," řekl Albert.
Všiml jsem si, jak se Arlene napnula, ale tentokrát jsem byl na řadě já. „Toho džina už nikdo do láhve nevrátí, příteli. Buď ovládneme vše, co vesmír nabí-zí, nebo budeme zničeni jako další neúspěšný pokus. Žádný šťastný průměr nebo sladká nevědomost."
Mávl zbraní. „Možná máš pravdu," řekl. „Pro Josepha Smithe by tahle zbraň byla černou magií. Měl bych mít spadeno na inženýry a ne na vědce. Někte-ří z nich říkají, že ne všechno co děláme, dělat musí-me."
„Jako třeba?" zajímalo Arlene.
„Bezbožná genetická manipulace," odpověděl. „Proti tomu totiž teď bojujeme, nebo ne?" „Vědci, kteří tak mluví, jsou nejhoršími zrádc lid-ské rasy," nesouhlasila Arlene. „Věřící lidé, kteří se bojí nových objevů, mi ani tolik nevadí," vysvětlova-la, „ale vědci by měli mít osvícenější názor. Nejsil-nější zbraní tohohle nepřítele je biologie. Udělal z ní superzbraň. Pokud to znamená, že se ji musíme nau-čit využívat také, pak tedy musíme. Jinak zůstaneme bezmocní."
„Přeměnila bys nás na takováhle monstra?" zeptal se Albert a ukázal na mrtvolu. „Nebo naše děti?' dodal.
„Ne, to samozřejmě ne," nedala se. „Ale proč bys měl něco namítat proti geneticky upraveným andělům?"
„Protože ti již existují a pomohou nám v hodině nejtěžší."
„Patová situace," přidal jsem se. „Tenhle souboj je oficiálně prohlášen za remízu. Mohli bychom se už vrátit k našemu problému?"
„No, Flyi," zapředla Arlene, „kdo je na řade, aby pojmenoval tuhle potvoru?"
„Jsem si jistý, že ty," zalhal jsem.
Musela se rozhodnout už dřív, protože bez otálení oznámila: „To je snadné - kostra."
„Skvělé," přikývl jsem. „Nemyslíš?" zeptal jsem se Alberta.
„Myslím," řekl. „Myslím, že bychom je měli nějak rozlišovat."
„Alberte, mohl by ses prosím podívat na Jill?" po-žádal jsem ho. S radostí odsud odešel. Jak jsme s Ar-lene začali rozpojovat přívěs, zašeptal jsem jí do ucha: „Tak co si o tom myslíš?"
„Myslím, že se stále přibližují k úspěšnému napo-dobení naší skutečné, lidské podoby. Dokonce i to stupidní oblečení je nebezpečným krokem vpřed. Cílem cizinců pravděpodobně je vytvořit falešné lidi. Pokud uspějí, mohou vniknout do oblastí, které nejsou pod jejich kontrolou, jako je například Salt Lake City."
„S postupujícím časem můžeme očekávat čím dál lepší napodobeniny," souhlasil jsem. „Teď se musíme dostat do dalšího města ležícího u železnice, naskočit na vlak a pokračovat do L.A."
Albert i Jill byli rádi za nový plán. Zatímco jsme si s Arlene dělali starosti jeden o druhého, Jill se s Al-bertovou pomocí uklidnila natolik, že trvala na tom, že odřídí zbývající cestu, ať už bude jakkoliv dlouhá.
Naštěstí se jednalo o spací kabinu určenou pro dál-kové přejezdy řidiče a spolujezdce. Vmáčkli jsme se dovnitř, Arlene s Albertem dozadu, já dopředu s Jill a vyrazili jsme na cestu. Minuli jsme řadu hlídek ci-zinců, ale náklaďák musel mít na mřížce vpředu vypá-lené znamení bestie, protože ani jedna z nich nám ne-věnovala pozornost.
Příští zastávkou podél železnice bylo město Bucke-ye. Zbavili jsme se auta a počkali na noc. Našli jsme opuštěnou uličku a užívali si zvuků rušného nočního života moderního světa: nákladní auta s vojáky kaž-dých pár minut, pochodování zombií, výkřiky plné bolesti, rozkazy vydávané pekelnými barony a občas-ný zemí otřásající dusot parních démonů. Ještě více uklidňující pro naše zničené nervy byly mechanické zvuky, které mi připomínaly pavouci mozek, ale evi-dentně menší model. Zajímalo mě, jestli je tenhle uži-tečnější.
„Všiml sis něčeho divného?" zašeptala Arlene.
„Myslíš kromě všeho?" opáčil jsem.
„Zdá se, že cizinci zpravidla poznají, když jsou po-blíž lidé," řekla.

Ještě jsem o tom nepřemýšlel, ale fakta mluvila pro ni. „Jak?"
„Vzpomínáš si na ten jejich citrónový zápach, že ano?" pokračovala. „Co když jim páchneme stejně? Možná nás najdou podle vůně, kterou vydáváme."
„Možná, že předělaným zombiím záměrně dodají ten pach, aby je mohli rozeznat od živých lidí."
„Víš, A.S., jestli začnou cizinci vyrábět falešné lidi, rozhodně nebudou moct páchnout jako zombie. To by je stoprocentně prozradilo." Srdce mi krváce-lo pro technické překážky, kterým museli myslitelé ci-zinců čelit.
Přítomnost Arlene a mé maličkosti na této misi byla důležitá kvůli průpravě, kterou jsme měli za se-bou. Neustále jsem pamatoval na to, jak jsme tam na-hoře poštvali monstra proti sobě navzájem, a došlo mi, že až přijde správný čas, můžeme to zkusit znovu. Ve skutečnosti by mělo být ještě snazší postavit monst-ra proti novým narušitelům, protože ti nebudou pách-nout dost odporně.
Mezitím jsme však museli zajistit naše přežití a se-hnat si dopravu do L.A. A kvůli tomu bylo třeba co nejdřív naskočit na vlak.
„Mám další plán," sdělil jsem svým věrným vojá-kům. Doufal jsem, že především sebe přesvědčím, že je vážně tak dobrý.
Než jsme se pustili do debaty, museli jsme počkat, až přejede další náklaďák. Ujasnit si silná a slabá mís-ta naší malé čtyřky bylo snadné. Jill byla inteligentní, ale nezkušená. Albert byl upřímný, silný, spolehlivý, oddaný a žádný hlupák. Ale ještě se u něho neprojevil ten zvláštní druh inteligence a instinktů, které jsou po-třeba pro vlastní velení - další důvod, proč Prezident Dvanácti nenaléhal na jeho obsazení do pozice velitele naší mise. Arlene byla cynická a vzdělaná, nejlepší ženská v armádě, jakou jsem kdy poznal. Ale někde hluboko postrádala určitou špatnost, která byla pod-statnou součástí mojí maličkosti, že jsem o ní už ani nepřemýšlel.
Důvod, proč jsem právě já měl velení, spočíval v tom, že bych neváhal obětovat životy nás všech, kdybych si myslel, že tím napomohu vítězství v roz-hodující bitvě téhle války. Arlene by možná dospě-la k stejnému rozhodnutí, ale váhala by tam, kde já ne. Svým způsobem jsem byl tou nejlepší volbou ze všech dospělých, kteří mohli dívce pomáhat, protože mou vojenskou soudnost nemohlo zatemnit žádné přá-telství nebo emocionální pouta. Po tom všem, co jsme s Arlene až dosud zažili, jsem považoval za velké štěs-tí, že jsme přežili. Také jsem byl vděčný, že jsem se ni-kdy nemusel zachovat jako naprostý parchant. Zatím.
Náklaďák projel a ostatní napnuli uši, aby si vy-slechli nový plán. „Všichni víte, že musíme vniknout do železniční stanice a propašovat se do odjíždějícího vlaku. Jakmile se nám to povede, riziko bude čím dál větší. Dovolte mi zdůraznit, že dokud se nedostaneme k počítačům nepřítele, jediná Jill je nepostradatelná. Poté, co data získaje postradatelný kdokoliv. Důleži-té je, aby alespoň jeden z nás přežil a donesl data do střediska válečných technologií. Aby se dostal na Ha-vaj, kde si vás už najdou."
„Správně," řekla Arlene klidně. Albert přikývl. Jill zírala s očima dokořán, jak jí má slova pomalu dochá-zela.
Pokračoval jsem: „Během toho, co jsme se sem prodírali, jsem si všiml několika opuštěných obchodů s po-travinami. Nevím, jestli zombie jedí lidské jídlo, ale po-chybuji o tom. A jsem si jistý, že monstra ho nejí."
„Možná, že cizinci nemohou strávit to, co jíme," navrhl Albert.
„No," pronesla Arlene zadumaně, „mohou sežrat nás a my jsme tím, co jíme." Už zase to byla ta Arle-ne, která vám snadno nažene strach. Byl jsem jediný, kdo se dokázal usmát.
„Jak myslíš," řekl jsem. „Takže tohle je náš plán. Alberte, vyrazíš do jednoho z těch obchodů a pobereš tam co nejvíc hnijících citrónů."
„Chápu," odpověděl. „Budou smrdět jako ty zom-bie, co jsme postříleli..."
„Jako všechny zombie," opravila ho Arlene.
„...a oklamou jejich nos," dokončil svou myš- lenku. „Arlene, půjdeš se mnou?" Zarazil se, jako by jeho samotného překvapilo, co právě řekl. Vzpo-mněl si na naši neformální strukturu velení a podí-val se na mě.
„Může jít se mnou?" zeptal se. „Chci říct, jestli jí to nebude vadit." Podíval se na ni trochu ostýchavě.
„Chtěl jsem ktobě někoho přidělit," řekl jsem. „Dokud budeme čtyři, bylo by hloupé, kdyby jeden z nás

chodil někam sám. Když se budeme muset roz-dělit, tak vždycky na dvě dvojice."
„Tak to bych potom šla ráda s Albertem," řekla Ar-lene vyrovnaným hlasem, který nic neprozrazoval.
„Dobře," kývl jsem. „S Jill tu počkáme, dokud se nevrátíte. Pokud tu nebudete, řekněme, do deseti ho-din, budeme předpokládat, že máte potíže." Mezi předměty, za něž jsem byl vděčný, patřily i fungují-cí hodinky. Koho vlastně zajímalo, jaký den v týdnu nebo co za měsíc právě je? Význam hodinek spočíval v koordinaci činností.
Jill a já jsme sledovali, jak Arlene s Albertem kon-trolují své zbraně a vyráží. Přeběhli přes volné prostranství, nejdřív Arlene, Albert v závěsu. Až potom jsem se mohl znovu klidně nadechnout.
„Kdy vyrazíme my?" zeptala se Jill.
„Za chvíli. Ještě pořád tu jsme v bezpečí."
Slovo „bezpečí" v ní něco sepnulo. „Nepřemýšlela jsem o tom, dokud jsi to sám neřekl. Nelíbí se mi, že bych měla být pro naši misi..."
„Důležitější."
„Přesně tak. Důležitější. Zní to divně."
„Neměj obavy," uklidňoval jsem ji. „Jakmile od-vedeš svou práci, máš svolení zemřít s námi." Chtěl jsem, aby to vyznělo vesele, ale to se mi nepodařilo.
„Smrti se nebojím," řekla.
„Já vím, že ne. V tom náklaďáku sis vedla skvěle, to, jak jsi řídila. Jsem na tebe pyšný." Když jsem jí to řekl, celá se viditelně uvolnila.
Uvědomil jsem si, že by mohla strávit i moje další hluboké myšlenky. S Arlene jsme toho zažili tolik, že byly věci, které se snáze říkaly nováčkovi: „Zbabělost obvykle ve válce není problém, Jill. Většina lidí má větší kuráž, než si uvědomuje. Většinu je možné vy-cvičit tak, aby si vedli podle očekávání."
„A v čem je tedy ten problém?" zeptala se s při-mhouřenýma očima.
Rozhlédl jsem se po obou stranách ulice. Pořád jsme byli sami. Bylo příjemné slyšet všechny ty ďábelské zvuky kdesi v dálce. Nebezpečí se nás přímo netýkalo a pro mě za mě si tam mohlo zůstat co nejdéle.
„Svým způsobem máme štěstí, že bojujeme pro-ti monstrům."
„ Štěstí? " téměř vykřikla.
„Mluv potichu!"
„Promiň."
„Když bojuješ s monstry, je všechno snazší. Až dosud se ve všech válkách na Zemi spolu utkávaly lidské bytosti. A to je mnohem těžší."
Její obličej se stáhl, jak zvažovala, co jsem právě řekl. Jako bych viděl myšlenky pochodující po její tváři. „Nikdy bych nemohla lidské bytosti nenávidět tak, jak nenávidím démony," řekla nakonec.
„Máš štěstí, že to tak cítíš," dodal jsem.
„Jak to, zeje boj s monstry snazší?" zeptala se. „Je těžší je zabít než lidi."
„Nebereme žádné zajatce," vysvětloval jsem jí. „S ni-čím z toho si nemusíme dělat starosti. A kdybychom náhodou jednoho vzali, nemusíme dlouze přemýšlet, jestli ho můžeme mučit. K čertu, ani nevíme, jestli mají nervo-vý systém podobný tomu našemu."
„Mučit?" vyjekla znovu s očima dokořán. Pak o tom chvíli přemýšlela. „Mohla bych je mučit."
„Abys z nich dostala potřebné informace?" zajímalo mě.
„Abych jim oplatila to, co udělali."
„Mohla bys mučit lidi, kdyby udělali to samé?"
„Nevím," odpověděla. „O jaké mučení by šlo?"
Jak jsem se tak na ni díval, vzpomněl jsem si na dů-stojníka, který se na okamžik zastavil na Parris Islan-du jako můj výcvikový instruktor, než odešel do zpra-vodajských služeb. Možná přímo do CIA, kdo ví.
Prošel celou řadou různých lékařských kurzů, ač-koliv doktorem nikdy být nechtěl. Měl slabý, mdlý stisk. Pravděpodobně by se nedokázal dostat ani skrz otočné dveře. Ale dokázal mě vyděsit k smrti. Došlo mi, že jsem toho na jeden den řekl čtrnáctileté dívce až dost, a že má o čem přemýšlet.
„Všechno možné." Dál jsem to nerozváděl.

„Myslím, že bych mohla mučit jakéhokoliv člově-ka, který se přidal k cizincům," řekla.
„Tak to se ti určitě podaří," řekl jsem. „Nemyslím,
že nepřítel nabírá kromě zombií ještě někoho jiného."
Rozzářila se. „A s těmi si umíme poradit, že ano,
Flyi?"
„To rozhodně." Pokusil jsem se o jeden ze svých laškovných úderů do ramene, jako jsem dělával v pří-padě Arlene. Nejprve se odtáhla, pak mi ho ale jako-by omluvně vrátila. Zbavila se všech známek toho, že ji kdysi zneužívali. Pravděpodobně lidské bytosti. Ty přináší jen samé problémy.
Byl nejvyšší čas se přemístit a čekat.

18.

Nedělalo mi právě dobře, že musím opustit Flye a to dítě a jít na procházku s tímhle podivínem.
Když jsem poprvé viděla Alberta, myslela jsem si, že je to pitomec. Možná to bylo kvůli tomu, ja-kým způsobem mířil zbraní na hlavu jediného další-ho muže v mém životě s výjimkou Wilhelma Dodda, který stál skutečně za pozornost: Flynna Taggarta, de-sátníka námořní pěchoty Spojených států. Když jsem s tímhle mormonským svalovcem vyrazila na expedi-ci do obchodu s potravinami, přistihla jsem se, jak pokradmu pozoruji jeho profil a nacházím silná místa tam, kde jsem původně viděla jen slabiny.
Vždy jsem měla ráda silné muže. Tak si pamatuji i svého otce. Zemřel, když mi bylo deset, takže si ho možná nevybavuji úplně jasně. Ale přesně takhle na něho chci vzpomínat. Když jsem vyrůstala, brá-nila jsem jeho památku před svým bratrem, který se choval jako ten největší nevděčník a tvrdil, že nás táta opustil.
Od té doby, co začala invaze, jsem o své rodině nepřemýšlela. Jedině tenkrát, když jsem Flyovi vyprá-věla o svém bratrovi a mormonské církvi. Ráda bych na to nemyslela a už vůbec o tom nemluvila, jenže to by se mě Albert nesměl zeptat: „Ty mormony nemáš zrovna v lásce, že ne?"
Stáli jsme v ulici kousek od obchodu s potravina-mi a dávali si pauzu. Zombie vykládaly chléb z kamiónu. Vsadila bych se, že v těch bednách chléb nebyl, a nebyla jsem si jistá, jestli chci vědět, co v nich sku-tečně je.
„Mám potíže se všemi institucionálními církve-mi," pokrčila jsem rameny. „Není v tom nic osobní-ho."
Samozřejmě, že to bylo osobní, a já nejsem moc dobrá lhářka.
„Jestli o tom nechceš mluvit, pochopím to," řekl Albert diplomaticky. Ten svalovec nebyl z nejhlou-pějších.
Možná bych si s ním měla promluvit. S Flyem jsme si byli tak blízcí, že jsme nemohli slovy vyjádřit vše, co mezi námi bylo. Měl v sobě něco chlapeckého, co bylo atraktivní u kamaráda, ale o co jsem rozhodně neměla zájem u milence. Možná to bylo součástí mor-monské výchovy, ale u Alberta byly patrné otcovské schopnosti.
Jenom jedinkrát jsem se nechala přemluvit, abych podstoupila terapii. Byla jsem tehdy na univerzitě a moje rodina se definitivně rozpadala. Utratila jsem stovky dolarů, abych se dozvěděla to, co jsem už dáv-no věděla. Mým ideálním přítelem by byl bratr, které-ho jsem nikdy neměla. Fly byl jen ten, koho mi doktor předepsal. V nejlepším případě bych se měla zamilo-vat do někoho, jako byl můj otec. Terapeut byl stou-pencem Freuda, a proto neměl přílišnou představi-vost.
Ženská skupina, se kterou jsem strávila léto, měla představivost mnohem větší. Nebyla to moje chyba, že zkušenosti mého mládí odpovídaly spíše freudovskému modelu než teoriím sesterského řádu. Prostě se tak stalo.
A když jsem viděla zájem v očích Alberta, muže, který se chtěl stát oporou obyčejné americké holce, bylo těžké nepodělit se s ním o své trápení. A tak jsme
tu stáli, schouleni v temné, páchnoucí uličce, připra-veni vyrvat lidskou rasu ze spárů všech pekelných po-skoků a chudák starý Albert si dělal starosti s mými názory na jeho vyznání.
Primitivnější muž by se mě snažil sbalit ohromují-cí logikou, že lidská rasa už téměř vyhynula, a že by-chom se spolu měli pomilovat, dokud můžeme, a mys-let na budoucnost a ne jen sami na sebe, kotě.

Ale ne Albert. Ani Fly. I když každý úplně jinak, oba tito muži byli džentlmeny. A Jill byla milá mladá dáma. Mohla jsem si vybrat mnohem horší společní-ky, se kterými prožívat takovouhle pohromu.
„Alberte, už ti nebudu dál lhát. S mormonskou církví mám určité potíže, ale na nás nebudou mít vliv. Navzdory jim tě respektuji."
Odpověděl zdvořile, i když trochu chladně: „Děku-ji. Nebudu na tebe kvůli tomu naléhat."
No, když jsem o něčem z toho mohla říct Flyovi, nevidím důvod, proč bych si nemohla promluvit s tímhle velkým mormonem. Znovu mě napadlo, že bych toho relativně cizímu člověku mohla říct dokonce i víc. Jak-koliv blízko jsme si s Flyem, mým spolubojovníkem z jedné čety, byli, chovala jsem kněmu zdrženlivost, kterou jsem nebyla nikdy schopna setřást.
Kdybych Flyovi řekla, že , jsou věci, které bys ne-pochopil," zíral by na mě s tím svým výrazem o čem to krucinál mluvíš, a já bych se cítila jako hloupá, ci-tově založená holka. Neudělal by to záměrně, ale vý-sledek by byl tentýž.
Pravdou bylo, že o některé věci jsem se s Flyem podělit nechtěla. Měla jsem k tomu emocionální dů-vody a ty on nikdy nepovažoval za dostatečné.
„Alberte," začala jsem a krátce se zamyslela nad jeho jménem, které jsem poprvé vyřkla z tichého místa ukrytého hluboko ve mně. „Chci ti něco říct o svém bratrovi."
„Poslechnu si to, ale nemusíš to dělat, jestli-"
„Nebyl to ten typ, o kterém bys prohlásil, že se jedná o skutečného muže. Chci říct, že by z něho pod-le mě nebyl dobrý mariňák. Měl smůlu, že byl vážně hezký. Ne jako muž, spíš jako dívka. Však víš, jemné rysy, bledá kůže, dlouhé, nádherné řasy jako holka."
„Statný?"
„Ani bych neřekla. Když mi bylo dvacet, vážila jsem o deset liber víc, chci říct o pět kilogramů, ať je to správně po vojensku."
„Tak to je něco."
„A bylo to ještě horší. Spousta starších chlapů v di-vadle - dělal jevištní práce pro Spacelings - na něho začala, tlačit. Šlo vážně o dost agresivní a homosexu-ální věci. To se někdy v divadle může stát a pokud ně-kdo říká, že nemůže, tak nikdy nehrál v divadle v L. A. nebo v New Yorku. Ani nevím, jestli to mysleli vážně, nebo ho chtěli jenom postrašit, ale Buddy-"
„Buddy?"
„Za to si mohl sám. Jmenoval se Ambrose, takže si říkal Buddy. Buddy dostal vážně strach, že je, však víš, homosexuál. Kdyby byl, tak by se nic nesta-lo, normálně by řekl: „Jo, je to tak," víš? Ale on nebyl. Vážně ne, a proto ho to tolik vzalo."
„Nevím, co na to říct. Takový problém jsem nikdy neměl. Vždycky jsem věděl, že jsem vášnivý heterosexual."
„A tak se neustále snažil dokázat svoji mužnost, však to znáš. Pošťuchoval se s holkami, strkal prst do každé koblihy. Jednou dokonce..." Zaváhala jsem.
„S tebou?" zeptal se Albert najednou tak naléha-vě. K čertu.
„Bylo to žalostné a k ničemu nedošlo. Složila jsem ho tak rychle, že při přechodu z vertikální do horizon-tální polohy prolomil zvukovou bariéru. A zanedlouho potom se dostal do špatné společnosti a zničehonic se rozhodl, že bude konvertovat k mormonismu."
„Co jste byli předtím?"
„Co bys řekl? ‚Sandersovi' - episkopální církev, tak blízko k anglikánské církvi, jak jen to je v Ame-rice možné."
„Jak dlouho u nás zůstal?"
„Osm měsíců. Přestěhoval se do Salt Lake City a za půl roku se zase vrátil do Hollywoodu. Myslím, že se párkrát objevil v kostele na Overland Avenue, ale pak si našel nového spasitele. Drogu, co se jí říká tank. Už jsi o ní někdy slyšel?"
„Ne. Obávám se, že se v drogách nevyznám, roz-hodně ne z pohledu uživatele. Za své problémy si tvůj bratr může sám," řekl Albert. „Měla bys stejný názor na katolíky, luterány nebo baptisty, kdyby je použil jako zastávku na cestě do pekla?"
Nad tím jsem se musela usmát. „Alberte, neměla jsem ani ponětí, že dokážeš být tak výmluvný!

Připouštím, že jsem předpojatá. Když o tom přemýš lím, jsem naštvaná na jakékoliv organizované náboženství, ale jen mormoni mi leží tolik v žaludku. Myslím si, že církev může být příčinou abnormální-ho chování."

Albert se rozesmál, musela jsem připustit, že to znělo teatrálně. „A chrámy také?" zeptal se.

„Jo, jasně," nedala jsem se. Tenhle muž o tom ur-čitě hodně přemýšlel. „Všechna náboženství a hlavně ta, která předstírají, že tomu tak není. Všichni říka-jí, že pouze jejich cesta životem a jejich morální sys-tém je ten pravý, nebo že jedině oni mají osobní vztah
s Bohem. Vůbec jim nejde o obyčejného člověka, kte-rý chce v něco věřit."

„Arlene, rád bych tě o něco požádal. Neříkej pro-sím Flyovi o našem rozhovoru. Líbí se mi, jaké teď mezi námi všemi panují vztahy. Nechci udělat nic, co by odvádělo Taggarta od práce, kterou dělá tak skvě-le."

„Dokážu udržet tajemství. Jen sis poslechl můj pří-běh, nic víc."

Opřel se zády o zeď, aby se mu sedělo pohodlněji. „Zmínila ses, že se tvůj bratr zapletl s drogami. Mně se to stalo také, ale z opačného úhlu. Nerad mlu-vím o tom, že jsem býval ostřelovačem u mariňáků. Je to soukromá věc mezi mnou a naším Pánem. Jed-nou jsem ale dostal rozkaz zabít ženu, kterou podezí-rali z toho, že pere peníze pro Abierův kolumbijský drogový kartel."

„Žádná velká škoda," vyhrkla jsem až moc rychle.

Naklonil se ke mně, jako by si myslel, že by ho monstra mohla zaslechnout a nahlásit jeho přiznání na ďáblovo ústředí. „Arlene, říkal jsem, že ji podezírali, ne, zeji usvědčili."

„Aha," napadlo mě jedině. Řekla jsem to s notnou dávkou opravdovosti.

„Nikdy předtím jsem ženu nezabil. Říkají tomu skoncovat, ale je to vražda. Nesnažím si to usnadnit slovíčkařením."

„A tím skončila tvá vojenská kariéra," pochopila jsem a uvědomila si, že se mi zamlouvá čím dál víc.

„Takže jsi měl s tou ženou skoncovat, ale dělal sis vý-čitky, protože byla jen v podezření."

Přikývl a na okamžik nebyl schopen slova. „V sil-ném podezření. Mně to ale dělalo velké potíže. Bylo to proti mým morálním zásadám."

Přepadla mě vlna sarkasmu, kterou jsem nedoká-zala udržet pod pokličkou. Prohodila jsem: „Zabít všechny podezřelé v naději, že dostaneš i hlavní cíl? Církev Ústřední zpravodajské služby to má ve své slavnostní přísaze."

„Ne, mám na mysli zabít ženu. Nakonec jsem do-spěl k závěru, že když nemohu ospravedlnit její vraž-du, jak mohu ospravedlnit vraždu člověka, kterého považovali za zběhlého plukovníka Stasi? Toho jsem vyřídil měsíc před tím."

„Kdo tu teď slovíčkaří?"

„Zabil měsíc předtím. Cvičil teroristy ze Světlé stezky, kteří pak mířili do Kefiristánu pomáhat Bri-tu Slávy. No a nakonec šlo o jediné: Buď budu věřit svým nadřízeným, že ví, co dělají, nebo nebudu."

Chtěl ke mně být upřímný, ale slova se mu zadrhla v hrdle. Pomohla jsem mu. „Zabil jsi ji," řekla jsem.

„Ano, zabil jsem ji. A pořád si myslím, že byla vinna."

Zničehonic jsem se zakuckala smíchem. Podíval se na mě, jako bych dočista ztratila rozum. „Ne, ne, Al-berte, není to tak, jak si myslíš. Musím se smát, když přemýšlím o všech potížích, do kterých se Amerika dostala jen proto, aby ochránila takové zmetky, jako byl můj bratr."

Minulý čas nás oba vrátil zpět do nynějšího zlé-ho snu. „Myslím, že my všichni jsme hříšníci," uza-vřel své přiznání. „Všichni si zasloužíme zemřít a být zatraceni. Takový osud si zasloužíme od chvíle, kdy jsme neposlechli našeho Pána. Proto potřebujeme Vykupitele. Za krev na svých rukou přebírám odpověd-nost, i kdyby je On umyl dočista. Neviním církev, mariňáky, své rodiče, společnost, ani kohokoliv nebo cokoliv jiného."

V tom je mezi námi rozdíl, příteli," řekla jsem. „Já viním Boha."

„Pak tedy viníš podstatu všech věcí."

„Jo, řekla bych, že jo. ‚Podstata všech věcí na nás čeká na druhé straně téhle ulice s drápy a rohy, bles-ky a sírou pekelnou. Lituji jedině toho, že až se se-tkám s Bohem, nebudu mít v ruce raketomet."

Bylo mi jasné, že se dostávám do varu a probírám nábožen-ství. Jenže jsem mluvila s lidskou bytostí, ne s Prezi-dentem Dvanácti.

Je to skutečně tak, Arlene Sandersová? Jsi si jistá, že si nesnažíš smýt z rukou krev. Krev celého města nevinných lidí, kteří možná zemřou, protože jsi uděla-la tak hloupou chybu a poslala zprávu zrádnému plu-kovníku Karapetianovi? Zachvěla jsem se a tu myš-lenku umlčela.
„Boha nemůžeš vyhodit do vzduchu, Arlene," vysvětloval mi nepříjemně shovívaným tónem. Čekala jsem, že moje rouhání v něm vyvolá prudší reakci.
Ještě jednou jsem to zkusila, dokud jsem byla v rá-ži: „Už jednou se proměnil ve smrtelníka, nebo ne? Jestli to udělá znovu..."
„Myslím, Arlene, že bys zjistila, že nést kříž je těžší, než nést raketomet. Nějak se mi nezdá, že bys ně-koho chtěla přibít ke kříži."
Skoro jsem mu pověděla o spoustě ukřižovaných pekelných baronů, kterými dýně vyzdobily Deimos, a jak ráda bych udělala to samé. Pak jsem se raději rozhod-la být zticha. Už jsem toho řekla dost. Víc než dost. To, s jakým klidem a rozvahou se vypořádal s mým výbu-chem, mi prozradilo, že Albert věří tak silně, že bych jeho víru nedokázala rozbít ani s pomocí BFG. Kromě toho jsem měla dojem, že kdybych s tím nepřestala, za-čal by se za mě modlit.
„Díky, žes mi řekl o té Kolumbii."
„S nikým jiným bych o tom nemluvil raději, Arlene. Teď se ale vraťme do práce."
Ať se na místě propadnu, jestli mě upřímný a čest-ný Albert nezačínal přitahovat. Poprvé za několik týd-nů jsem si vzpomněla na Dodda, mého - mého kluka, ze kterého udělali zombii. Mého milence, jehož tělo jsem zbavila utrpení.
Malá jiskřička viny se pokusila rozhořet v plamen, ale uhasila jsem ji svým hněvem. Všichni máme své problémy. Všichni jsme lidé. Už mě nebavilo neustá-le přemýšlet o věcech, které jsem udělala špatně, nebo mohla udělat lépe. Lidskost není slabost. Je to síla a naším úkolem bylo získat zpět náš svět. A k čertu, proč jsem nechtěla o Willym přemýšlet jako o svém „milenci"? Bylo to proto, že to slovo začínalo stejně jako „milovat"?
Supermarket U zlatého Dana byl naším nejbližším bojištěm. Zombie skončily s vykládáním, ať už v bed-nách bylo cokoliv, a zalezly do kamiónu. Na pobře-ží nastal klid.
„Tak jdeme," řekla jsem.
„Jsem hned za tebou," přikývl.

19.

Vklouzli jsme do supermarketu zadními dveřmi, skrz něž se zaváželo zboží, a postupovali směrem ku-předu. Světla blikala se stejně dráždivým účinkem, s kterým jsme se s Flyem museli na Deimu vyrovná-vat tak zatraceně často. Možná, že tihle hoši nebyli jen nepořádné, nedbalé a lhostejné potvory vláčející se po okolí. Možná se jednalo o nějaký druh estetického cítě-ní. Věděla jsem jedině to, že mi z blikajícího světla tře-ští hlava, a že mám chuť vyprázdnit celý zásobník do první postavičky z Halloweenu, která mi zkříží cestu.
„Tak pojď," řekl Albert, který mě mezitím o pár kroků předešel.
Souměrnost miluju stejně jako kdokoliv jiný „Jsme hned za tebou," citovala jsem ho. Po tančení to byla druhá nejlepší věc, kterou jsme spolu mohli dělat.
V hlavní části obchodu svítily a pálily zářivky ne-přetržitě. Chlazení bohužel nefungovalo, takže se všu-de táhl smíšený zápach shnilých výrobků včetně mlé-ka a masa, které předčasně ztratilo svou kvalitu.
„Teda fuj," ulevil si můj mormonský kamarád a přesně vystihl i mé pocity. Maso páchlo mnohem hůř než ta odporná zeleninová kaše. A páni, ty ryby! Za ně vážně mockrát díky!
Kdybych nebyla plně při smyslech a nadopovaná adrenalinem, v porovnání s nímž je kofein neškod-ná hračka pro děti, nikdy bych neuvěřila tomu, co jsem spatřila vzápětí. Nic na Phobu a Deimu mi nepřipadalo víc přitažené za vlasy než něco, co vypadalo jako...
„Peklo v uličkách," vydechl Albert.
V supermarketu bylo živo stejně jako během so-botního odpoledne za starých dobrých časů. Byli tu máma, táta i děti. Uličkami se procházely mladé mi-lenecké páry. Průměrní chlápci se svými vyvalenými

pupky v odporných tričkách tlačili před sebou nákup-ní vozíky a nezajímalo je, jestli se jim někdo připlete do cesty. Nic se nezměnilo. Vše zůstalo při starém až na to, že všichni byli mrtví.
Zombie při nákupním řádění. S očima, které už ni-kdy nemrknou. S ústy, jimiž nedokáží zformulovat žádné slovo, zato z nich vytéká páchnoucí, lepkavá kapalina, horší než cokoliv v žaludku starého opilce. Ruce natažené vpřed, aby mohly popadnout cokoliv nebo kohokoliv, kdo jim přijde do cesty.
Zápach kyselých citrónů byl tak silný, že jsem měla potíže vůbec dýchat a Albertovi slzely oči. Hrdlo se mi plnilo něčím nepříjemným.
Nejbližší zombie kdysi bývala rozložitým mužem, kdybych si měla tipnout, řekla bych hráčem fotbalu. Po tváři se jí táhly tlusté, modré čáry. Nedalo se říct, jestli šlo o žíly, řezné rány, nebo jestli byly namalova-né. Vedle něho klopýtaly ostatky roztleskávačky, která se o své dlouhé vlasy pravděpodobně pečlivě starala. Ve světě, který jsme před měsícem ztratili. Teď vypa-daly, jako kdyby se pavouci zapletli do svých vlast-ních pavučin a zemřeli v nich.
Tihle dva tvořili nejlépe vypadající pár zombií. Ro-dina opodál vypadala odporně. Obzvláště třináctiletý chlapec - to, co kdysi bývalo třináctiletým chlapcem. Chyběla mu celá část hlavy. Zdála se být rozpuštěná. Jako kdyby někdo zapomněl velkou karamelu na slun-ci a ta by se na jedné straně roztekla. Hubený, plešatý muž vypadal jako strašák v poli s rozesmátou lebkou místo obličeje. Chyběla mu pra-vá tvář a těch pár zubů, které na té straně vypadly, mi připomnělo zrna nedojedené kukuřice nebo klávesy na nenaleštěném klavíru.
Dvě zombifikované skautky nesly ve svých bledých rukou špinavé krabice. Jedné z nich krabice vy-padla a z ní se vysypalo několik prstů. Muž oblečený jako funebrák padl na kolena a začal si cpát prsty do úst, které poté trčely ven jako zvadlí červi. Mrtvý kněz se natahoval po aktovce mrtvého úředníka přes hro-madu ryb, které hnily na podlaze. Zápach zombií byl tak pronikavý, že jsem týden staré ryby ani necítila.
„Jsi v pořádku?" zeptal se Albert. Přikývla jsem, ale nepodívala jsem se na něho. „Zíráš na ně."
Albertova slova mi zněla jako Flyova ozvěna. Můj starý kamarád mi neustále dával dobré rady, jako tře-ba nesoustředit se na nic, co nepomůže misi. Ale tohle bylo poprvé, co jsem zblízka viděla tolik lidských ka-rikatur a přitom je nemusela všechny postřílet.
„Jsem v pořádku," zašeptala jsem a zatáhla Alber-ta zpět do stínu. „Bude to v pohodě. Je tu tak silný zá-pach, že nejsou schopni vycítit živého člověka, aby si zachránili-"
„Život," dokreslil můj nepatřičný obrázek. „Vez-meme citróny a vypadneme odsud."
Se zdravým rozumem se nikdy nemá cenu hádat. Ale když jsme se znovu rozhlédli, hustota zom-bií v obchodě byla vyšší než před pouhou minutou. „Odkud sem ke všem čertům pořád lezou?" zajíma-lo by mě.
„Přesně jak říkáš," souhlasil se mnou Albert.
Scéna začínala být čím dál neuvěřitelnější. Zom-bie tlačící vozíky uličkami tam a zase zpátky, chňapající po konzervách a krabicích nezdravých potravin, které se nezkazí, ani když nastane konec světa.
Něko-lik zombií provádělo cosi, co vypadalo jako cílevědo-má činnost. Přendávaly věci z jedné police na druhou a pak zase zpátky.
Žádnou z potravin však nejedly. Zdálo se, že jim zůstalo chování z běžného života, jako by byl program vypálen do jejich hlav a ani ztráta duše nemohla vy-mazat obřad návštěvy supermarketu.
A pak náhle světla zhasla. Ať už generátor drželo v chodu cokoliv, mělo toho akorát tak dost. „A co bu-deme dělat teď?" zeptal se Albert.
„Využijeme situace," řekla jsem. „Máme štěstí. Ten generátor jsme měli vyřadit sami. Když nás zombie neuvidí, můžeme kolem nich snáze projít. Jsou příliš hloupé na to, aby s tou tmou něco udělaly."
Pokud existuje něco jako cena za slavná poslední slova, jsem si jistá, že získám dostatek hlasů, abych zvítězila v závěrečném tajném hlasování. Těsně poté, co jsem pronesla svůj sebevědomý odhad, zaplnilo obchod třepotavé, žluté světlo. Vzplály tucty svíček. Živě jsem viděla Flye, jak mi vyčítavě říká: „Jestliže mohou střílet, zvládnou i spoustu dalších věcí."
Už tak mě štvalo, jak často měl Fly pravdu. A teď jsem si ho ještě nasadila do hlavy, aby se mohl ozvat, kdykoliv udělám chybu!
Ne všechny věci, které zombie zapálily, byly oby-čejné svíčky. Některé vydávaly silný zápach hořící-ho

másla nebo tuku. Ani jsem nechtěla pomyslet na všechno, co by mohly použít jako pochodně.
„Zajímalo by mě, za jak dlouho se jim podaří tenhle obchod podpálit," přemítal Albert.
„Zatím se tak nestalo," pokrčila jsem rameny. „Pojďme už konečně pro ty citróny, ať můžeme zmi-zet!"
Jak jsme zamířili do davu, srdce mi začalo bušit tak silně, až jsem se bála, že ho některá z těch potvor uslyší. Pak by nás ani nemusely vyčenichat nebo si všimnout naší pokožky hladké jako z televizní rekla-my. Rovnou by z nás udělaly dnešní specialitu.
S ještě stále hořícími sirkami se zombie rozhlížely co dalšího zapálit. Plakát upozorňující na akční cenu náhle vzplanul a zmizel v plamenech. Naštěstí se mu nepodařilo zapálit nic dalšího. Poprvé a dost možná i naposledy ve svém životě jsem byla ráda, že jsem prá-vě teď mezi zombiemi. Skuteční, živí lidé by zazmatkovali a vyvolali paniku nebezpečnější než samotný oheň. Zombiím to bylo jedno. Ani okem nemrkly.
Abych byla k Flyovi spravedlivá, on zombie nikdy nepřeceňoval. Jenom chtěl, abych je nepodceňovala. Při tom, k čemu jsme se s Albertem právě teď chystali, jsme se museli spolehnout na jejich pitomost. Prodrala jsem se ke stohu košíků a jeden si vzala. Albert se na-lepil těsně na mě, mnohem blíž než stín Petra Pana.
Podala jsem mu košík a všimla si, že se mu třesou ruce. Ani v nejmenším jsem mu to neměla za zlé. Ve skutečnosti jsem si byla jistá, že by se cítil mnohem lépe, kdybychom se dostali do ozbrojeného konflik-tu s monstry. Vzhledem k jeho náboženskému přesvědčení musela být těla oživlých mrtvých docela sil-ná káva.
Jestli si dobře vzpomínám, a to já zase ano, mají mormoni zastaralejší představu o lidském těle. To je věc, která mluvila pro Flyovy jeptišky - v katolické církvi jste se nemuseli strachovat, co se stane s va-ším tělem na bojišti, pokud je vaše duše čistá. Čím du-chovnější víra, tím oblíbenější musí podle mého být v atomovém věku, kdy všichni můžeme zmizet bě-hem nadechnutí.

20.

Byl to možná právě Albertův strach, který ve mně vyvolal větší odvahu. Až získám svou cenu za posled-ní slavná slova, vstoupím s její pomocí do klubu lidí s mentální poruchou. Tahle situace byla natolik šílená, až jsem si začínala myslet, že to může vyjít.
Zabočili jsme za roh a spatřili ženskou zombii se-dící na zemi. Měla s sebou dvě svíčky, pytel dřevěné-ho uhlí a zapalovač - čtyři předměty a jen dvě ruce. Nemohla se rozhodnout, které dva předměty držet, a tak neustále dokola brala ze země dva z nich, zase je pokládala a vybírala další náhodný pár.
Podívala jsem se na Alberta a pokusila se o telepatické spojení. Jako obvykle, výsledky mého snažení nemusí zapřísáhlé skeptiky nijak znepokojovat. Pro-tože Albert na moji tichou poštu nereagoval, udělala jsem pár kroků vpřed a čekala na svou chvíli. Při prv-ní příležitosti, kdy dívka položila svíčku a zapalovač, jsem se prostě sklonila a sebrala jí je.
Teď, když jsem vyřešila její bezradnost, se zombie zvedla a namáhavě klopýtala pryč uličkou s druhou svíčkou a dřevěným uhlím. Už jsem chtěla podat za-palovač Albertovi, pak jsem však změnila názor a pře-pustila mu svíčku, kterou jsem zapálila. Raději jsem si nechala věc, která dokáže oheň zažehnout.
Kdesi vzadu v mé hlavě se mi přehrávaly všechny ty staré horory, v nichž jedinou věcí, které se monst-ra bála, byl oheň. Když jsem byla dítě a potají v noci takové filmy sledovala, ani ve snu by mě nenapadlo, že studuji dokumentární snímky. Prozatím jsem v boji s těmihle parchanty nezkusila použít kladivo a kůl, ale pro jistotu si nechám otevřené všechny možnosti.
Potáceli jsme se uličkou, snažili se vypadat při-měřeně mrtvě a mířili k ovocným produktům. Rych-le jsme popadli plastikové sáčky a začali je plnit těmi nejodpornějšími zbytky citrónů a limet, které jsme na-šli.
Limety nebyly už ani trochu zelené, místo toho je pokrývala bezvýrazná šeď a černé skvrny. Ačkoliv na

citrónech by se dalo několik žlutavých míst najít, vět-šina barev byla tmavá a zdraví nepochybně neprospěšná. Byly to barvy, které bych raději vůbec nevní-mala.
Ostatní zombie se začaly shromažďovat a jen tak kolem nás postávat. Možná, že naše cílevědomá činnost byla až moc cílevědomá. Byli tihle pitomci schopní rozeznat nenormální chování?
Snažila jsem se zamyslet a nasadit tupý výraz, ale tím jsme potřebného účinku nedosáhli. Předstírat, že nemáte mozek, je mnohem složitější. Nechala jsem svoji dolní čelist volně viset a pokusila se nahroma-dit slušnou zásobu slin. Albert se chytil mého nápa-du a fakt, že mě okamžitě přesvědčil, nemyslím jako urážku. Ale když nasadil svůj vyvalený výraz, vypadal na mou duši jako jeden z nich.
Zdálo se, že tahle komedie trochu pomohla. Něko-lik zombií si nás přestalo všímat a našly si něco jiné-ho, na co mohly zírat. Jen jeden silný černoch - to, co bývalo černochem - oblečený jako středoškolský tre-nér nám dál blokoval cestu a místo na nás zíral na ko-šík hnijícího ovoce. Začínal mi lézt na nervy. Kdyko-liv jsem se pohnula doprava nebo doleva, posunul se mírně se mnou. Právě dost na to, abych mohla před pokládat, že má v úmyslu zastoupit nám cestu, kdyby-chom chtěli odejít uličkou pryč.
A přesně tím místem budeme zřejmě muset pro-jít, protože dav za námi začínal nebezpečně houstnout a odřízl nám únikovou cestu. Nebyla jsem si jistá, jest-li jsme za sebou zavřeli dveře, když jsme se zadem vpližili dovnitř. Ostatní zombie mohly přicházet právě rudy, jejich mrtvé nohy je nesou trhaně kupředu pod dohledem mrtvého mozku, který si vzpomíná pouze na zlomek jejich ztraceného života.
Náhle jsem zaslechla nečekaný zvuk. Byl tak po-divný a cizí, že jsem si ho ani nespojila s chodícími mrtvolami, které nás obklíčily. Jako vrnění vycházejí-cí z hloubi hrudí, v nichž nebije žádné srdce. Broukavý, skřehotavý, prázdný, ztracený, žalostný, bolestivý zvuk - chór zatracených určený všem zbylým živým lidem na světě, který jako by říkal:
Přidejte se k nám, život není tak skvělý! Pojďte a zůstaňte s námi. Chybí nám vaše společnost. Zůsta-nete sami sebou. Každodenní zvyky nezmizí jen pro-to, že život vyprchal. Pokud jste v životě dokázali nabít zbraň, dokážete to i po smrti. Rutina je zachována. Zmizí jediné - neustálá snaha předvést se ostatním, odlišit se a chlubit se. Žádné posuzování, něco takové-ho nemá význam, když jste mrtví.
Chtěla jsem se rozkřičet. Chtěla jsem popadnout svou automatickou pistoli, začít střílet a nepřestat, do-kud je všechny nevymažu z povrchu zemského. Na-horu patřili jen živí! Mrtví patří pod zem jako potra-va červům, kteří jsou na rozdíl od nich k užitku a musí ještě pořád plnit svoji funkci.
Zombie tvořily obyčejný dav, zbavený inteligen-ce a osobnosti. Jak jsem tak na ně zírala v třepotavém světle jejich svíček a snažila se projít, vzpomněla jsem si, jak strašně nenávidím Linuse Van Pelta. Ten řekl, že miluje lidstvo, ale jsou to lidé, co nemůže vystát. Předtím jsem četla knihu H. L. Menckena, který nao-pak tvrdil, že lidskou rasu jako celek nemá v lásce, to jen její jednotlivce.
Jednotlivci. Smysl celé evoluce. Jednotlivci. Jediné ospravedlnění pro americkou revoluci, kapitalismus a lásku. Na tomhle hřbitově, který býval supermar-ketem, teď byli jen dva jednotlivci a já byla jedním z nich. Ten druhý mi právě naznačoval, že košík shni-lých citrusů je plný, a že bychom tedy měli odejít. Po-kud se nám podaří najít cestu skrz zeď bledého, pách-noucího, pomalu se šourajícího masa.
Albert si stoupl přede mě. Sáhl po jedné z limet a hodil ji na druhou stranu uličky. Byla to střela od boku, ale vyplatila se, protože zastrčená vzpomínka natáhla své prsty jako zombie hmatající po svém okolí a dotkla se něčeho v mozku trenéra. Otočil se a začal se belhat za limetou, jako by to byl míček pro psa.
Brázdou, kterou si velká zombie razila davem, jsme pomalu postupovali za ní. Než se trenér dostal k limetě, dočista na nás zapomněl, což myslím pouze obraz-ně. Pro zombii jsme byli jen řadou dojmů složených ze světla a zvuku, které ji na okamžik vyrušily.
Zadní dveře nás vábily. Byly otevřené dokořán, takže je nebylo nutné vyrazit silou. Někde dole v ulici hořel oheň označující cestu, kterou se vydáme, pokud se odsud dostaneme.
Věřte tomu nebo ne, ale naší poslední překážkou byla dlouhá fronta u pokladny. U ní stála ženská zom-bie, která zaujala své místo poté, co se ostatní ujali rolí kupujících. Stála za pultem a zaťatou pěstí bušila do klávesnice. Ten pohled na mě byl už moc, až příliš bi-zarní i po tom všem, co jsme tu viděli. Zasmála jsem se. Ne moc nahlas a navíc se mi podařilo smích v po-lovině zadusit. Přesto to přitáhlo pozornost.

Možná, že se poslední cár mozku, který ještě fun-goval v hlavě bývalé pokladní, právě vrátil z přestáv-ky na kafe, protože přestala mlátit do kláves a podíva-la se na mě. Otevřela ústa, z nichž vyběhl šváb, který si uvnitř zařizoval nový domov. Díra v jejím krku od-halovala pravděpodobný vchod do broukova hnízda.

Pak ta potvora vydala zvuk. Byl to zbrusu nový zvuk, vysoké kvílení, které přitáhlo pozornost ostat-ních. Povolávala je do zbraně a toulavé oči, ochablá těla, škubající se končetiny a prázdné hlavy na něj re-agovaly.

Konečně si nás všimli.

„Utíkej!" vykřikla jsem a rozhodně to nemusela Albertovi opakovat. Mezi námi a dveřmi tolik zombií nebylo. Albert využíval svých rozměrů a zatímco čis-til cestu, připravila jsem si zbraň.

Počkala jsem, dokud jsme neproběhli dveřmi, a až potom jsem se otočila, abych se postarala o ty, kteří by nás mohli pronásledovat. A opravdu, několik zombií vyššího kalibru za námi ze dveří vyběhlo. Obdiv k vy-soké úrovni jejich uvažování jsem vyjádřila svou au-tomatickou pistolí.

Byl to skvělý pocit znovu je pobíjet. Většina zom-bií v obchodě neměla žádné zbraně, ale ty, které nás pronásledovaly, byly ozbrojené. Vždy jsem si mysle-la, že existuje přímá úměra mezi inteligencí a sebeo-branou. Očividně to platilo i na téhle téměř živočišné úrovni. Zombie opětovaly palbu.

Albert si všiml, že mám potíže, a vrátil se pro mě zpátky s připraveným samopalem. „Běž dál, mám to pod kontrolou!" vykřikla jsem, když složil mámu s tátou, kteří se dělili o rodinnou brokovnici a střída-vě stříleli naším směrem. Zatímco se skládali k zemi, ostatní postřelené zombie znovu vstaly a chystaly si zbraně. Předtím, než stihly vypálit další salvu, zombie vybíhající teprve teď ze dveří vystřelily a jejich rány se zavrtaly do přední řady zombií. Udělali jsme si po-známku.

„Flyova" taktika slavila úspěch. Přední řada se oto-čila, aby opětovala palbu proti svým nemotorným ko-legům. Než jsme se stihli schovat za řadu sežvýkaných aut „zaparkovaných" u obrubníku, rvačka zombií byla v plném proudu.

Odněkud se vynořila parta rohatých monster a svý-ma rukama, nebo možná lépe řečeno svými drápy, se vší silou snažili rvačku ukončit.

„Dobrá práce," pošeptala jsem Albertovi do ucha.

„Práce našeho Pána," řekl s úsměvem. „Neměl jsem tušení, že to je taková hádavá smečka." Odcitoval mi větu, nevím, jestli z klasické Bible nebo z Kni-hy Mormonovy: „Ďábel je neustále dráždil, aby roz-hněval jednoho na druhého."

„Jak myslíš, bratře."

Museli jsme se vrátit za Flyem a Jill. Určitě ten kra-vál uslyší a bude je zajímat, do jakého sršního hnízda jsme to píchli. A navíc už bylo skoro deset hodin.

Mezitím jsem přemýšlela o Albertovi. V tomhle svalnatém mormonovi toho bylo víc, než jsem původ-ně očekávala. Měli jsme s Flyem štěstí, že se přidal do našeho týmu, nebo my do jeho. Dala bych ruku do ohně za nás všechny, včetně Jill.

Analytická část mého mozku spočítala naše šan-ce a dospěla k závěru, že jsme v troubě. Ale stejně tak tomu bylo i na Deimu, kde jsme s Flyem uspěli tolikrát, že by z nás každého sázkaře trefil šlak. Tehdy jsme samotní stáli proti zástupům monster. A teď, když jsme byli čtyři, jsme monstra silně přečíslovali.

S Albertem jsme vešli do ulice, která nám po udá-lostech v supermarketu připadala jako sladký domov. Jednou z výhod, které přináší boj proti monstrům, je fakt, že se nemusíte starat o identifikaci a ptát se, kdo je tam. Na běžícím člověku bylo něco, co zombiím chybělo. A nebylo to to jediné, co o lidskosti zapo-mněly.

Fly si povzdechl a potřásl hlavou. Nějakým způso-bem se mu podařilo říct zároveň „vás tak někam pus-tit!" a „vítejte zpět", aniž by přitom pronesl jediné slo-vo. Byli jsme znovu spolu.

21.

Hergot, tak rád jsem Arlene zase viděl. Po tom všem, čím jsme spolu prošli, jsme si tak nějak zvyk-li na to, že jakkoliv komplikovaná situace je, my ji přežijeme. Pokud by mě o ni realita připravila v kr-vi a

ohni, netruchlil bych, dokud bych ji nepomstil na celé rase cizinců. Kdybych byl nějakým zázrakem po-řád naživu, až tohle skončí, a ona ne, truchlil bych pro ni po zbytek života. Možná to cítila stejně, ale nemohl jsem si dovolit o tom dlouze přemýšlet.
Když Albert položil košík hnijících citrónů přímo před Jill, která si neodpustila jedno ze svých patento-vaných ušklíbnutí, vrhl rychlý pohled dozadu na Arlene a mé maličkosti se zdálo, že výše uvedená mu ho vrátila i s úroky. Se složenými úroky. No, staly se už i podiv-nější věci, obzvláště v poslední době. Ale nikdy by mě nenapadlo, že může něco přeskočit mezi... no, vlastně mi ani nevadilo, jestli se mezi nimi něco dělo. Ze všeho nejdůležitější je mise, řekl jsem sám sobě.
„Ten řev, to bylo kvůli vám?"
„Jako za starých dobrých časů," přikývla Arlene, „kdy jsme byli mladí a bezstarostní vůči krvavě rudé-mu Marsu stoupajícímu po obloze."
„Cože?" snažila se dohnat ztrátu Jill.
„Jakže?" přidal se k ní Albert.
Když Arlene dostala poetický záchvat, znamenalo to, že se cítí nadmíru dobře. „Takže mise se vydařila, co?" zeptal jsem se spíš řečnicky. „Dobrá, tak se podí-váme na ten náš parfém."
Albert se statečně zachoval příkladně, rozmáčkl ve svých silných rukou několik citrónů a jednu limetu, a výsledkem si potřel obličej. Arlene následovala jeho příkladu a já, poté co jsem se nadechl, jsem se do toho pustil také. Materiálu jsme měli spoustu. Až pak jsem si všiml, že Jill se drží stranou.
„Budeš to muset udělat," řekl jsem jí přátelsky.
„Jo, jo, však já vím," pokývla hlavou, když ko-lem nás podruhé prošla s chmurným výrazem. Doká-zal jsem si živě představit, že by tuhle medicínu byla schopná podávat Prezidentovi Dvanácti na plný úva-zek. Ani bych jí to nemohl vyčítat.
„Není to tak zlé," uklidňovala ji Arlene a třela si je-den z citrónů po noze. Načichnout maskáče nebyl pro-blém.
„Dobrá, dobrá," kapitulovala Jill, vzala jeden do ruky a váhavě k němu přičichla. „Je tvrdý," řekla se srdečnou upřímností.
„Počkej, pomůžu ti," začala mi docházet trpěli- vost. Do každé ruky jsem vzal jeden citrón, rozdrtil ho a vzniklou tekutinu ji začal vtírat do vlasů.
„Hele!" bránila se a udělala krok dozadu.
„Teď nemusíš být nejkrásnější princeznou na ple-se," obořil jsem se na ni a pokračoval dál s roztíráním šťávy po jejím obličeji.
„Hele!" křikla Arlene, přišla blíž, vzala mi z rukou jeden z citrónů a mávala mi s ním pod nosem, jako by to byl ostrý granát. „Co si myslíš, že děláš?"
„Odvádím svou práci pro pravdu, spravedlnost a vše ostatní, co tu v Americe máme."
„To teda ne," řekla Arlene, která mi nevěřila ani slovo. „Flyi Taggarte, musím ti to vysvětlit tak, abys to pochopil i ty." Mile se na mě usmála a šlápla mi na pravou nohu.
Zatímco jsem si v hlavě snažil srovnat, kam má tentokrát namířeno, zašeptala mi do ucha: „Je to žena, ne dítě."
„Nezacházej se mnou jako s dítětem!" přidala se Jill, jako by ji slyšela.
„Tak se tak nechovej." Navzdory Arlenině varová-ní jsem se naklonil k Jill a houkl na ni, jako kdyby šlo o jednoho z mariňáků mé jednotky, který si pustil pusu na špacír. „Poslouchejte, slečinko. Až budete mít důstojnické výložky, můžete začít přemýšlet a rozhodo-vat. Ale do té doby budete dělat to, co říkám, a já říkám, že si na sebe hned teď namatláte tohle svinstvo."
„Už jsme ti natřeli vlasy i obličej, teď je na řadě zbytek tvého těla. Chceš to udělat sama, nebo mi chceš poskytnout to vzrušení a nechat mě, abych to udělal za tebe?
Vyvalila na mě oči, ale pak beze slova popadla limetu, kterou jsem držel v natažené ruce. Pro tentokrát jí to stačilo.
Dokončili jsme aplikaci citrónové šťávy. Jill děla-la všelijaké obličeje, ale jinak si vedla dobře. Doufal jsem, že nezůstane naštvaná po zbytek mise. Arlene nám natřela záda v místech, kam jsme si sami nedo-sáhli a já potom udělal to samé jí. Poté jsme dali sbo-hem naší ulici a vyrazili na další cestu.
Albert určil nový směr a vedl nás směrem k želez-niční stanici. Já zůstal vzadu. Naštěstí, když jsme teď

páchli jako zombie, mohli jsme chodit volně i se zbra-němi. Zatočili jsem za roh a narazili na dav našich ne-mrtvých kolegů. Všiml jsem si, jak se Arlene napnu-la a plně jsem to chápal, když přihlédnu k tomu, na co narazili s Albertem v obchodě s potravinami. Ale o vteřinu později se vžila do své role možná ještě lépe než já sám. Okamžik jsem se obával o Jill. Paže jí trčely do-předu jako u špatné kopie Frankensteinova monstra, nohy měla příliš strnulé a při chůzi s nimi přehnaně škubala. Na skutečném jevišti by úspěch nesklidila, ale zdálo se, že zombie si ničeho nevšimly.
Prošli jsme pasáží a nečekaně se přimotali ke shro-máždění impů, pekelných baronů a koster i s těmi je-jich zatracenými raketomety připevněnými na zádech. Pozoroval jsem především je a jejich trhavé pohy-by při chůzi, které byly tak příšerné, že bych se nedi-vil, kdyby je někdo vodil na drátkách. Přesně takové loutky jsem už jednou viděl v Mexiku během festiva-lu ke „Dni mrtvých". Kdybych předtím v přívěsu ne-zažil jednu z nich v akci, mohl bych si myslet, že ne-jsou skutečné. A ještě jedna věc - díky nim jsem získal nové porozumění pro Jillino ztvárnění zombie.
Poté nastal všivý moment, kdy síly zla odhalily dal-ší zbrusu nové monstrum, které právě sjelo z montáž-ní linky. Tahle potvora nebyla nějakým nedopatřením směšná podobně jako kostra. Tahle byla prostě hnus-ná.
Slovo tlustý není schopné obsáhnout úctyhodné rozměry jejího těla. Prošli jsme kolem ní dost blíz-ko, abychom ucítili roky nahromaděného potu, což je poměrně slušný trik, vezmeme-li v úvahu, o jak nový model se muselo jednat. Ta věc mi připomínala plane-tku uvězněnou v zemském gravitačním poli. Až na to, že tahle hora masa přetékala faldy hnusného, odporné-ho, žlutého, tučného a měkkého kuřecího sádla.
To byl samozřejmě pouze první dojem. Jak se neu-stále přibližovala, dospěl jsem k názoru, že to je ještě mnohem horší, než jsem si původně představoval.
Při pohledu na ni jsem byl schopen myslet jen na obrovskou kupu hlenů uplácanou slabýma rukama do lidské podoby s dvěma prasečími očky zasazenými hluboko do groteskního obličeje. Na konci obou paží připomínajících kmeny stromu se vyjímala ohromná kovová zbraň zapuštěná do loktů.
Pokud bych si měl vybrat, jestli by mě měl těmi zbraněmi odstřelit, nebo jsem se ho měl dotknout, nebylo třeba dlouze uvažovat. Napadala mě spous-ta jmen pro tuhle věc a byl jsem si jistý, že i Arlene by měla několik nápadů, ale chtěl jsem, aby čest po-jmenovat takovou potvoru připadla Jill. Pravděpodob-ně vymyslí lepší jméno, než jsou různé výrazy pro vý-kal, které se mi vinuly myslí.
Všude kolem byla spousta dalších monster a zombií, víc než dost, abychom měli chuť proplížit se ve strachu kolem nich po špičkách. Ale tahle věc byla na můj žaludek až příliš.
Ti dva parní démoni, kteří se před námi náhle obje-vili, byli nebezpečnější, ale ve srovnání s tlusťochem na nich bylo něco až krásného. Byli přijatelně tvarova-ní a na částech vyrobených z masa a nikoliv kovu byly k vidění svaly zdravé barvy. Dokonce i jejich kovové části vypadaly čistě a nablýskané ve srovnání s omše-lými, jakoby zrezivělými kovovými trubkami trčícími z tlusťochova těla. Vím, že si říkám o psychiatrické vyšetření, když začínám posuzovat monstra po strán-ce estetického cítění.
Nelíbilo se mi, jak nás zombie obklíčily. Kličko-val jsem vlevo i vpravo ve snaze vyvést své vojáky ven, ale přitom jsem se držel dál od pekelných baro-nů a koster. Neustále se mi pletli pod nohy. Kamkoliv jsem se snažil proplout, tam byli.
Nějakou chvíli trvalo, než mi to konečně došlo. Na-háněli nás jako dobytek. Než jsem si to stačil uvědo-mit, bylo už pozdě. Zástup zombií se neustále zužoval a mířil směrem k velké budově. Srdce se mi rozbuši-lo rychleji a pomalu jsem začínal zvažovat, jaké šan-ce bychom měli, kdybychom se pokusili o útěk. V tom okamžiku se ke mně naklonil Albert a zašeptal mi do ucha: „Máme štěstí, ženou nás na nádraží."
Pořádně jsem se rozhlédl a čert mě vem, jestli ne-měl pravdu. Nakládali nás do vlaku!
Srdce člověka přemýšlí o cestě své, ale Hospodin spravuje kroky jeho.
Nově nalezenou radost by nám mohlo zkalit jedi-ně to, kdyby ten zatracený vlak měl namířeno na vý-chod. Jenže tušení mi říkalo, že se jedná o přímý spoj do Los Angeles.
Parním démonům se nakonec přece jenom nebylo možné vyhnout. Stáli u nakládací rampy před otevře-ným dobytčím vagónem, který se pomalu začínal za-plňovat. Rozhodli jsme se, že nastoupíme při první příležitosti, a tohle nepochybně bylo znamení.

Mým starým jeptiškám se v poslední době dostá-valo mnoha modliteb. Nikdy jsem si nedokázal před-stavit svaté nebo anděly, a tak kdykoliv jsem se dostal do podobné nálady, vybavily se mi právě ty zamlk-lé duše v černých a šedých šatech. Vždy jsem si mys-lel, že jeptišky, které mě učily, byly staré, odporné ba-bizny. Po tom všem, co jsem v poslední době viděl, si v mých vzpomínkách získaly novou krásu.

Má modlitba byla prostá. Nedopusťte, aby s ná-mi nastoupil i tlusťoch, prosím. Moc prosím a přidám ještě j eden Zdrávas navíc.

Bylo snadné zůstat pohromadě, kolem nebyl dosta-tek prostoru, abychom se mohli ztratit jeden druhé-mu. Uvnitř jsme byli namačkáni jako cestující v to-kijském metru během dopravní špičky. Samozřejmě jsem si uvědomoval, že kdybychom se rozdělili, měli bychom zatracené štěstí, kdyby se nám podařilo zno-vu se setkat.

Když už se nás dovnitř nemohlo víc vejít, bylo mi jasné, že mám znovu za co děkovat. Jak se dveře do-bytčího vozu zavíraly, nebylo nadále pochyb, že se ne-budeme muset smířit s tlusťochem, protože ten nastu-poval do jiného vagónu.

„Ten vagón je vzadu otevřený!" vyhrkla Jill pře-kvapením. Nejprve jsem ji chtěl umlčet ze strachu, abychom nepřitáhli nechtěnou pozornost, ale ob-klopovalo nás tolik hluku, že přes všechno to huče-ní a bručení vyplňující tak stísněný prostor naše slova nikdo slyšet nemohl. Ostatní nás tlačili do zadní čás-ti vagónu, kde místo pevné stěny stála mříž vyrobe-ná z dřevěných kůlů a mezi nimi se proplétajících ko-vových lišt.

„Tomu říkám výhled," podotkla k tomu Arlene.

„Vidím, že nikdo z vás nevyrůstal poblíž hospodářských zvířat," řekl jsem kousavě. „Tohle je dobytčák."

Se skřípotem a trhnutím, které nás povalilo na naše spolucestující, se vlak rozjel. Dotyční si to nenecha-li líbit, zavrčeli a odstrčili nás zpět. Bývalí lidé, mo-mentálně v zombifikovaném stavu, se ani trochu ne-chovali, jak by se bývalo u lidí slušelo. Na postrčeni někteří reagovali tím, že několikrát vystřelili ze zbra-ní. „Skvělé!" vykřikla Arlene.

„Jestli to takhle půjde dál, tak naše mise skončí prá-vě tady!" křikl jsem na ni zpátky.

„A co s tím můžeme dělat?"

„Nic!" připustil jsem. Znovu jsme se museli spo-lehnout na štěstí. Jeptišky nejspíš pracovaly přesčas, protože výstřely náhle ustaly. Ohlédl jsem se zpět a spatřil Alberta, jak má zavřené oči a jeho rty se tiše pohybují. Předpokládám, že jestliže nás může zachránit jedině modlitba, bude nejlepší nechat ji na profe-sionálovi.

Jill se mě chytila za kalhoty. To nebyl špatný nápad, a tak jsem se chytil Arlene a ta Alberta.

Projeli jsme několika malými městy, která o nás očividně nejevila sebemenší zájem. Noční obloha po-divně zářila, ale přesto jsem se nemohl těšit na návrat dne, pokud by na nás měla čekat tahle odporně zele-ná obloha. Byla příliš velká tma, než abychom byli schopni rozeznat detaily, ale čas od času jsme na ho-rizontu zahlédli hořící ohně, pohřební hranice zná-zorňující umírající lidstvo. Nakonec jsme se dočkali a vlak divoce zastavil, následkem čehož došlo k další-mu pošťuchování. Štěstí nás ještě neopustilo, další vý-střely se neozvaly.

„K čertu, kéž bychom viděli skrz dveře," zalitoval jsem. Za námi se nám nabízel skvostný výhled na zří-cenou budovu a okouzlující, do dálky se táhnoucí pus-tou krajinu. Bylo to ale před námi, kde hluboké zvuky ukazovaly na nějakou činnost.

„Návrhářům zřejmě bylo jedno, jestli mají krávy veškeré dostupné informace," ušklíbla se Arlene.

Snad v odpověď na moji žádost se těžké dřevěné dveře na boku vozu odsunuly, a jen tak mimochodem z nich vypadlo několik zombií, a nám se naskytl po-hled, který na vás každý den nečeká. Pavouci mozek naháněl skupinu parních démonů. Ti hlídali cosi, co vypadalo jako malý přibližovací vozík, na kterém se-děla lidská postava od hlavy k patě zabalená v obva-zech. Zůstala jí pouze úzká škvíra pro oči, ale ani ta nám o muži nebo ženě opřené o bočnici vozíku nic ne-řekla. To, že šlo o člověka, jsme mohli usuzovat pou-ze podle toho, že postava byla spoutaná řemeny. Ne-klamná známka faktu, že se jedná o vězně.

Ten pohled mi připomněl Billa Ritche. Jedině u člo-věka, který vládl vědomosti, jež nepřátelé potřebova-li a nemohli získat silou, aniž by je nezničili, by se ci-zinci starali o to, aby jeho mysl zůstala

nedotčena. To znamenalo, že se jedná o někoho, koho bychom měli zachránit nebo zabít. Nemohli jsme ho nechat v rukou nepřátel, aby jim prozradil to, co potřebovali vědět. Parní démoni odkráčeli z dohledu svým strnulým, děs vzbuzujícím způsobem.
„Myslíš si to samé co já?" zakřičela na mě Arlene.
„Rozhodně!"
„Dostali se k dalšímu z našich techniků!"
„Poslouchejte!" vykřikl jsem. „Mám plán!" Věno-vali mi veškerou svou pozornost, což v tak omezeném prostoru nebyl žádný větší problém. „Popadneme toho chlápka a zmizíme!"
Arlene obrátila oči v sloup. Můj plán na ni dojem zřejmě neudělal.
„Jak se máme pohybovat?" křikla Jill.
„Pomalu!"
Zatímco jsme zvažovali výhody a nevýhody plynoucí z naší pozice, monstra odnesla zavázanou posta-vu k předním vozům vlaku. Ačkoliv jsme moc dobře neviděli, nebylo těžké uhodnout, co se stalo v násle-dujícím okamžiku.
Vlak nabral svůj veledůležitý náklad a znovu se za-čínal rozjíždět.
„Dopředu!" vykřikl jsem. „Najděte nějakou cestu!"
Jill vymanila svou pěst ze sevření okolních zombií tak, aby mohla natáhnout prsty, a jednoduše štípla ženskou zombii stojící před ní. Nervový systém zombie nebyl ve srovnání s původní lidskou podobou žád-ná sláva, ale přesto v něm přeskočilo dostatek jiskři-ček, které zažehly oheň. Ženská zombie nenadskočila, ani nic nevykřikla, prostě jen postoupila vpřed s dostatečnou silou, aby posunula menšího muže, který zabíral prostor před ní.
Jill před sebe pustila Alberta. S jeho postavou pro něho nebyl problém rozšířit Jillin úzký průchod. Náš cíl byl jasný, posunovat se dopředu až k spojení mezi vagóny. Rychlostí hada jsme se sunuli vpřed. Zřejmé bylo, že dokud některou ze zombií nenaštveme nato-lik, aby po nás vystřelila, bude vše v nejlepším pořád-ku.
Právě v té chvíli jedna ze zombií stiskla spoušť. Nepodařilo se mi pro to najít jediný konkrétní dů-vod, ale proč bych se vlastně měl snažit najít v chová-ní zombií hlubší myšlenku?
Kulka zasáhla jinou zombii do hrdla a ta se zřítila se zabručením na podlahu. Byli jsme tu namačkáni jako sardinky, takže jakýkoliv další pokus o ostrou přestřelku by pravděpodobně vyhladil všechny obyva-tele dobytčího vozu.
Jill vytasila malý revolver, který jsme jí dali, a vy-padala odhodlaně i vyděšeně zároveň.
„Nestřílej, Jill!" vykřikl jsem. Árii jsem to nemu-sel opakovat. Zombie s nervózním prstem na spouš-ti dál bezmyšlenkovitě střílela, až v jednom okamžiku zasáhla místo, v němž se spojovala kovová lišta a dře-věný kůl. Tlustá zombie stojící poblíž se zakymáce-la a zvrátila naznak přímo proti prostřelenému spoji. Bez nároku na záchranu propadla skrz mříž a zanechala v ní otvor dostatečně široký, aby se jím protá-hl i Albert.
„Nový plán!" vykřikl jsem.

22.

Tou dobou vlak opět uháněl maximální rychlostí zhruba tři sta, možná tři sta dvacet kilometrů za hodi-nu. V téhle rychlosti by možná typický hovězí cestují-cí považoval vítr za osvěžující atrakci. Ale jak jsem se pokoušel protáhnout dírou, rychle jsem zjistil, že čel-ní vítr o síle tajfunu může zpomalit i toho nejhorlivěj-šího mariňáka.
Nejdůležitější bylo neupustit brokovnici. Postavil jsem se na nástupní práh, vyklonil se do vichřice a na-tahoval se nahoru, dokud jsem nedosáhl na zábradlí jdoucí podél střechy vlaku. Doufal jsem, že zombie nebudou věnovat pozornost nejnovější změně v jejich okolí. Do určité míry šlo stále o lidské bytosti, které odmítaly takovou absurdní tlačenici, jinak by si nevy-měňovaly výstřely. Možná, že si náš tým získá jejich vděčnost tím, že jim dopřeje trochu toho místa navíc.

Stál jsem na nástupním prahu, nakláněl se do vět-ru, držel se zábradlí a přitom se druhou rukou natáhl, abych pomohl Arlene. Její útlá, suchá ruka vklouzla do mé upocené tlapy. Všiml jsem si, jak byla stude-ná. Arlene vždy zápolila s tím, aby udržela své konče-tiny v teple. Vytáhl jsem ji ven a pak vyzvedl nahoru na střechu, kde zaklínila nohy, aby se mohla natáhnout zpátky dolů. Pak mi pomohla vytáhnout Jill.

Neměl jsem Jill za zlé, že byla vyděšená. Ale pře-kvapilo mě, když se roztřásla. Nebo to možná byl jen vlak, kolébající se prudce dopředu a dozadu. Řekl bych, že tohle je přesně ten zážitek, o kterém by na psala domů, kdyby nějaký domov mela. Bez ohledu na to, jak statečná a dospělá tahle čtrnáctiletá dívka chtěla být, valila se na ni jedna divoká situace za dru-hou a ona je musela všechny zvládat, aniž by se moh-la spolehnout na svůj výcvik.

Strach zračící se v jejích očích jí nezabránil udělat to, co udělat měla, a slzám jsem nevěnoval pozornost. Držel jsem ji ve špatném úhlu, ale Jill naštěstí neváži-la téměř nic. Přesto jsem si úlevou zhluboka oddechl, když jsem ji předal Arlene.

Albert byl tvrdší oříšek. Byl to kus chlapa a neměl tak gymnastickou postavu jako moje maličkost. Arle-ne s Jill přivázaly popruh k zábradlí a druhým koncem k Arlene. Takovýhle popruh je výjimečně silný a do-káže udržet několik tun, aniž by se přetrhl. Přece se nevydáme na cestu do pekla, aniž bychom si s sebou nevzali pořádné vybavení! Nehrozilo nebezpečí, že by Arlene mohla s něčím takovým spadnout.

Společně jsme mohli Albertovi pomoci nahoru. Bylo to mnohem snazší, než zničit parního démona.

Nebýt silného čelního větru, mohli bychom si pobyt na střeše i užít. Vonělo to tam mnohem lépe než uvnitř.

Leželi jsme na břiše a bušila do nás zuřivá vichřice. Přesto nás nesfoukla. Ve skutečnosti jsme mohli nejistě stát a naklánět se ve větru. Uvědomil jsem si, že vpředu musí být nějaká nárazová tlumící plocha, pro-tože jinak by tři sta kilometrová rychlost rozmáčkla člověka stojícího na vršku vlaku jako ruka mouchu.

„Poslouchejte!" snažil jsem se překřičet vichřici. „Jeden zástup! Kupředu! Pomalu! Nespadněte!"

Arlene mi přitiskla ústa až na ucho. „Jak daleko je L.A.?"

„Dvě hodiny - za úsvitu - toho člověka buď zachrá-níme nebo zabijeme!"

„Cože?" vykřikla očividně vyděšená Jill dost na-hlas, abychom ji všichni slyšeli. Oběma starým vo-jákům jako byli Arlene s Albertem, to nebylo třeba vysvětlovat. Už dávno jsem o Jill nepřemýšlel jako o mladé dívce, nicméně se nešlo vyhnout faktu, že byla civilistka.

„Smrt je pro něho lepší než to, co ho jinak čeká!" Jen Bůh ví, kolik z toho slyšela, ale zatnula zuby a nic víc už neřekla. Surová matematika v mé hlavě moh-la počkat napříště. Doufal jsem, že Jill nikdy nebude muset rozhodovat o tom, kdo bude žít a kdo ne. Někdy těm civilistům závidím.

Nic dalšího nebylo třeba říct. Kromě toho, po-kud nebudeme držet klapačku, všichni z toho křiku ochraptíme.

Šel jsem jako první, tohle byl můj oddíl. Nasadil jsem pomalé, mírné tempo. Přejít celou délku vlaku trvalo skoro čtvrt hodiny. Trať vedoucí Arizonou byla naštěstí docela rovná. Ale přirozené kymácení vagónů přesto mohlo kohokoliv z nás srazit dolů a zapříčinit jeho jistou smrt. Koleje byly určeny pro přepravu ná-kladu, ne cestujících.

Často jsem se otáčel zpátky, abych se ujistil, že jsme nikoho neztratili. Dva vagóny před námi byl plo-šinový vůz obývaný jedním pavoučím mozkem, jed-ním parním démonem a jedním člověkem zabaleným jako vánoční mumie a pevně převázaným. Pavouci mozek stál mezi námi a člověkem, parní démon postá-val na druhé straně.

Zmocnilo se mě podezření, že by nás dva vrcho-ly šlechtitelského umění cizinců mohly oproti svým menším druhům vyčenichat. A vítr se ze všech sil sna-žil zbavit nás našeho citrónového zápachu. V náš pro-spěch hovořil fakt, že jsme stáli daleko po větru. Ten byl nadto natolik hlasitý, že jsem pochyboval, že by nás cizinci mohli zaslechnout.

Pokynul jsem Arlene. Přišel čas, aby veteráni z Deimu odvedli svou práci. Připlazili jsme se blíž, až na místo, odkud jsem viděl na velmi úzkou mezeru mezi dvěma vagóny, možná až příliš úzkou pro dospělého člověka.

Všiml jsem si, že pavouci mozek je tak velký, že dvě z jeho pravých nohou visí volně z vozu, a to mi vnuklo nápad.
Jenže mezera byla pro dospělého příliš těsná. Jedi-ně Jill by se do ní vešla.
To snad ne, to by se splnila moje noční můra. Žádná část naší mise neměla být pro dítě procházkou rájem, ale tohle? Vhodit zelenáče, který ještě nemá věk ani na řidi-čák, do mlýnku na maso proti pavoučímu mozku a par-nímu démonovi? To bylo trestuhodné... to byla vražda!
Ale jakou jinou možnost jsme měli? Ani Arlene by se nedokázala vmáčknout do tak úzkého prostoru, od-hadem byla o dvacet kilogramů těžší než Jill. Každá byla úplně jiná a uvažovat, že bych tam dolů mohl jít já nebo Albert, bylo k smíchu.
Cítil jsem, jak se mi sevřel žaludek, jakož i další část mého těla, a řekl jsem si: Je na čase, aby se nová-ček chopil svých úkolů.
Lehkovážný přístup nezabral, pořád jsem se cítil mizerně.
Vrátili jsme se zpátky a zalezli s ostatními do me-zery mezi dvěma dobytčími vozy plnými zombií, kde jsme alespoň mohli slyšet jeden druhého. Když jsem Jill zadával její úkol, cítil jsem se jako prvotřídní mi-zera, ale nikdo jiný to udělat nemohl. Nicméně se zdá-lo, že dívka se nebojí a naopak se už nemůže dočkat. Byl by z ní dobrý mariňák. Už jsem vám to říkal?
Tentokrát jsem svůj plán více rozpracoval. Jill s po-mocí popruhů sleze dolů do úzké mezery mezi dvěma vozy. „Přesně jako Spiderman!" vyvalila oči. No, pro mě za mě. Je třeba využít všech pozitivních obrazů, které jí poletují hlavou. Aby to dokázala, bude muset sama v sebe absolutně věřit.
Pokud Jill zpozorují, bude nejen po ní, ale i po nás všech. Jakmile se dostane do mezery, tak velmi opa-trně omotá popruh několikrát dokola kolem nejbližší končetiny pavoučího mozku a pevně ho utáhne, aniž by si pavouci démon všiml, že ho uvázala. Druhý ko-nec popruhu přiváže k titanovému kotevnímu háku, který prezident svěřil Albertovi. To jsme mohli udě-lat, ještě než vyrazí. Přijdeme o hák a kus popruhu, ale s trochou štěstí i o pavouci mozek.
„Pokud to všechno zvládne," řekl jsem na závěr, „pustí hák na zem pod kola, skrčí se a počká, až se chytne za pražec nebo cokoliv jiného."
„A pak to tu velkou potvoru vytáhne ven!" pocho-pila okamžitě můj plán. „Tomu říkám nápad, Flyi!"
Nechal jsem ji, ať si vychutná představu obřího mozku rozmázlého po krajině. Když narazí do ně-kterého z vagónů za námi v rychlosti převyšující tři sta kilometrů za hodinu, není nic nemožné a náš dív-čí Spiderman tak uštědří tomuhle pavoučímu svinstvu cennou lekci.
Teď už stačilo náš plán jen provést.
Zatímco Arlene s Albertem připravovali hák a po-pruh, omotal jsem druhý konec Jill kolem pasu. Sama mě o to požádala a pro mě to hodně znamenalo. Pak jsem ji lehce popostrčil kupředu a doufal, že nás Al-bertův Bůh právě teď neopustí. Ztratím za Jill pár slov i u jeptišek.
Jill sešplhala dolů po straně vagónu, na kterém
jsme právě stáli, dva vagóny od plošinového vozu. Zatím to jde dobře. Slezl jsem za ní.
Posunovali jsme se těsně nad koly tak pomalu, že naše předchozí cesta po střeše vypadala jako sprintér-ský závod. Dobrý Bože, myslel jsem si, prosím, dej ať tu není žádný plot moc blízko trati!
Velmi opatrně jsme postupovali vpřed jen kousek od točící se smrti, kdybychom však byli nahoře na střeše, pavouci mozek by si nás mohl všimnout. Tím, že jsme dřepěli blízko země, jsme byli kryti samot-ným vagónem.
Teď už bylo vidět natolik, abych mohl bedlivě sle-dovat každý Jillin krok. Dokázal jsem si představit, že jí všechny klouby na rukou zbělely. Alespoň ty moje ano. Těsně jsem se k ní zezadu přitiskl, paže jsem dr-žel z obou stran kolem jejích, abych měl jistotu, že ne-uklouzne. Konečně jsme se dostali k okraji plošino-vého vozu. Teď to bylo už pouze na Jill a já mohl jen viset a čekat.

23.

Musím přiznat, že když mě vytáhl ven z vlaku, cíti-la jsem se jako malá holka. Slíbila jsem si, že už nebu-du brečet, protože právě teď mě Fly i Arlene respekto-vali. Na Albertově názoru mi tolik

nezáleželo, ale na to, že byl jedním z těch náboženských fanatiků, byl docela v pohodě.
Teď jsem se jim mohla předvést! Možná, že jsem sko-ro zničila náklaďák, když skrz kabinu proletěly ty rake-ty. A možná ani neví, jak blízko smrti byli, ale když jsem zvládla tohle, dokážu cokoliv! Navíc se pomstím jedno-mu z těch parchantů za to, co udělali mámě. A tátovi.
Měl pravdu, mezera byla hodně úzká, dokonce i pro mě, ale já se skrz ni protáhnu. Nevím, co by teď beze mě dělali. Jak jsem se sunula podél vlaku, zamazala jsem se olejem. Nejdřív mě to naštvalo, ale teď jsem byla ráda, protože mi to víc klouzalo. Když si tu představím jednu z těch jejich slečinek! Omdlela by a lidi by prohráli válku.
Najednou jsem spatřila slabou, stříbrnou věc trčící přes okraj vozu, která se na konci rozšiřovala. Nejprve jsem ji tak zblízka nepoznala, ale pak jsem zalapala po dechu - byla to noha pavoučího démona! Byla větší, než jsem si myslela. Byla větší než já sama!
Konec nohy se rozšiřoval jako kalhoty do zvonu, jaké nosili moji prarodiče a stejné, jako byly v Brady Bunch Bože, byla jsem ráda, že už nežili a neviděli tak, jak monstra zabíjejí jejich děti.Natáhla jsem se a snažila omotat popruh kolem dé-monovy nohy. Jenže tak daleko jsem nedosáhla! To mě nakrklo, přece svoji misi nevzdám jen proto, že ne-mám ruce jako orangutan.
Pak sebou noha škubla. Vykřikla jsem, nadskoči-la... a spadla.
Uklouzla jsem, potloukla si koleno a jen v posled-ním okamžiku se zachytila za okraj nějaké ploché věci. Obličej mi visel jen kousíček nad kolejemi
Krve by se ve mně nedořezal, zdálo se mi, že sly-ším pohřební zvony. Myslím, že jsem si také... no, pustila do kalhot. Otřásla jsem se jako list a škrába-la se zpátky nahoru. Podívala jsem se na Flye. Vypa-dal, že si pustil do kalhot také. Pokrčila jsem rameny, omlouvám se!
Je mi líto, ale nabourávání se do počítačových sys-témů mi už nebude připadat jako seriózní věc. Jen zá-bava. Tohle bylo skutečné. Věděla jsem, že riskuju, ale jinak jsem na nohu dosáhnout nemohla - klekla jsem si na spodek plošinového vozu a natáhla se tak vyso-ko, abych na ni dosáhla.
Pavouk se znovu pohnul! Nestihla jsem se skrčit a noha mě přitiskla k protipožární stěně zadního vagó-nu. Uvízla jsem jako moucha v síti pavoučího mozku.
Nevydala jsem ani hlásku. Jen stěží jsem mohla dý-chat, ale tentokrát jsem nezpanikařila. Ani mi už ne-zbyla žádná, však víte co. Démon nevěděl, že tam jsem, a tak jsem zůstala viset.
Zabil by mě v okamžiku, kdyby si uvědomil moji přítomnost, stejně jako bych já zašlápla brouka. Na-živu jsem byla jen proto, že mě celou schovala prá-vě jeho obrovská noha. Samozřejmě by mě mohl za-bít, aniž by zjistil, že tam jsem. Stačilo, aby se pořádně opřel a rozdrtil by mě.
Nejpevněji mě tiskl ke stěně proti kolenu. Horní částí těla jsem mohla pořád hýbat a mohla se natáh-nout dopředu. Takže jsem udělala to, proč jsem sem přišla. Raději jsem ani nemyslela na to, co by se stalo, kdyby se mi to nepodařilo.
Popruh jsem omotala kolem nohy celkem čtyři-krát a pokaždé se mi zastavilo srdce. Kdysi jsem byla v dívčím skautu a jediné, co jsem si tam odtud pama-tovala, bylo, jak uvázat dvojitý uzel. Atak jsem uvá-zala ten zatraceně nejlepší dvojitý uzel svého života!
Skvělé. A co teď? Teď zemřeš, holčičko.
Myslela jsem si, že budu brečet, ale mé oči zů-staly suché. V ústech mi vyprahlo a srdce mi tlouklo jako o závod, ale to bylo vše. Když jsem přemýšlela o všech hloupostech, kvůli kterým brečíme, jako jsou kluci, známky ve škole, nebo když ztratíme nejlepší kamarádku, bylo mi divné, že teď nebrečím. Pak se uvnitř mě něco přihodilo. Poprvé od oka-mžiku, kdy jsem uviděla monstra, jsem cítila vnitř-ní klid. Nevadilo mi, že zemřu, pokud s sebou vezmu jednoho parchanta. A ještě navíc velkého. Uvolnila jsem kotevní hák a nechala ho volně viset mezi vagóny. Přitisknuta ke stěně se nebudu moct skr-čit. Jakmile hák pustím, pavouk se zasekne, zatímco vlak pojede dál, a po mně zbude jen mastný flek.
Přemýšlela jsem o svých nových kamarádech. Pře-mýšlela jsem o tom, co by se stalo, kdyby mi Fly dal pusu. Přemýšlela jsem o tom, že bych si přála být ně-kde jinde. A pak jsem pustila hák.

24.

Neměl jsem nejmenší tušení, co se děje s Jill, pro-tože jsem vůbec nic neviděl. Podle všeho spadla a vy-křikla strachem. Vyhlédl jsem z úkrytu za rohem va-gónu a uviděl ji napůl pod koly vlaku. Pak se pavouci mozek posunul a já musel ucuknout zpátky. Dál už jsem se neodvažoval ukázat, jinak bych nás oba zabil.
Myslel jsem si, že Jill už bude hotová. Vsadil bych se, že určitě nezpanikařila. Buď ještě pořád čekala na vhodnou příležitost, nebo se něco stalo.
Potom jsem zaslechl těžké dopadnutí a skřípění kovu o kov, které mohl vydávat jedině hák upuštěný pod vlak. Skákal nahoru a dolů, převaloval se z jedné strany na druhou, zatímco jsem čekal a čekal a čekal, až tu velkou potvoru s mozkem vytáhne ven do zapo-mnění noci.
Co se stalo v příštím okamžiku, bylo tak pitomé a nepravděpodobné, jako pohořet desetkrát za sebou u zkoušek. Ten zatracený hák nadskočil a zasekl se o vagón!
Slabý hlásek vzadu v mé hlavě, který jsem v po-slední době neslýchal, si vybral právě tenhle okamžik, aby na mě promluvil způsobem, jakým se mluvilo s žáčky na dávných dětských vědeckých soutěžích:
Takže, Flynne, co jsme zjistili z dnešního pokusu?
No, pane Čaroději, zjistili jsme, že jestliže se vlak pohybuje stejnou rychlostí jako pavouci parchant, ne-stane se vůbec nic!
Slezl jsem pomalu dolů a přikrčil se, abych se podíval pod vlak a pokusil se najít hák. Viděl jsem ho! Pro-klouzl jsem skrz tlumiče vagónu. Okamžik, kdy by se mi hodila další pomoc jeptišek. Kdybychom najeli na hrbol, náraz by mě přeřízl vedví. I vlak najednou vy-padal jako jedno z monster.
Protáhl jsem se na druhou stranu a poté naznak po-dél podvozku přes kryté nápravy až na místo, odkud jsem dosáhl na hák. Ta zpropadená věc se zachytila a nehodlala se pustit.
Natáhl jsem se po něm a podařilo se mi ho do-tknout. To byla hračka. Mohl jsem na něho sahat, jak se mi zlíbilo, aniž bych přitom spadl na koleje a byl rozemlet na maso do karbanátků.
Problém spočíval v tom, jak ho uvolnit.
Kdysi dávno jsem na střední škole získal pohár v gymnastice. Soutěžilo nás jenom pět, ale i tak jsem byl nejlepší. Tenkrát jsem si o sobě myslel, že jsem velká hvězda. Teď se zdálo, že něco podobného budu muset předvést ještě jednou.
Povolil jsem zaklesnuté nohy, čímž jsem zvýšil možnost pádu, ale zároveň získal delší dosah. Nechtěl jsem tenhle trik provádět víc než jednou.
Nejenže takový kaskadérský kousek přinášel rizi-ko, že se stanu součástí tratě, navíc jsem si musel dělat ještě další starost, abych neztratil brokovnici nebez-pečně visící na mých zádech. Ztratit zbraň by moh-lo znamenat rozsudek smrti stejně, jako nechat se pře-jet vlakem.
Vzal jsem hák do ruky, zhluboka se nadechl a osvo-bodil ho. Vydal jsem válečný pokřik, za který by se nemusel stydět ani Komanč, zavřel oči - nesnáším po-hled na své zkrvavené, rozsekané tělo - a upustil tu věc na zem.
Tentokrát zahrála pravděpodobnost vzniku škod v náš prospěch. Hák se zachytil za pražec a zasekl se. Pořádně jsem se chytil čehosi, co mi bylo nejblíže, a připravil se na náraz.
Sevřel jsem celé tělo, popruh se napnul... a přetrhl se. To se nemělo stát! Volný konec sebou mrskal jako rozzuřený had a šlehal mě do zad. Přesto jsem se ne-pustil.
Čekal jsem na zvuk, se kterým to ohromné tělo od-létne směrem ke své zkáze. Oproti všem očekáváním se nedělo vůbec nic a celé mě to začínalo dopalovat. Pak se ale něco stalo. Navzdory skučení větru a pravi-delnému dusotu ocelových kol po ocelových kolejích jsem zaslechl vysoké, hvízdavé kvičení. Znělo to jako vřískot z pekla.
Jak jsem začal lézt zpátky skrz tlumiče a nahoru po boku vlaku, zaslechl jsem několik výbuchů. Něco se dělo. Zrychlil jsem... a nahoře mě přivítal pohled na parního démona střílejícího rakety po pavoučím moz-ku. Druhý jmenovaný byl v nevýhodě, nakláněl se na jednu stranu a nemohl chytit rovnováhu.
Popruh utrhl pavouci zrůdě nohu. Člověk nemusel být raketový vědec, aby si domyslel, co se dělo dál. Ztráta nohy přivodila pavoučímu démonovi špatnou náladu, a proto neměl chuť nad ní dlouze hloubat.
Ne, jednoduše vypálil salvu střel ze zbraně na jediný cíl, který měl v dohledu - parního démona.
I přes svoji neklamnou sílu měli tihle hoši slabinu hlubokou jako oceán. Dobyvatelé a velitelé potřebují alespoň trochu sebeovládání.

Mým hlavním cílem teď bylo najít Jill a dostat ji odsud, jenže z tohohle úhlu jsem ji neviděl. Pravděpo-dobně ještě pořád visela na druhé straně plošinového vozu, kde omotala nohu pavoučího mozku.

Vlak zlostně nadskočil. Byl to přesně ten náraz, který by mě rozpůlil na dva kusy v tom okamžiku, kdy bych se protahoval tlumičem. Obě monstra vzala ná-raz osobně a ještě přidala na zuřivosti. Uvědomil jsem si, že vysoké kvičení vyšlo z pavouka. Pravděpodobně ten zvuk vydal ve chvíli, kdy přišel o nohu. Parní dé-mon vyluzoval výkřiky více podobné těm lidským.

Zdálo se, že vítr nabírá na rychlosti, ale žád-ný z účastníků souboje nevěnoval počasí pozornost. Když jsem sledoval, jak pavouci mozek trhá parního démona na kusy neustálou palbou z kulometu, vzpo-mněl jsem si na to, jak těžké pro mě a Arlene tenkrát bylo jednoho z nich zničit. Démon proti němu neměl nejmenší šanci.

Ale pokud existoval nějaký vesmírný sázkař, které-ho tenhle souboj zajímal, konečný výsledek neměl ješ-tě zdaleka tak jistý. Parní démon se choval podle stra-tegie optimální pro jeho pozici a střílel jednu raketu za druhou proti průhledné stěně chránící mozek pavoučí-ho démona, na níž se už začínaly objevovat praskliny.

Zůstal jsem na místě a modlil se za co nejlepší vý-sledek. Než kupole s mozkem pavoučího démona vy-buchla, parní démon byl tak rozerván, že jen stěží do-kázal stát. Za těchto okolností věci vycházely lépe, než zněl původní plán. Přece jenom, pokud bychom pavouci mozek eliminovali podle plánu, museli by-chom se posléze nějakým způsobem vypořádat i s par-ním démonem.

Zatímco jsem si blahopřál k zvratu v událostech, vlak vjel do ostré zatáčky a vrávorající, kybernetické stvoření spadlo z plošinového vozu dolů. To bylo do-konalé vyvrcholení souboje dvou titánů.

Na horizontu se odporným odstínem zelené bar-vy začal ohlašovat úsvit. V lepším světle se snáze po-zorovaly podrobnosti okolního terénu. Jako například hluboká skalní rokle, kterou jsme právě pomocí úz-kého mostu překonávali. To by bylo skvělé místo, na kterém by parní démon mohl ulehnout ke svému po-slednímu odpočinku. Dokonalý konec, podle mého, dokonalé bitvy. Pak bych mohl najít Jill a poblahopřát jí k dobře vykonané práci.

Tenhle scénář měl jedinou chybu a tou byl dráp - ten dráp, kterým se parní démon zachytil. Ten dráp, s jehož pomocí se zachránil před pádem a zůstal viset vedle mě. Hned vedle mě!

Bylo dost zlé vidět démona takhle zblízka. Ale ješ-tě horší bylo, že si mě všiml také. Jakkoliv slabá a blíz-ko smrti ta potvora byla, živého člověka jen pár cen-timetrů od sebe rozeznala. Velmi pomalu zvedla ruku s raketometem.

Byl pomalý a já o tolik rychlejší. Sáhl jsem za záda pro svou dvouhlavňovou brokovnici a vystřelil z obou hlavní. Držel jsem zbraň jenom jednou rukou, přes-to jsem stiskl obě spouště zároveň. Docela rána. Vý-střel mu utrhl celou ruku u zápěstí. Tu ruku, za kte-rou se držel.

Parní démon spadl z vozu dolů na zem, kde těsně před tím, než hlasitě vybuchl, vystřelil poslední ra-ketu, jež proletěla skrz koleje, přesně v bodě, kde se most stáčel.

Vlak se ani neobtěžoval zpomalit, když přejížděl přes poničené místo. Dokázal jsem si představit démo-na jak z kresleného filmu, kterak do sebe háže panáka staré dobré kořalky a nedělá si starosti s tím, v jakém stavu je trať před ním.

Při průjezdu poškozeným místem jsem si v nazele-nalém denním světle, jasnějším každou minutou, vši-ml, že část vnitřní koleje ohnula raketa nahoru. Kdyby to byla vnější kolej, zřítili bychom se do rokle a Prezident Dvanácti by si musel najít skupinu nových dob-rovolníků.

„Jill!" vykřikl jsem. „Jill!" Vylézt nahoru na plo-šinový vůz bylo snadné, ale hned potom mě přepad-la silná křeč v zádech. Tak zlá, až mě na okamžik ce-lého ochromila.

Nedovolil bych, aby mě něco takového teď zastavi-lo. Otáčel jsem se dokola, snažil se rozpohybovat sval a nepřestával volat: „Jill, Jill!"

Kde k čertu ta holka je? Začínal jsem si dělat sta- rosti.

Došel jsem až na konec plošinového vozu, podíval se dolů a tam ji uviděl, jak na mě zírá s očima doko-řán. „Jsi v pořádku?"

Přikývla, ale nevydala ani hlásku. Možná utrpěla šok. Natáhl jsem se dolů a ona se chytla mé paže. O bolest v zádech jsem se přestal zajímat. Vytáhl jsem ji nahoru.

„Skvělé!" řekl jsem.
„Přežili jsme?"
„Samozřejmě!"
„Aha." Ještě pořád si tím nebyla úplně jistá.
Popadl jsem ji a vyzdvihl nad hlavu. Teď už jsem měl záda v pořádku a na jeden bláznivý okamžik vy-padal odporně zelený úsvit nádherně.
Postavil jsem ji na zem. Společně s pavoukem jsme teď byli na plošinovém voze sami.
Protékalo mnou teplo, ne nepodobné proudu teplé vody z koupelové lázně. Můj známý vnitřní hlas pro-mluvil a pro jednou řekl něco pozitivního: Dluh je té-měř splacen.
Jaký dluh? Aha. Ten, jak jsem kvůli své hlouposti vyvolal útok na enklávu.
Ten dluh.
„Počkej tady." Mohl jsem ji poslat nahoru po žeb-říku, aby ostatním ukázala, že mohou přijít, ale pokud šlo o mě, zasloužila si odpočinek. Chvilka volna před dalšími pekelnými událostmi nemusela trvat déle než několik minut a chtěl jsem, aby si užila každou vteřinu předtím, než jí znovu rozkážu čelit smrti. Došel jsem pro ně sám a přivedl je zpět na plošinový vůz.
Arlene s Albertem vypadali vyčerpaně jako Jill a utahaně, jak jsem se cítil já. Příště raději poletíme.
Arlene se předklonila a začala rozbalovat a odha-lovat tvář dalšího člověka ve světě, kde být člověkem bylo něco zvláštního.
Krčili jsme se před větrem o rychlosti čtyřicet, možná padesát kilometrů za hodinu, kterému se poda-řilo proniknout kolem lokomotivy a nárazové tlumí-cí plochy, a který byl pozůstatkem tří set kilometro-vé vichřice, jež zuřila dva metry po levé i pravé straně vlaku. Sklonili jsme se nad naší mumií a zírali na ni. Rozpoznali jsme rysy černošského muže ve věku ko-lem pětatřiceti let. Když jsme ho přenášeli po plošině, odhadl jsem jeho váhu na nějakých čtyřiašedesát kilo. To nebyla špatná váha na metr sedmdesát.
„Co mu udělali?" zařvala Jill. Dobrá otázka, ačkoliv jsem její hlas přes burácení vlaku i větru téměř neslyšel. Po celém těle měl nabodány počítačové a elektronické konektory jako špendlíky do panenky. Byl v bezvědo-mí. Měl v sobě tolik konektorů, že kdyby se probudil, pravděpodobně by musel překonávat ohromné bolesti.
Arlene mu odklopila víčko na pravém oku a odha-lila zakalenou bílou oční bulvu tak zasklenou, že ne-bylo možné rozeznat zornici. Ačkoliv jsem už poznal všemožná monstra, démony i ostatní obyvatele pekla, něco na tomhle bezmocném muži přede mnou mě sil-ně trápilo. Díky Bohu, že nevoněl po kyselých citrónech. Ne-byla to zombie.
S Jill ani Albertem jsem zatím nemluvil o tom, co jsme probírali s Arlene. Konkrétně mám na mysli tu možnost, že se nepřátelé stále snaží vyrábět dokona-lejší lidské kopie. Cvičení dělá mistra. Neměli jsme nejmenší tušení, jak zombie vznikají. Někdy jsem si myslel, že se skutečně jedná o oživené mrtvé, ale jin-dy bych dokázal souhlasit s myšlenkou, že byly pře-tvářeny za živa. Jakkoliv to nepřátelé dělali, citróno-vý zápach byl vedlejším produktem manipulace s těly skutečných lidí.
Pokud by nepřátelé jednou vyrobili dokonalou lid-skou kopii od základu, nekonal by se žádný citrónový zápach, ani nic podobného, co by ji prozradilo.
Arlene vyzkoušela několik postupů, jak muže vzbudit, dokonce mu dala pár facek, ale nic z toho ne-zabíralo. Podívala se na mě a pokrčila rameny.
Jill natáhla ruku a opatrně se dotkla jednoho z ko-nektorů trčících z mužova těla. Podařilo se jí vypadat zkušeně a ustaraně zároveň, i když jí kolem obličeje poletovaly její červené vlasy jako plameny ohně. Znovu se dotkla konektoru a zamračila se.
Pak se na mě podívala a tiše naznačila psaní na klá-vesnici. Pozvedla obě obočí. Cože...? Zamrkal jsem, konečně mi to došlo. Chtěla se snad nabourat do moz-ku toho chlápka?
No a proč vlastně ne?
Všichni jsme se semkli kolem mumie a udělali Jill větrolam. Tak blízko ní jsem dokonce dokázal zachy-tit několik slov. „Musíme-konektor-zjistit-chce bojo-vat-nemůžu slíbit-mohlo by to být důležité.
Všechno jsem neslyšel, ale podstatu věci se mi vy-tušit podařilo.
Nejdůležitější otázka zněla, co u všech svatých může být uvnitř hlavy, kterou hlídá pavouci mozek a

skupina parních démonů? Technologie, kterou jsme viděli na Phobu a Deimu, byla jiná, tak nějak biologic-ká. Používali kyborgy, kombinaci biologických a me-chanických prvků, jako byl například pavouci mo-zek. Byl snad tenhle člověk nějaké spojení mezi lidmi a technologií cizinců?
Nebo tomu bylo opačně?
No, to je teď jedno. V aerodynamickém tunelu ne-zjistíme nic podstatného. Nějak, nějakým způsobem, musíme prostě toho člověka dostat z tohohle zatrace-ného vlaku. Tak trochu jsem pochyboval, že bychom mohli zazvonit na zvonek a říct: „Na příští zastávce vystupujeme, pane průvodčí."
Doufal jsem, že kybermumie bude dostatečně na-štvaná, až ji rozmotáme, že se k nám přidá.
„Konec dovolené!" snažil jsem se přeřvat vichři-ci. „Válka pokračuje!" Arlene po mně hodila nevraži-vým pohledem, abych si uvědomil, že nezáviděníhod-ná tíha velení stále spočívá na mých ramenech.
Zdálo se, že muže fyzicky týrali, z čehož si odne-sl řadu pohmožděnin, ale žádné vážné zranění. Pomi-neme-li jejich snahu udělat z něho stroj. Otázka zněla, jak ho dostaneme z vlaku?
Kdybychom počkali, až vjedeme na nádraží v L.A., dokážu si představit drobné obtíže, kterým bychom museli čelit. Kupříkladu kdybychom se snažili pře-svědčit dav, řekněme, parních démonů, aby nám s na-ším nákladem pomohl. Vysvětlit podobu pavoučího mozku na plošinovém voze by rovněž zabralo něja-kou dobu. Chyběla nám palebná síla, s jejíž pomocí by naše argumenty mohly nabýt na přesvědčivosti.
„Mám návrh," zahřměl Albert. Rozeznat jeho slova bylo těžké, zabarvení jeho hlasu se příliš blížilo huko-tu motorů a navíc neuměl moc křičet. Pravděpodobně s tím neměl zkušenosti. Z toho co řekl, jsem zachytil jen něco a nebyl jsem si moc jistý, co přesně to zna-menalo.
„Otec-vlaky! Na Halloween-jako Jill-špatného vozu-amputuje-závadnou balzu...!"
Zíral jsem na něho a snažil se pochopit nesrozu-mitelný „plán". Na Halloween? Jill amputuje závad-nou balzu?
Nebo to byla brzda - záchranná brzda! Něco se zá-chrannou brzdou.
Zkusil to znovu: „Obejít kus!" zakřičel. „ Obejít kus!"
Obejít kus. Kus? Ne, vůz... obejít vůz.
Praštil jsem se do čela. Odpojit vůz. Což aktivu-je, ne amputuje, záchrannou brzdu. Dobrý Bože! To je jako zlý sen!
To mé maličkosti připadalo jako docela dobrý plán.
Vyzvedli jsme mumii na částečně chráněnou stře-chu a začali po ní klopýtat směrem k poslednímu vozu. K tomu, který odpojíme. Vlak jel stejně rychle jako posledně, ale tentokrát jsme postupovali mnohem rychleji. To, že jsme zabili pavouci mozek a parního démona dělalo s naším sebevědomím divy. Jillin po-stoj se změnil natolik, že bych ji pravděpodobně mohl spustit ze střechy dolů a držet ji přitom za kotníky, aniž by projevila jen nepatrný strach. Nicméně jsem byl rád, že takové demonstrace není třeba.
Podél tří dobytčích vozů jsme museli prolézt po straně, jen pár centimetrů od civících zombií. Byl jsem si jistý, že po nás začnou střílet - taková smů-la, zemřít právě teď! Alespoň, že démonům nezůsta-ne jejich mumie.
Ale přetvoření lidé pouze dál zírali ve své zhoubné stupiditě. Nedostali totiž žádné rozkazy... přesně jako byrokrati v Pentagonu.
Když jsme se dostali na poslední vagón, krytý ná-kladní vůz, podíval jsem se skrz střechu z dřevěných latí, abych zjistil, že vnitřek je napěchován zombiemi. Přesně jak jsem předpokládal. Albert sklouzl mezi vozy a snažil se najít nouzové spřáhlo. Jakmi-le si ho důkladně prohlédl, vylezl zpět nahoru a zařval: „Kdy?"
Další dobrá otázka. Rozhodně bychom nechtěli uvíznout uprostřed pouště. Když počkáme až na předměstí L.A., měli bychom si vystačit s našimi bojovými schopnostmi a zároveň být dostatečně blízko k zásobám, úkrytu a nějakým dalším dopravním prostředkům.
Snažil jsem si vybavit geografii L.A. „Riverside!" vykřikl jsem. Samozřejmě za předpokladu, že vlak skrz Riverside projíždí. Pokud ne, bude nám muset stačit jakákoliv východní příměstská čtvrť.
V denním světle jsme na okolí viděli znatelně lépe, dokonce i v bledě zeleném denním světle. V tomhle okamžiku mi ani nevadil cizí nazelenalý odstín oblohy. Zbavíme se těch zatracených vetřelců a budeme se

zase moci dívat na přirozenou modrou barvu. Když si odmyslíme šedý opar, kterým bylo L.A. proslulé. Dá spoustu práce zvýšit počet obyvatel a vrátit vše do sta-rých kolejí, ale bude to uspokojivá výzva.
„Úkaz!" křikl Albert. Proč mi to říkal? „Úkaz od-zbrojit!" Jo tak - ukázat mu, až bude mít odpojit vůz. Slezl zase dolů.
Arlene na mě mírně kývla, slabě se usmála a pak opatrně sklouzla dolů po žebříku k Albertovi.

25.

Fly mi byl až moc dobrým přítelem, abych k němu nebyla upřímná. Ale tolik mě překvapilo, jak rychle se věci daly do pohybu, že jsem mu ani neměla co říct. Kdo by stejně mohl v tom větru mluvit?
Fly, stejně jako většina mužů, si ohledně žen vytvo-řil jisté předsudky. Když jsme se rozhodli, že budeme pouze přátelé, cekala jsem určité napětí. Ale byli jsme kámoši, kolegové, kamarádi. Líbilo se mi to.
Ale přikreslete na obrázek dalšího muže a násled-ky na sebe nedají dlouho čekat. Fly byl jako starší bra-tr. Willieho si nikdy neoblíbil a nemyslím si, že by ho byť jen vzdáleně napadlo, že bych mohla propadnout kouzlu nějakého nábožensky založeného chlapa, ob-zvláště mormona!
„Propadnout" se sem právě nehodilo. Vmáčkla jsem se mezi vlnící se vozy a sledovala hnědou čmou-hu pod námi, zatímco země pádila dozadu. Albert stál na kovové věci, která vypadala jako jazyk, a která dr-žela vagóny pospolu. Jak sebou vozy házely, neustá-le přehmatával odzadu dopředu a zase zpět. Nikdy mi nedošlo, jak moc se jednotlivé vozy pohybují.
Zamilovala jsem se do Alberta. Bylo to šílené, ne-skutečné, úplně mimo. Nic jiného než konec světa by to nemohlo způsobit.
Jednou „konec světa", prosím! Možná bychom moh-li zvrátit, co se stalo, a dát lidské rase důvod, proč žít dál. Přeživší. Ti, kteří se odmítli vzdát, dokud všechna monstra nezdechnou.
Na Phobu jsem si myslela, že bych mohla být po-sledním živým člověkem ve vesmíru. Na Deimu jsem si pak myslela, že Fly a já bychom mohli být jediné dvě lidské bytosti.
Ať už na Zemi bylo jakkoliv málo těch, kteří se po-stavili vetřelcům, nejdůležitější bylo, že už jsme s Flyem nebyli sami. A když jsem shlížela na široká rame-na mého nového přítele, doufala jsem, že nebudu sama ani v jiném směru.
Když jsem se přiblížila, všimla jsem si, že pohybu-je rty a odříkává slova, která co já vím mohla pocha-zet z Bible. Nějaká modlitba, odhadla jsem. Zdálo se, že ho uklidňuje a dává mu odvahu. Řekla bych, že na víře přece jenom je něco dobrého, když víte, kam se podívat.
Zajímalo by mě, jestli si pamatoval celou Knihu Mormonovu, nebo jenom ty „dobré části". Pasáže, které vyhovovaly jeho předsudkům. Nějak jsem věděla, že Albert takový není. Byl to možná první muž, jehož jsem potkala, který se v životě řídil svou vírou a ne obráceně.
Zarazil se, podíval se na mě nahoru a usmál se. Po takovém přivítání mi jen stěží mohl mít za zlé, že jsem sestoupila o stupínek níž.
„Alberte!" vykřikla jsem. Něco řekl, ale neslyšela jsem ho. Pravděpodobně jsem ho přiváděla do rozpa-ků. To pro mě nebylo nic nového, když přišlo na me-zilidské vztahy. „Moc se mi líbíš!" křikla jsem roman-ticky, uklidněna vědomím, že neuslyší ani slovo. Pak jsem zavřela pusu a poslouchala kola vlaku.
„Něco blabla něco," řekl. Krucinál, takže jsem ho uvedla do rozpaků. Ale nestáhl se, choval se stejně sta-tečně, jako by bojoval s monstry. Proč jsem ty dvě věci vlastně srovnávala? To je ti podobné, Arlene, zamum-lala jsem. Neustále sama sobě největším kritikem. Nechci ti způsobit nepříjemnosti, vyslovila jsem tiše rty do větrné smršti.
Potřásl hlavou a pokrčil rameny, což mohlo zname-nat Nemám nejmenší ponětí, co říkáš... Ale já dávala přednost výkladu Nesmysl, miláčku, mé náboženství je pro mě opravdu důležité, ale to ty také. A dobře vím, co si o něm myslíš.
Tím si mě získal. Nechtělo se mi na to nic říkat. Fyzický boj může být o tolik snazší než coko-liv jiného! Naslouchala jsem pravidelnému rytmu kol vlaku bušícímu mi v hlavě jako kulomet a pře-hlušujícímu i tři sta kilometrovou vichřici, kterou jsme projížděli. Nepravidelný rachot spřáhla če-kajícího na Albertovy ruce, až sáhnou dolů a cho-pí se ho, mi zněl jako dělostřelectvo odpalující ra-kety země-vzduch.

Podívala jsem se na zem odvíjející se pod námi jako obrovský prapor a pak nahoru na rozmazané pru-hy, které mohly být stromy nebo telefonními stožáry stínícími úsvit zelený jako citrus, předtím než shnije a stane se z něho pleťová voda pro zombie.
„Nemohu ti dát to, co chceš," řekla jsem normál-ním hlasem. Ani sebe sama jsem neslyšela.
Nic neřekl, ale ostýchavě se na mě podíval.
Přála jsem si, aby mi řekl, že jsem nádherná. Alespoň v jeho očích. Strašně jsem si to přála. Být upřímnými bylo mnohem snazší teď, když jsme jeden dru-hému přiznávali vzájemnou přitažlivost. Však víte, jak to myslím. Tohle nebylo zrovna to nejlepší místo na romantickou rozmluvu, ale věděla jsem, k čemu by se mi přiznal, kdybych ho slyšela.
Nešlo jen o to, že jsem měla problém s jeho vírou, neměla jsem ráda žádnou z nich. Nelíbí se mi, že ně-kdo přenechává morální autoritu na nějakého vousatého ducha, kterého se vám nepodaří najít, když všech-no ostatní selže.
Kromě toho jsme možná nebyli kompatibilní i v ji-ných ohledech. Ha, tak tohle byla celá Arlene! Říct muži, kterého jsem chtěla, všechny důvody, proč by to nikdy nefungovalo. Byla jsem vděčná za to, že tady dole byl takový hluk a Fly nemohl slyšet jediné slovo. Čas přejít od záporů ke kladům.
„Alberte, mohli bychom to aspoň zkusit," řekla jsem a nezajímalo mě, že v podstatě mluvím k větru a kolům. Právě teď se na mě ani nedíval, soustředil se na udržení rovnováhy a na to, aby mu ta kovová ra-chotící věc neukousla prst.
„Mohli bychom si, však víš, někam vyjet. Strávit spolu pár nocí, jestli to bude klapat. Kdo ví? Něco by se mohlo stát."
Opět mě nechal napospas vlaku a okolnímu terénu. Očividně bojoval s tím, co jsem mu řekla. Bylo zřej-mé, že v něm právě teď soupeří čtyři síly: etika, dobré způsoby, já a špatná slyšitelnost.
Konečně si dodal odvahy, natáhl krk tak, aby se mi mohl podívat z očí do očí a řekl: „Něco rachot něco otazník?"
Po něčem takovém zamrzne každý rozhovor. Nasta-lé ticho jsem nechtěla zbytečně prodlužovat.
„Chceš říct, že jsi panic?" zeptala jsem se nevěřícně.
Naklonil hlavu na stranu, bylo to ano?
„Ale vždyť jsi mariňák!" vyhrkla jsem úžasem.
Musela jsem se sama sobě zasmát. Společenství mariňáků mi náhle připadalo ještě lepší než jakákoliv konkurenční víra.
Samozřejmě, že jsou mariňáci, kteří zůstávají věrni svým manželkám nebo se zříkají sexu z náboženských důvodů. Ale pozor, aby bylo jasno, nezávazný pohlav-ní styk není součástí popisu naší práce! Udivující, nicméně pravdivé. Vše přesto hovoří-lo proti mravnému mariňákovi. „Slyšel jsi někdy větu ‚v zákopu nikoho nedotčeného nenajdeš'?" zepta-la jsem se.
Sledoval můj vášnivý, jednostranný dialog - pro-tože tohle přísně vzato monolog nebyl - se zmatkem a trýzní v duši. Nemohla jsem to nechat jen tak. Co všechny ty přístavy a přístaviště, která musel navštívit za dobu své služby na moři? Bombaj, Madrid, Manila, Hong Kong, Kalkata, Kuwait City!
Albert se na mě znovu usmál. Pokrok! To bylo do-znání. Věděla jsem, jak vést křížový výslech: „Tak mi povězte, pane ostřelovači od námořní pěchoty, to jste nikdy nenavštívil žádné z tamních míst smyslné roz-koše? Klece v Bombaji visící nad ulicí, ve kterých máte sex s prostitutkou všem na očích? Žádná pří-stavní štětka v Manile? Hongkongské sexuální exkur-ze, během nichž může voják s několika dolary v kapse navštívit tucet bordelů zajeden a půl dne? Nebo třeba Kefiri City s víc pickami než čímkoliv jiným...?
Neznáš? No, prostrčíš svůj však-víš-co skrz stěnu a někdo na druhé straně ti ho, vždyť víš.
Jo, možná v tom byla morálka. Možná jen nechtěl, aby jeho zbraň zezelenala a upadla.
Tenhle úhel zřejmě jeho krku příliš nesvědčil, pro-to se otočil celý, aby měl svoji tvář téměř v úrovni mé.
„Něco cosi něco otázka?"
Já? No, ne docela. Chvíli na mě upřeně hleděl. Ne, ta místa mají přitahovat muže. Co bych proboha já dě-lala s pickou?
Hehe, teoreticky bych mohla pracovat na druhé straně stěny. No dobře, možná byl v některých směrech naivní, ale zase se vyznal v jiných věcech. Protiklady v tomhle velkém muži mě přitahovaly. A bylo jich

hodně. Natáhla jsem ruku a dotkla se jeho tváře, ráda, že se nestáhl. Obávala jsem se, že by mě mohl chtít odepsat jako mariňáckou děvku. Ani náhodou, byla jsem zodpovědná mladá dáma. Zodpovědné chování v dnešním světě znamenalo nosit při sobě munici na-víc a spát s očima otevřenýma. Abych citovala třetí-ho všeobecně nejoblíbenějšího výstředního německé-ho filozofa, Oswalda Spenglera:
Život, jakkoliv úžasný, je těžký. Člověk se musí rozhodnout mezi vítězstvím a zkázou, ne mezi válkou a mírem. A vítězové přináší vítěz-ství své oběti. Protože po boku událostí se plač-tivě a žárlivě kolébá pouze literatura.
Okamžik, tohle by mohla být naše první schůzka! Z uctivé vzdálenosti po sobě metáme citáty!
26.

Riverside se rychle blížil, proto jsem se znovu po-díval dolů na Arlene a Alberta. Zdálo se, že vedou hlubokomyslnou konverzaci, ačkoliv jen Svatá panna ví, jestli se v tom rámusu vůbec slyší. Přišlo mi nezdvoři-lé na ně zírat, tak jsem svou pozornost raději soustře-dil na horizont. Museli jsme vybojovat válku, vybo-jovat válku.
„Alberte! Teď!" Vykřikl jsem co nejhlasitěji, jak-mile se před námi objevilo město, aby nás mohlo při-vítat. Albert s Arlene začali trhat za páku na vrch-ní straně spřáhla. Páčili ji znovu a znovu, až jsem si myslel, že než tu zatracenou věc odepnou, vjedeme s plnou parádou na hlavní nádraží. Pak spřáhlo povo-lilo a vozy se od sebe s třesknutím odpojily.
Vzduchové brzdy se automaticky aktivovaly a zpomalovaly uvolněný vagón, na kterém jsme stáli, zatímco zbytek vlaku spěchal dál, nevzruše-ně, lhostejně. Uvažoval jsem, jestli si cizinci vůbec všimnou, že jim jeden vagón chybí. Zničili jsme pavoučí mozek, napadne je vůbec, že by si mohli vagóny přepočítat?
Více méně hrůzostrašně jsme dobržďovali. Koleje naříkaly, vůz sebou škubal a trhal. Jill se ze všech sil držela střechy a vypadala stejně zeleně jako obloha. Arlene s Albertem se tiskli ke stěně vagónu a zdáli se být v pořádku. Já měl příliš mnoho starostí se sledováním ostatních, abych si všiml, jestli vypadám v pořád-ku nebo vystrašeně. Nechtěl jsem, aby někdo z mojí jednotky spadl pod kola a byl rozmačkán k smrti, aniž bych o tom okamžitě nevěděl.
Nemohl jsem odejít od vozu, aniž bych nevyjádřil svůj názor na zombie namačkané jako sardinky dole pode mnou. Stoupl jsem si na vhodné místo a několi-krát vystřelil skrz dřevěnou střechu. To je natolik roz-dráždilo, že se začaly chovat podle odsouhlaseného plánu. S bezmyšlenkovitou zuřivostí zaútočila jedna na druhou.
Jakmile se vůz konečně zastavil, poměrně snadno jsme si s Albertem poradili s kybermumií a vyrazili si najít úkryt v úzké uličce.
Ulice Riverside vypadaly jako údolí ztracené civili-zace nebo kaňony na záhadné planetě. Motali jsme se po okolí, abychom setřásli jakoukoliv případnou hlíd-ku cizinců.
Ačkoliv jsme byli hluboko v srdci nepřátelského území, obklopeni více monstry než kdykoliv jindy od návratu na Zemi, po seskočení z vlaku se mi ulevilo. Nevím, co si o tom mysleli ostatní, ale já byl vděčný za to, že mám zase pevnou půdu pod nohama.
Těžko říct, co mumie potřebovala k přežití. Mož-ná, že s nitrožilní výživou mohla v současném stavu přežít neurčitě dlouhou dobu, ale bez přímého spojení jsme si nemohli být jistí.
Arlene a Jill si rozdělily místa na začátku a na kon-ci našeho průvodu. Nacházeli jsme se v té části mise, kde jsme byli skutečně vzájemně zaměnitelní s výjim-kou toho, že Jill bylo nutné udržet naživu, dokud ne-provede svůj počítačový trik. Bezpečněji bylo kdeko-liv jinde, jenom ne tady.
Spěchali jsme ulicemi a pěšinami a vyhýbali se po-tulujícím se monstrům. Utíkali jsme, mumii jsme nesli mezi sebou jako staré prostěradlo. Když jsme ji na chvíli položili na zem, Albert se bez obalu zeptal Jill:
„Je tu někde poblíž bezpečný dům?"
Jill ponořila ruku do batohu a vytáhla malý, přenos-ný počítač kompaktnější než jakýkoliv, který jsem kdy předtím viděl.
„Kde jsi k tomu přišla?" zeptala se Arlene.
Jill pyšně odpověděla: „Speciální kousek, který vy-robila církev. Nový vynález můžete začít používat

rychleji, když se nemusíte starat o nařízení Federální komise pro telekomunikace a zákony týkající se bez-pečnosti výrobku."
Vyvolala příslušný program a pak nám všem řekla, abychom se dívali jinam. Pochyboval jsem, že bych se proměnil v kámen, kdybych neposlechl, ale vyho-věl jsem jí. Slyšel jsem, jak zadává asi třicet znaků -očividně svůj přístupový kód. Když skončila a začala pečlivě studovat obrazovku, otočil jsem se zpět. Přikývla a pevně stiskla rty, podle mých zkušenos-tí neklamné znamení úspěchu. „Asi míli odsud, na Paglia Place, je bezpečný dům," potvrdila. Poté vyvola-la mapu Riverside a ukázala nám zbytek trasy, kterou program navrhl.
„Vidím tu jeden malý problém," řekla Arlene. „Tra-sa vede skrz několik bloků starého detašovaného úřa-du IRS, kam jsem doručovala písemnosti, když jsem pracovala jako poslíček."
„Poslíček? A proč?" zeptala se Jill.
„Kvůli dvěma rokům na univerzitě."
„A cos dostala?"
„Minimální mzdu. Patnáct na hodinu, ve staré měně."
„Ne, myslela jsem, co za titul!"
„Ale. Bakaláře v technice a počítačovém progra-mování," odpověděla Arlene rozpačitě. Dovedl jsem pochopit proč. Arlenin titul musel vypadat hrozně ma-licherně ve srovnání s tím, co Jill pochytila sama od sebe.
„Jasně," přikývla Jill, aniž by se nad mojí kamarád-kou ušklíbla, za což jsem jí byl vděčný. Ta holka byla na čtrnáct let docela vyspělá a dost bystrá, aby jí do-šlo, jak citlivá Ar lene je kvůli tomu, že chodila jen na dvouletou univerzitu, protože víc si nemohla dovolit.
Šli jsme po upravené trase, kterou načrtla Arlene.
Vyhlásil jsem pravidlo, které se nikomu nelíbilo: „Flyova základní směrnice praví nepoužívat střelné zbraně, pokud to nebude BEZPODMÍNEČNĚ nutné!"
První se s kritikou ozvala Jill. „Ale Flyi, vždyť to přece nejsou lidé."
„Naše bojové umění by je mohlo jedině pobavit," přidala se Arlene. „Navíc si nejsem jistá, jestli by jim nůž ublížil. Samozřejmě za předpokladu, že se ti po-daří najít žebra, mezi která ho strčíš."
„Skončili jste?" zeptal jsem se trochu netrpělivě. „Nestal se ze mě žádný osvícený člověk. Jde mi o to, že nesprávný zvuk v nesprávnou chvíli by mohl přilá-kat pozornost celého davu nepřátel."
„Tak proč jsi to neřekl hned?"
Kéž bych mohl absolvovat rychlokurz ve speciál-ním aikidu vhodném při boji s monstry. Kdyby to ná-hodou nešlo, spokojil bych se s tím, že bych zjistil, kde mají nejcitlivější místo na bradě a mohl je vyří-dit jedním hákem.
Šlapali jsme temnými průchody a úzkými ulicemi a snažili se zůstat ve stínu. Po několika klicích se Arle-ne náhle zarazila. Když něco takového udělá mariňák na čele, ostatní si musí začít hrát na živé sochy. Ztuh-li jsme a čekali.
Jill, navzdory všem jejím bojovým instinktům, chyběl výcvik. Domáhala se odpovědi, co se to vlast-ně děje, a tak jsem jí musel dát ruku přes pusu. Arle-ne se pořád dívala dopředu a nám ostatním ukazovala, abychom se stáhli. Poslechli jsme ji velmi pomalu. Ať už to bylo cokoliv, ještě si nás to nevšimlo a já chtěl, aby to tak zůstalo. Ustoupili jsme asi sto metrů a až potom promluvila.
Vzpomínáte si na toho tlusťocha, kterého jsme vi-děli na železniční stanici?" zeptala se. „Právě jsme na-razili na jeho staršího a širšího bratra."
Měli jsme tolik práce, že jsem ji ani nevyzval, aby tu pohyblivou bečku sádla pojmenovala. Přesto jsem okamžitě poznal, kterou potvoru má na mysli. Doufal jsem, že by ta věc mohla být výjimkou z pravidla, spí-še náhodným úkazem než standardní zrůdou. Raději jsem bojoval proti monstrům, ze kterých se mi nedě-lalo na zvracení.
„Myslela jsem si, že to je obrovská hromada odpad- ků," zašeptala Arlene.
Zamžoural jsem do temnoty před námi a konečně si všiml obrovského stínu sunoucího se mezi ostatními stíny. Celá věc se pohybovala vpřed za zvuku podob-nému několika tunové mokré plachtě vláčené po beto-nu. Narostla do výšky dvou metrů, což mimochodem odpovídá mojí výšce, ale nadto vážila nejméně čtyři sta kilo. Hmotnost a rozpětí té věci byly neuvěřitelné.

Tlusťoch - budeme-li mu takhle říkat, protože jsem doufal, že Arlene přesvědčím, aby vymyslela lep-ší jméno - kromě toho vydával při pohybu čvachtavé zvuky. Pravděpodobně za sebou zanechával něco odporného, něco jako šnečí stopu. V ohromných, bez-tvarých, kovových pařátech, které obalovaly nebo na-hrazovaly jeho ruce, držel tlusťoch nějakou podivnou, tříhlavňovou zbraň. Ta věc se nedívala směrem knám. Stála bokem a snažila se zjistit, z jakého směru přišel zvuk, kte-rý přerušil její odpočinek. Pak se k nám obrátila zády a umožnila nám prohlédnout si její skvrnitá, odporná záda. Vydala hrozivý, skřehotavý zvuk, který jsem po-važoval za projev dýchání.

Ukázal jsem, kudy ji obejdeme, ale hned vzápětí jsme odtamtud zaslechli blížící se dusot nohou. Nohou oddílu monster. Ještě to jsme potřebovali!

Vedla je kostra. Kdybychom nevěděli, jak nebez-pečná dokáže být, přišlo by nám trochu směšné, že je vede někdo, kdo sebou při chůzi trhá jako loutka.

Každopádně nebylo nic směšného na tom, že jsme byli uvězněni mezi tlusťochem před a tlupou démonů za námi, mezi kladivem a kovadlinou, aniž bychom se mohli schovat do postranní uličky nebo dveří.

Albert si povzdechl. Všiml jsem si, jak se mu uvol-nila ramena. S nenucenou lehkostí vzal do ruky zbraň, jako by měl dost času, což do jisté míry měl. Byl při-praven zemřít za svou „věc", ať už jsme to byli my nebo zbytek čehokoliv.

Já byl připraven za tu svou žít.

Jillin obličej dočista zbledl, přesto nejevila znám-ky zbabělosti. Po událostech na plošinovém voze se z ní stal ostřílený veterán. Stejně jako my ostatní i ona měla zvláštní pocit, že žije na dluh život, který už měl dávno skončit. K hrudi si přitiskla svůj přenosný po-čítač. Podle mě měla spíše starost, že selže, než že ze-mře. S lítostí se zamyslela nad naší mumií. Už nebude mít čas provést to nejlepší nabourání svého života!

Arlene zašeptala „křížová palba" o nanosekundu dřív, než to napadlo mě. Vyrazili jsme doprostřed ulice, odkud jsme viděli na kostru. Zastavila se a oka-mžitě se zlomila v pase a vystřelila z raketometů na ramenech. Přitiskl jsem se k zemi, zatímco Arlene uskočila vlevo. Rakety mi proletěly nad hlavou a jed-na z nich si to namířila přímo proti širokým, hnědým zádům tlusťocha.

Rozzuřený tlusťoch našel původce zákeřného, ničím nevyprovokovaného útoku. Zvedl obě paže a vy-slal na kostru trojici obrovských, ohnivých koulí bílé-ho fosforu.

Prostřední koulejí trefila, kdežto zbylé dvě se roz-táhly, zaútočily na členy jejího doprovodu a v okamži-ku je usmažily.

Přeživší členové nebyli o nic šťastnější než před-tím tlusťoch a zahájili palbu. I kostra na nás dočista zapomněla a další dvě rakety raději vystřelila na tlus-ťocha.

Mezitím měla moje skupina plné ruce práce, jak se snažila ležet na břiše a ze všech sil líbat hlínu s ruka-ma na hlavě. Všichni kromě mě. Já vzal do rukou bro-kovnici, převalil se na záda a mířil s ní střídavě tam a zpátky, tam a zpátky, jako fanoušek na tenisové zá-pase.

Nechtěl jsem k naší malé jednotce přitáhnout po-zornost, ale stejně tak jsem nechtěl, aby si nás všimlo nadprůměrně chytré monstrum, kterému by se nám za-chtělo vybrat vnitřnosti, aby mohlo oslavit svou pozici v potravním řetězci. Škoda, že už nebyla noc.

Kostře došly rakety dřív než tlusťochovi ohnivé koule. Její tělo se rozlétlo na drobné kousíčky, bílé úlomky tak malé, že by si je někdo mohl splést s krou-pami, kdybychom ovšem nebyli v Los Angeles.

Tlusťoch střílel dál. Bylo potřeba vyřídit ještě spous-tu vojáků a zdálo se, že tohle chodící sádlo má nevyčerpatelnou zásobu pyrotechnického materiálu. Možná, že nakupoval ve stejném obchodě jako parní démon. Ačkoliv se všichni vojáci přestali hýbat, tlusťoch ještě chvíli střílel do jejich bezvládných těl.

Když konečně přestal, nic v dohledu se nehýbalo - a předpokládám, že ta jeho malá prasečí očka vidě-la hodně daleko. Leželi jsme tak klidně, jak jen to šlo. Kdybychom tak mohli přestat dýchat. Někde v krku se mi usadilo smítko prachu a při každém druhém vy-dechnutí jsem kvůli němu zasípal. Bál jsem se zadržet dech ze strachu, že bych mohl začít kašlat.

Samozřejmě, monstrum nemuselo mít nijak zvlášť vyvinutý sluch. Po obou stranách jeho sádelnaté hlavy jsem si všiml malých černých děr. Pokud to byly uši, zdály se být jen nepatrné. Ležel jsem na zemi, uvažo-val, sípal a doufal, že ta věc udělá cokoliv jen ne -jen ne to, co právě teď udělala.

Tlusťoch byl ošklivě raněn a vypadal jako obrov-ská, kulatá placka z hovězího masa, která se rozpadla

na roštu. Zachrčel a začal se sunout přímo k nám. Jest-li ta ohavná věc cestou stoupne na někoho z nás, čeká ho opravdu ošklivá smrt.

27.

Rozhodl jsem se, že pokud by jedna z těch ohrom-ných nohou měla dopadnout na kohokoliv z nás, za-čnu střílet. Správně po vojensku by sice jeden z nás mohl zemřít, s výjimkou Jill, kdyby to znamenalo, že ostatní přežijí, ale na to zapomeňte. Takhle rozhod-ně ne!
Zatímco tlusťoch pomalu dupal naším směrem, se skličujícím pocitem uvnitř jsem si uvědomil, že se jed-ná o další genetický pokus o zkopírování lidské podo-by. Celý návrh očividně fungoval a vzniklo tak dal-ší zabijácké stvoření. Pokud se jim povedlo vyrobit bytosti tolik podobné našemu základnímu tělesnému typu, pak se jim časem podaří vytvářet přesné kopie.
Během toho, co mi hlavou pobíhaly podobné myš-lenky, dělala ta věc jeden těžkopádný krok za druhým a blížila se stále víc a víc, takže jsme si mohli prohléd-nout i její nelidské vlastnosti. Kůže vypadala jako vy-půjčená od nosorožce. Dovlečte tuhle hroudu sádla do restaurace „vše, co dokážete sníst", nezapomeňte jí dát slevový kupón a možná se vyšvihne až na půltunovou hmotnost. Holá hlava připomínala rozmáčknutý fotbalo-vý míč, její prasečí očka si nás nevšimla navzdory tomu, že byla téměř u nás. Určitě je krátkozraká. A kdyby byla ještě hluchá a chyběl jí čich, mohla by nás minout.
Dobrá a špatná zpráva: Pokud tlusťoch půjde pořád rovně, mine nás všechny. Bohužel, Jillin přenosný po-čítač ležel hned vedle ní a hrozilo, že tlusťoch na tohle životně důležité zařízení šlápne. Nikdo neměl šanci nic udělat, kromě Jill. Stačilo jen natáhnout pravou ruku a sáhnout po něm. Viděl jsem, jak zvedá hlavu a pomalu natahuje ruku, když v tom se zarazila. Snad ji neviděl!
V poslední vteřině se uklidnila a strhla počítač před monstrem dřív, než ho stihlo rozdrtit. Tím, že počka-la do poslední možné chvíle, vyřešila problém - tlus-ťoch si na vlastní nohy neviděl. Jeho obtloustlé břicho schovalo Jillin rychlý pohyb.
Tlusťoch pokračoval dál bez dalších nepříjemností.
Chystal jsem si zhluboka oddechnout, pročistit si hrdlo, možná si dopřát jednoho až dvou zakašlání. Jill se pomalu zvedala. Arlene s Albertem se zatím nehý-bali a čekali na signál od mojí maličkosti. Už jsem se ho chystal vydat, když v tom za tlusťochem propukla střelba z kulometu.
Byl jsem už moc unavený, abych mohl zaklít. Rádi bychom si alespoň krátce oddechli, než dorazí noví nepřátelé!
Tlusťocha zvrat v událostech taktéž nepotěšil. Vy-dal zvuk víc podobný prasečímu zakvičení, než jaké dokázal vy luzovat růžový démon.
Kulky přilétaly v nezmenšeném množství. Bylo jich tolik, že některé z nich nepochybně pronikly tlus-tou kůží a narušily životně důležité orgány, jakkoliv hluboko byly ukryty pod páchnoucí vrstvou chvějící-ho se masa.
Jak kulomet sekal monstrum na cáry, zaslechl jsem šílený, divoký smích. Takový, který dokáže vydat jen lidská bytost. Smích neustával, střelba rovněž, dokud se nakonec tlusťoch nezměnil z karbanátku na rozdrcenou mršinu. Vyloudil mlaskavé žuchnutí, zhroutil se do sebe a zemřel.
Zatímco se tak dělo, nezůstali jsme ležet jako sousoší. S připravenými zbraněmi v palebné pozici jsme se obrátili proti něčemu, co vypadalo jako další lidská bytost. Velmi velká lidská bytost.
Téměř jsem vykřikl, ale pak jsem se zarazil. Na-vzdory radosti, kterou jsem cítil z toho, že vidím další-ho člověka, mě moje přirozená podezřívavost brzdila. Přece jenom, i někteří živí lidé spolupracovali s cizin-ci. Jistě, tenhle člověk zastřelil tlusťocha a možná byl na naší straně, ale tím jsme si nemohli být jisti. A po-kud nepřijde do naší uličky, nevšimne si nás. Ulička se topila ve stínu, byli jsme skryti dokonce i před bledě zeleným světlem padajícím z přetvořené oblohy.
Naneštěstí Jill nepatřila k mariňákům. Byla to mladá dívka a jako většina nezletilých občas fungovala na automatického pilota.
„To je člověk!" vyjekla. Pak rázem přestala, rukou si zakryla ústa, jako by se snažila zastrčit slova zpět dovnitř. Uvědomila si, co udělala. Co se následků týče, ty se dozví v příštím okamžiku. Stejně jako i my ostatní v temné uličce.

Postava pozvedla ruku k hlavě a odklopila hledí helmy. Z toho, co jsem viděl, vypadala tvář pod ní dostatečně lidsky. Neusmíval se. Zdálo se, že Jill za-čne utíkat, ale pak si to rozmyslela. Chtěla ho zavést knám.
„To je v pořádku, holčičko," řekl, zatímco si ji prohlížel zkoumavým pohledem a snažil se ji někam zaře-dit. „Neublížím ti." Udělal váhavý krok směrem k ní, Jill se nepohnula ani o kousek a nevydala ani hlásku.
Jak tam tak stál proti světle šedé zdi řeznictví, byl na něho působivý pohled. Ale na čí straně stál?
Tak-hle hluboko v nepřátelském území jsme nemohli do-volit, aby nás cokoliv vystavilo nebezpečí, ani zdravý rozum nebo základní instinkty.
Bojovat proti monstrům bylo tak černobílé, až bez-chybné. Tenhle muž nebyl monstrum. Čeká nás bitva našeho života, nový spojenec, nebo patová situace?
Neměl s sebou baterku. Pravděpodobně si myslel, že ji ve dne nebude potřebovat. Nicméně v temné uličce...
Potichu, pomalu jsem vytáhl brýle pro noční vidění, nasadil si je na oči a zapnul.
Teď jsem si mohl podrobně prohlédnout jeho vý-bavu: kulomet ráže třicet s pásovým podavačem, ba-toh plný munice, vysílačka, nejmodernější dostupná neprůstřelná vesta a uniforma rangera americké armá-dy s hodností štábního seržanta. „Pojď sem, holčičko. Ukaž se mi. To je v pořádku." Zvedl ruku, jako by si chtěl poškrábat strniště na bradě, ale praskot následo-vaný hřmotným hlasem prozradil, že mluví do mik-rofonu.
Všiml jsem si ještě jedné věci: Na helmě měl silné brýle, nepochybně pro noční vidění.
Když Jill nic neříkala, hmátl po nich. Srdce se mi rozbušilo, jakmile šije nasadí, uvidí nás ostatní, jak se krčíme ve stínech.
Jako by Jill vytušila hrozící nebezpečí - nebo proto, že věděla, že je to její chyba, a chtěla ji napravit - udě-lala krok ven do mdlého osvětlení v barvě dračí zele-ně odrážející se od vybledlé zdi mexického řeznictví. „Tady jsem, pane," zavolala.
„Jsi sama?" zeptal se.
Jill se zachovala jako voják. „Ano, pane. Jsem sama, pane."
Muž pomalu sklonil kulomet přímo na její malé, ploché břicho. Z vesmíru se stala fotografie neznámého muže, jeho zbraně, Jill... a mé ruky sevřené ko-lem spouště.
„Buď hodná a zůstaň v klidu," řekl Jill. „Půjdeš se seznámit se šéfem."
„Kdo je to?" zeptala se pevným hlasem.
„Budeme spolu vycházet mnohem lépe," odpově-děl, „když si hned teď zapamatuješ, ty couro, že se ne-máš na nic ptát."
„Co když se mi nechce jít?" zeptala se znovu.
„Pak tě sundám tam, co stojíš," odpověděl. Kulo-met se nepohnul ani o centimetr. „Buď se hneš, nebo chcípneš," dodal.
Jill se nevinně pohnula, záměrně pomalu, aby ne-měl nejmenší podezření. Zbraň napodobila její pohyb a seržant se otočil zády k uličce. Předpokládám, že přesně to měla celou dobu v plánu, protože se vrhla na zem okamžitě poté, co na ni muž přestal mířit.
Víc jsem nepotřeboval. Pan záhadný ranger neměl správný postoj k „malým holčičkám". Ani vzdáleně. Vyprázdněním obou hlavní do jeho zad jsem upou-tal mužovu pozornost. Arlene zahájila palbu svou au-tomatickou pistolí. Společně jsme mu udělili rychlou a účinnou lekci z dobrých mravů.
Zapotácel se, ale podařilo se mu otočit. Jeho brně-ní bylo neuvěřitelné! Zatímco do něho Arlene s Alber-tem pumpovali další olovo, muž začal divoce opěto-vat palbu.
Vrazil jsem do své věrné brokovnice další dva ná-boje a poslal je směrem k hlavě toho parchanta.
Jeho moderní přilba praskla jako barevné velikonoční vajíčko a odhalila svůj obsah. Překvapení, seš mrtvěj!
Nikdo z nás se nepohnul ještě dobrou minutu, pá-trali jsme po zvuku dalších cizinců přilákaných hlu-kem. Neslyšeli jsme žádné kroky ani blížící se náklad-ní auta, jenom v dálce se ozývala sporadická střelba. Pravděpodobně zombie.
„Jill," zavolala Arlene. Jill se vrátila s výrazem na tváři, který bylo možné popsat jedině jako nesmě-lý.

Celá byla pokrytá prachem, ale jinak neměla ani škrábnutí.
„Omlouvám se," přiznávala dobrovolně. „Cítím se jako naprostý idiot." Její omluva ji ale před Arlene ne-zachránila.
„To byla ale pitomost! Mohla jsi nás všechny po-slat k ledu!"
Jill se vzdorně otočila na mě, táta proti mámě. Neřekl jsem nic, nezarazil jsem Arlene, nezměnil jsem výraz. Je mi líto, holka, nepodkopu pozici svého zá- stupce jen proto, abych zachránil tvé ego. Osobně jsem si nemyslel, že to byla až taková hloupost, byla přece jenom ještě dítě. Ale Arlene se rozhodla, že z to-ho udělá exemplární případ, a ať už jsem si myslel co-koliv, hodlal jsem ji zcela podpořit.
Jill začala mrkat, celá navztekaná se snažila zadr-žet slzy. Obrátila se o pomoc na Alberta, ale ten měl najednou napilno s čištěním hlavně. No, nejvyšší čas, aby se naučila, že nemáme pochopení pro hrdinské chování, a řekl bych, že ani pro dětinské.
„Dobrá," řekla třesoucím se hlasem. „Co chceš, abych udělala?"
Arlene k ní přistoupila blíž a ztlumila hlas, že jsem ji sotva slyšel. Nemůžeš udělat nic. Něco mi dlužíš, Jill, a dřív než tahle mise skončí, za to zaplatíš.
Když Arlene ustoupila zpět, Jilliny oči byly doširo-ka rozevřené. Hraná statečnost a vzdorovitost byly ty tam. Byla k smrti vyděšená... Arlene Sandersovou.
Zdálo se, že léčba šokem zafungovala. Jill se zača-la soustředit na něco důležitějšího, než byly její vlast-ní chyby. „Bože, je ta mumie v pořádku?"
Zatímco Albert s Arlene kontrolovali našeho obvázaného rekruta, prohledal jsem vojáka trpícího přízna-ky nepěkného chování.
Arlene se ke mně připojila. „Byl to zrádce?" podí-vala se na bezvládnou postavu u našich nohou. „Nebo jsme zabili jednoho z našich?"
„Nebo ještě hůř, A.S. Je tohle výsledek toho doko-nalého genetického experimentu, který jsme tak tro-chu očekávali už od Deimu?"
„Jestli to je nový nepřítel číslo tři," zamyslela se, „budeme ho muset pojmenovat." Kopla lehce kulometčíka do boku. „Budu mu říkat Clyde."
„Clyde?" zeptal jsem se ohromeně. „To je ještě hor-ší než tlusťoch! Je to jen obyčejné jméno."
„ Clyde, " prohlásila tím podrážděným tónem, kte-rý používala pouze ve chvílích, kdy o něčem rozhodla a nemohla uvěřit, že se s ní někdo chce dál hádat.
„Ale Clyde?" opakoval jsem jako pomatený papou-šek. „Proč ne Fred, Barney, Ralph, nebo Norton?"
Za-čínal jsem mít podezření, že se mi to začíná vymykat.
„Jako Clyde Barrow," vysvětlovala, přesto jsem pořád nechápal. „Vždyť víš," pokračovala kulturně-literárním tónem, „Bonnie Parkerová a Clyde Barrow -Bonnie a Clyde!"
„Aha," řekl jsem, konečně ochoten to vzdát. „Ježí-ši Kriste, to je teda něco!"
Přesně v tom okamžiku, kdy jsem se dovolával Spasitelova jména, se k nám připojil starý dobrý Al-bert, aby podpořil moji dlouholetou teorii, že když promluvíte k bohům, odmění vás davem věřících. Ne že bych Alberta považoval za součást nějaké po-hromy. Ta na nás čekala dál, tam kam patřila - v srd-ci Los Angeles.

28.

„Myslel jsem, že máš křesťanskou výchovu," řekl Albert, rozmrzelý mým rouháním.
„Katolickou školu," odpověděla za mě Arlene.
„Aha, to to vysvětluje," řekl Albert tónem, který se pro změnu nelíbil mně.
Jakákoliv další debata na tohle téma mi připadala jako předem ztracená záležitost. Raději jsem se zno-vu vrátil ke Clydeovi. Což mi připomnělo předešlou diskusi o jeho jméně. „Hele, Jill," zavolal jsem.
„Roz-hodli jsme se, že tomuhle parchantovi budeme říkat Clyde."
„Clyde?" zeptala se Jill stejným tónem, jakým jsem předtím řekl „Ježíši Kriste".
„Jo."
„To je ale pitomý jméno!" Rozhodl jsem se, že ji získám na svoji stranu. Ještě si budete dělat legraci z mého náboženství?

Opět jsem se vrátil ke Clydeově podrobnému pro-zkoumání. Jak už jsem si všiml předtím, vypadal jako skutečný člověk, ačkoliv byl o trochu větší. Upřímně řečeno jsem si nemyslel, že by mohl být produktem genetického inženýrství. Jejich dosavadní výsledky byly až příliš nevyzrálé. S největší pravděpodobnos-tí ho cizinci naverbovali.
Přišlo mi líto, že byl ten muž mrtvý, protože bych ho rád zabil znovu. Rozpalovalo mě do bělá, že by nějaký člověk mohl spolupracovat na zotročení své vlastní rasy. Nakopl jsem alespoň jeho mrtvolu.
Arlene mi uměla číst myšlenky. „Myslíš si, zeje to zrádce," řekla.
„Co jiného by mohl být?"
„To už jsi sám řekl."
„O co jde?" zeptal se Albert. I Jill byla jedno ucho. Přišel čas vyložit na stůl všechny karty.
„Zvažovali jsme možnost, že by cizinci mohli být schopni vytvářet dokonalé lidské duplikáty," vysvět-loval jsem jim.
„Tohle by mohl být jeden z nich," řekla Arlene a ukázala na muže. „Možná jde o první úspěšný pří-klad geneticky vytvořeného člověka. Nebo spíš první příklad, který jsme viděli."
„Tomu nevěřím," namítl jsem.
„Ale proč si myslíte, zeje to vůbec možné?" zeptal se Albert, očividně rozrušený při té představě.
Arlene se zhluboka nadechla. „Na Deimu jsme vi-děli obrovské špalky lidského masa. Jsem si jistá, že to byla surovina pro genetické experimenty. Pozdě-ji jsme s Flyem narazili na nádrže, v nichž hromadně vyráběli monstra."
„Dalo by se říct," přerušil jsem ji, „že kostra a tlus-ťoch mají blíž k ‚člověku' než ostatní genetické expe-rimenty - pekelní baroni, parní démoni, dýně."
„A teď uspěli," řekla Arlene a sklonila hlavu.
„Doufám, že se mýlíš," utěšoval jsem ji. „Je to moc velký skok vpřed, Arlene. Dokonce i jeho oblečení je až moc dobré!"
„V tom máš pravdu," přiznala. „Ty hloupé červené trenky na kostře byly úděsné." Všichni jsme se podí-vali na špičkovou výstroj ležícího muže.
„Mluvil jako skutečný člověk," ozvala se Jill. Před- tím jsem na to vůbec nepomyslel, ale vše na tom jak mluvil, vypadalo skutečně. Dokonce i výhružný tón na konci. Kdyby to nebyl naprostý parchant, nebavi-lo by mě tolik ho zabít. Vyrobit monstrum byla jedna věc. Sesmolit prvotřídního pitomce bylo mnohem těž-ší, vyžadovalo si to spoustu něžné, milující péče.
„Dobře," řekl Albert. „Vypadá, chodí, mluví a páchne jako člověk. Tak to možná byl člověk."
„Ať už byl cokoliv, teď je po něm. A to je momen-tálně jediné důležité," pokusil jsem se uzavřít tuhle problematiku.
To, že se Arlene nepřestávala na muže dívat, zna-menalo, že ze nedokáže zbavit znepokojivého pocitu, že se jedná o umělou bytost. Nepochyboval jsem, že časem něco takového dokáží. Mým cílem bylo zabrá-nit tomu, aby tolik času měli.
Arlene se otřásla a zavrtěla prudce hlavou, jako by chtěla vyklepat všechna ošklivá malá stvoření, která jí mohla uvnitř dělat neplechu. „No, jestli ho oprav-du udělali, je to pořád jenom seržant. Mají ještě co zlepšovat, než se dostanou k podporučíkovi, a pak to s klony půjde zase z kopce."
Albert se tomu od srdce zasmál. S vděčností na něho pohlédla.
Celkově vzato, bylo trochu divné dohadovat se, co je pravděpodobnější: lidští zrádci nebo lidské kopie. Obě možnosti byly znepokojivé.
Nechal jsem svoji mysl toulat po území nejistoty, kde zrada raší jako prašivky. Jestliže americké ozbro-jené síly spolupracovaly s cizinci, řídily se rozkazy ci-vilní vlády? Zhroutil se Washington okamžitě a stal se střediskem loutkové státní správy? A co mohli cizinci nabídnout lidským kolaborantům, že lidé byli natolik hloupí a uvěřili jim?
Ani vteřinu jsem nepochyboval, že nepřítel má v úmyslu vyhladit lidskou rasu tak, jak ji známe. Zombifikované otroky a pár lidských vzorků ponechaných naživu z experimentálních důvodů jsem nepovažoval za přežití druhu.
Mé obavy se mi musely zračit ve tváři, protože Al-bert mi položil ruku na rameno a řekl: „Nemusíme se zabývat celkovou situací. Tuhle válku vyhrajeme bi-tvu po bitvě. Nejdřív zničíme hlavní baštu jejich moci

v Los Angeles. Potom je zastavíme v New Yorku, Houstonu, Mexico City, Paříži, Londýně, Římě, pak v Tokiu..." Raději už dál nepokračoval. I tak to byl docela slušný seznam, nemám pravdu?
„V Atlante," dodala Jill.
„V Orlandu," přidala Arlene. „Musíme zachránit to nejlepší na obou pobřežích!"
„Víte," uvažoval jsem, „zajímalo by mě, jak velkou část jejich invazních sil jsme s Arlene zničili na Deimu."
„No, minimálně polovinu," naparovala se moje ka-marádka. A nemusela být daleko od pravdy. Na mar-sovských měsících jsme pobili zatracenou hromadu monster. Každá nová mrtvola znamenala o jednoho ďáblova pěšáka na naší planetě míň.
„Víte," řekla Jill podivně zestárlým hlasem, „doká-zala bych zabít každého z těch lidských zrádců."
„Souhlasím s tebou, děvče," přikývl jsem, „musíš si ale dávat pozor na podobná obecná tvrzení. Někte-rým vyhrožovali, jiné mučili. K čertu, některé moh-li i podvést. Neprošli tím, co jsme zažili na Deimu! Mohli jim říct, že hromadné zničení způsobil vzájem-ný boj mezi lidmi, a že tihle nadřazení cizinci přišli na Zemi s návrhem, jak dosáhnout konečného míru."
„Vsadím se, že ve středoškolském debatním krouž-ku jsi dělal samé potíže," ozvala se Arlene, která mě už nemohla dál poslouchat. „Však ty víš moc dobře, co měla na mysli!"
„Sveď to na moji praktičnost, jestli chceš," řekl jsem. „Chci jen znát aktuální skóre, než se zapojím do hry."
Albert připojil svou poznámku. „Kdokoliv může udělat strašnou chybu, a přesto jí litovat dřív, než při-jde konečné zúčtování."
„To je možné," připustil jsem.
„Omlouvám se za tu poznámku o tom, že máš křesťanskou výchovu."
Obě ateistky reagovaly na naše teologické smíření poměrně s nevolí. „Dámy nevěří ve vykoupení zrád-ců, Alberte," upozornil jsem ho.
„Budu se modlit za všechny," nevzdával se, „do-konce i za zrádce."
„Dobře," pokrčila Arlene rameny. „Ale modli se nad jejich hroby."
Zatímco jsme se neúspěšně snažili vyřešit další dů-ležitou filozofickou otázku, Jill se sehnula nad mrtvo-lou. Ve velmi krátké době se dokázala obrnit před po-hledem na krveproliti a z něho se šířícím zápachem. Dobře. Měla tak větší šanci přežít v novém světě.
„Jsi v pořádku?" zeptala se Arlene.
„O mě se neboj," odpověděla Jill, napodobila můj příklad a kopla do těla muže. „Jsou to jenom pytle krve a my máme jehlice. Nejde o nic světoborného."
Nikdo to vtipně nekomentoval. Arlene se na mě po-dívala s ustaraným výrazem. Nebyl čas psychoanalyzovat čtrnáctiletou dívku, která se ze všech sil snažila nic necítit. Takový chladný postoj se běžně vyskytoval u dospělého člověka. Šlo o rozpoložení, které doufej-me zmizí v období míru. Nicméně slyšet něco takové-ho od dítěte bylo zneklidňující.
Slova, která jí přešla přes rty, byla dána vzniklou mrazivou skutečností. Budou to jedině mladí vojáci, kteří si vytvoří postoj nezbytný k vítězství ve válce?
A do této chvíle by mě ani nenapadlo považovat Arlene a sebe za staromódní a sentimentální druh. Pokud ale v budoucnu stane lidská rasa chladnou a strojově necitelnou, aby byla schopná bojovat s monstry, pak možná monstra zvítězí bez ohledu na výsledek.
Odpočinek skončil. Jill se vrátila ke kybermumii a snažila seji zvednout. Byla na ni samotnou moc těžká jak jsme dobře věděli. Albert jí pomohl a já s Arlene jsme provedli bojovou přípravu. Další cíl byl jas-ný: najít bezpečný dům. Krást se temnotou a přenášet mumii nám nemohlo procházet dlouho.
Cesta tam nám trvala devadesát minut. Za tu dobu jsme narazili pouze na dvě zombie, které nám moc rozptýlení neposkytly. Obě jsem je zastřelil dřív, než Arlene stačila stisknout spoušť.
„Vy si jenom užíváte," namítal Albert. „Tenhle chlapík se začíná pronášet!"
„Neslyším, že by si Jill stěžovala," oponovala Ar-lene. Jill nic neříkala, přesto jsem si všiml potu perlí-cího sejí na čele i jejího zrychleného dechu. Arlene si toho také všimla. „Jill, chtěla by sis to se mnou vymě-nit?" zeptala se.
„To je v pořádku," odpověděla, odhodlána někomu něco dokázat.

Jill vydržela až ke dveřím té nejzchátralejší bara-bizny v celé čtvrti, ve které podnájem nijak vysoko sahat nemohl. Když konečně položila své břemeno na zem, úlevou si zhluboka vydechla.
Zdálo se, že na okolní chatrče nedopadly kromě špatných hospodářských rozhodnutí žádné bomby. Dům měl jediné patro a svými tvary připomínal le-penkovou krabici, plech pohozený na vršku předstíral střechu. Místo dvorku tu byl úzký pruh udusané hlíny doplněný vysokou hromadou navršených odpadků. Celek vypadal hůř než jakýkoliv jiný byt, který jsem kdy viděl. Kdyby sem přišel někdo s pár drobný-mi v kapse, raději by okamžitě zamířil třeba i do toho nejodstrašujícího motelu.
Poslední kapkou k dosažení dokonalosti byla monotónní kakofonie příšerné, psychometalové „hudby" vřískající skrz slabé zdi.
„Teď to nechtě na mě," nabídl se Albert.
„Jen si posluž," řekl jsem.
Zaklepal na chatrné dveře pomalované pruhy oprýskané, žluté barvy. Napůl jsem čekal, že se celá budova zřítí v hromadu trosek. Předpokládal jsem, že budeme muset notnou dobu čekat, než se uvnitř někdo uráčí pohnout. Místo toho se dveře otevřely v několi-ka vteřinách.
Bylo to jako jít zpátky v čase do pozdního dvacá-tého století, kdy postpunkeři, rockeři a další podivín-ské projevy pubertálního řádění slavily svých patnáct minut slávy.
Ve dveřích stáli dva mladíci. Jeden blonďatý a dru- hý tmavší s černými vlasy, možná Hispánec. Zatím jim budu říkat Rocko a Paco.
Rocko nic neříkal, místo toho na nás zíral se str-nulým výrazem a pusou napůl dokořán. Bylo o nich možné říct jedinou pozitivní věc a sice, že nepřiháze-lo v úvahu, aby je vetřelci přetáhli na svoji stranu! Do-konce i monstra ví, koho si raději nevšímat.
„Můžeme jít dovnitř?" zeptal se Albert.
„Jasná věc," probral se Rocko.
Vypadalo to, že nemáme jinou možnost, než jít do-vnitř. V dohledu nebyla připravena žádná záchranná raketa. Albert se odvážil vstoupit do jeskyně příšerné-ho hluku jako první, pak Arlene a Jill s naším kámošem. Neměl jsem na vybranou, musel jsem projít dveř-mi a vstoupit do...
Obývacího pokoje. Celá místnost vypadala jako
Největší a nejpodivnější potrhlá laboratoř na světě. Všude po špinavém nábytku byly vyrovnány skleněné nádobky chemikálií nejrůznějších barev. Hustá, stří-brná tekutina v jedné velké láhvi vypadala jako rtuť. Uvažoval jsem, jestli nás tihle hoši vyhodí do vzdu-chu nebo otráví.
Jill položila ještě pořád zabalenou kybermumii na podlahu. Albert udělal krok vpřed. Bez jediného slova ukázal rychlý signál. Poznal jsem ho: ruční signál leh-kých výsadkářů, odvozený od americké znakové řeči a silně modifikovaný.
Země, řekl Albert.
Člověk, odpověděl Paco.
Místní.
Rodilý.
Zamrkal jsem. Albert rychle předvedl třináctimístnou kombinaci písmen a čísel, Rocko odpověděl od-lišnou kombinací. Pozvedl jsem obě obočí... „podání rukou" skrze ruční signály.
Zničehonic se Rockovo vystupování změnilo a je-ho obličej získal úplně jiný výraz. Ukázal Pacovi, kte-rý zavřel ústa. Oba najednou vypadali o padesát inteligenčních bodů bystřejší.
Rocko přešel ke stereu - nádhernému, špičkovému systému, který do takového místa vůbec nezapadal, a vypnul hudbu. „Promluvme si," řekl. Jeho hlas ještě pořád zněl jako hlas stereotypního rockera.
Na můj vkus se tu děly moc podivné věci. Zatímco Rocko sklouzl k hatmatilce plné výrazů týkajících se drog a rock'n'rollu, vyndal několik bloků a tužek, pro každého z nás po jednom kuse. Skutečný rozhovor se odehrával na blocích, zatímco dvojice vyprá-věla spoustu nepředstavitelných nesmyslů, s čímž jim občas vypomohli Albert s Jill, kteří jejich řečí uměli mluvit mnohem lépe než Arlene nebo já.
Jediné, čemu jsem během rozhovoru věnoval po-zornost, byl obsah bloků. Naši hostitelé nám poskytli další podrobnosti týkající se tohohle zbrusu nového světa. Rocko byl ve skutečnosti kapitán Jerry Renfrew, doktor filozofie pracující pro americkou armádu a vedoucí jedné z la-boratoří CBNV (chemicko-biologicko-nukleárního válečnictví). Jeho kamarád byl doktor Xavier Felix, další specialista

na chemické válečnictví.
Proč ale předstírali, že jsou dealery s pervitinem?
Neškodní, nehrozí nebezpečí, vysvětloval Felix škrabopisem.
Civilní DEA, napsal Felix. Předstíráme pomate-né kuchaře, nacpali jsme falešné rejstříky do počí-tačů národního kriminálního infocentra.
Ozval se zvuk na půl cesty mezi vřískotem a smí-chem. Vydávala ho Jill, která při něm poskakovala na-horu a dolů. Řekla nahlas: „Tuhle skupinu jsem napo-sledy slyšela jako dítě!" Hudba ještě pořád vyřvávala na pozadí, ačkoliv byla ztlumena na hlasitost, která neudělá z mozku domácí sýr.
Na papír napsala: To sem dělala já!!!!! Možná že i vás!
Moc mladá, namítl Renfrew a opravil jí pravopis.
Suď/knihu/obálky, hádal se Felix a nakreslil ko-lem trojice slov kruh, který vzápětí přeškrtl - meziná-rodní symbol pro zápor. Všechny poznámky jsme si postupně posílali doko-lečka, i když je každý dostal ve více méně nahodilém pořadí. Chvíli mi trvalo, než jsem se v tom zmatku zo-rientoval.
Když poznámku viděli všichni, Felix nebo Renfrew ji přiložili k Bunsenově kahanu. Poznámky byly napsány na papíru z nitrocelulózy, a proto v oka-mžiku vzplály a beze stopy zmizely.
Podle doktora Felixe byla DEA dokonce i teď, pod nadvládou cizinců, plná zrádců. Ti hledali odborníky, kteří by dokázali vyrobit „zombiepivo" - chemickou složeninu používanou k přetvoření lidí na zombie.
Konkrétně měli spadeno na význačnější chemiky z farmaceutických laboratoří. Bylo logické, že se ka-pitán Renfrew a Felix, ačkoliv každý pocházející z ji-ného místa, sejdou.
Když Felix potřeboval své ruce odpočinout, kapi-tán poznamenal: laboratoř, kterou jsem vedl, jako jednu z mála neobsadili. Utekl se všemi svými po-známkami a některým vybavením, nechal si narůst dlouhé vlasy a pronikl zpět na území cizinců.
Felix už tou dobou pracoval v utajení a sledoval činnost cizinců. Teď ale přijde to nejlepší: DEA vědě-la, že Felix je ve skutečnosti agent, ale mysleli si, že špehuje cizince pro DEA, která s nimi spolupracovala výměnou za slib, že získá všechny drogy z ulice.
Jenže Xavier Felix byl tuplovaný dvojitý agent, kte-rý pracoval pro hnutí odporu. Pokud ovšem nebyl trojitý dvojitý agent, nebo dvojitý tuplovaný dvojitý agent, v kterémžto případě bychom všichni měli smůlu.
Nepřijdou cizinci na ten příšerný hluk? napsal jsem.
Oba se hlučně rozesmáli. Smích se k téhle debatě podbarvené prapodivnou odrůdou hudby hodil jako mrtvola na hřbitov. Nadměrný hluk nebyl očividně problém, o který by se cizinci příliš starali.
Něco mě trápilo. Po krátkém vnitřním zápase jsem to přece jenom napsal. Jak to, že lidé dělají zombie-pivo, pomáhá v infiltraci nepřítele?!?!
Renfrew zíral na moji otázku a nepřítomně v ní něco opravoval. Nevěděl jsem co. Vypadal, jako bych ho ranil a jeho to bolelo. Záměrně kazíme recept. Neurologický jed pomalu zabíjí a způsobuje šílen-ství. Jsou k ničemu.
Kapitán se ke mně naklonil a přečetl si odpověď. Otočil na mě svůj list a dodal: jsme jen poskoci. Ostatní drogaři to svinstvo vaří pro FD A.
Všichni ostatní se zdáli být spokojení, tak jsem toho nechal. Myslím, že jsem byl jediný, kdo si vši-ml toho hrozivého doznání. I když kazili pivo a zom-bie umíraly nebo zešílely, nic to neměnilo na tom, že přetvářeli lidi na zombie.
Jak s tím dokázali žít?
Prozradili jsme jim další podrobnosti o kybermumii. Zareagovali jako jakýkoliv vědec, který dostane novou hračku. Pokud existuje nějaké řešení, byli by ochotni kvůli němu srovnat se zemí skálu.
Zavedli nás do sklepa, kde hudba seshora byla už pouze hlasitá a netrhala uši. Překvapilo mě, že dům v Riverside má sklep, obzvláště takováhle zřícenina. Pak mě to najednou trklo, pravděpodobně si ho vyko-pali sami. Ať už tomu tak skutečně bylo nebo ne, do-stali jsme se do rukou impozantních chlapíků.
„Tady dole můžete mluvit tiše, aniž byste se museli bát, že vás někdo uslyší," zašeptal Felix.
„Hurá," zajásala Arlene potichu.
„Amen," dodal Albert. Felix s Renfrewem se vrátili nahoru, zatímco my ostatní jsme zůstali dole, abychom si chvíli odpoči-nuli. Byl jsem strašně unavený, měl jsem pocit, jako by se morek v mých

kostech proměnil v prach. Nebo mi možná dělalo potíže tam dole dýchat. Aniž bych to měl v úmyslu, usnul jsem na měkkém, koženém gau-či.
Když jsem se probudil, ostatní právě rozbalovali mumii. Bylo mi trapně, že jsem tak odpadl.
„Jsi v pořádku, Flyi?" zeptala se Arlene přes ra-meno.
„Jo, asi jsem byl víc utahaný, než jsem si myslel," řekl jsem. „Omlouvám se."
„V pohodě," zívla Arlene. „Příště si zdřímnu já. Přidáš se k nám?"
Přikývl jsem a přistoupil blíž, abych lépe viděl.
Kyberchlápek vypadal pořád stejně, jako černoch proměněný na jehelníček počítačového věku. Předtím jsme odmotali tolik obvazů, abychom si mohli pro-hlédnout jeho obličej. Teď jsme odhalili hlavu a zjisti-li, že je celá oholená a vypadá jako hladká báň pokry-tá malými kovovými knoflíky a číselníky.
Jak Albert s Arlene pokračovali v odmotávání ob-vazů, Jill udělala krok zpět. Muž na sobě neměl nic ji-ného než rychle mizející obvazy. Když mu je začali odstraňovat pod pasem, naše čtrnáctiletá čertice upad-la do rozpaků. Potoky krve dokázala přejít bez mrknu-tí oka, ale stačil jeden nahý mladík, aby zrudla.
Potěšilo mě, že jsem se vzbudil právě včas, abych nepropásl takovou zábavu. Tím myslím Jillinu reak-ci, ne toho chlapa. Čím víc se snažila působit nenuce-né, tím víc jsem se bavil jejím pozorováním. Zrudla jako požární stříkačka, její normálně bledé tváře chy-tily barvu jejích vlasů. Všiml jsem si Arlene, která si všimla toho, že jsem si všiml Jill. Ach ty ženy!
„Kvůli tomu se nemusíš znepokojovat," chlácholila ji.
„Možná by odsud měla Jill odejít," navrhl Albert.
„To záleží na ní," odporovala mu Arlene.
„Nechce se mi jít nahoru k těm... chemikům," při-znala. „Tady dole spolu aspoň můžeme mluvit."
„Nenech je, aby si z tebe utahovali, zlato," řekla Arlene. „Skoro všechno z toho, co ti v mládí řeknou o sexu, je stejně lež."
„Myslíš z toho, co jí řeknou ve škole?" zeptal se Albert opatrně.
„Spíš jsem myslela ty lži, co slyší doma," opravi-la ho Arlene, ale okamžitě toho zalitovala. Nechtěli jsme, aby Jill neustále vzpomínala na masakr, při kte-rém přišla o rodiče.
Vážnější tón měl nicméně na Jill pozitivní účinek. Vrátila se ke stolu a pomohla dorozbalit mumii. Tam dolů se nepodívala víc než pětkrát nebo šestkrát. Tak nakonec sedmkrát. Jako profesionála mě vycvičili, abych si všímal detailů, jako je pohyb očí.
„Kolik je hodin?" zeptala se Arlene a znovu zívla. Rozhodně by si trochu toho spánku zasloužila.
„Zeptej se Flye," řekla Jill, „ten tu má hodinky."
„Proč jsme se spolu nebavili tady dole, kde bychom si mohli promluvit, aniž bychom museli používat blo-ky?" zajímalo Arlene.
Pokrčil jsem rameny. „Možná by cizincům připada-lo divné, kdyby za kuchaři přišli ‚zákazníci' a oni s ni-mi zmizeli dolů do sklepa."
„Nebude jim připadat stejně divné, když zákazní-ci zmizí sami?"
„No, doufejme, že ne."
Otočil jsem se k Jill. „Předtím jsi říkala, že bys s ním mohla komunikovat pomocí počítače skrz jeden z těch konektorů. Co k tomu tedy potřebuješ?"
S příkladnou lhostejností se vrátila zpět prozkou-mat tělo. „Dokážeš to?" zeptal jsem se.
„Ano i ne."
„A vysvětlíš nám to?"
„Ano, mohu se k němu připojit, pokud mi sežene-te potřebné kabely. Jeden musí mít samicí koncovku a druhý samčí. Oba musí mít na druhém konci dvoužilový vysokorychlostní konektor."
Pevně jsem doufal, že někdo jiný ví, co to u všech čertů znamená. „Kde si myslíš, že bychom to moh-li sehnat?"
„Zeptejte se nahoře. Pokud je nebudou mít oni, zkuste Radio Shack nebo CompUSA."
Poté, co jsem si poznamenal, jaké konektory potře-bujeme, zašel jsem se seznamem nahoru a ukázal ho chemikům. Nic takového neměli, ale kapitán se vy-tasil s automapou a ukázal nám, kde najdeme nejbliž-ší Radio Shack.

Trochu mě uklidnilo, že L.A. ještě pořád má něko-lik předností.
Dole ve sklepě jsem se zeptal, kdo by chtěl jít. Vý-sledek se dal předvídat. „Já půjdu," hlásila se Jill.
„Kdokoliv kromě Jill," řekl jsem. „Možná bych měl-"
„Proč nemůžu jít já?"
„Vím, že v Riverside se toho kromě nakupování nedá moc dělat," připouštěl jsem, „stejné to bylo ještě předtím, než přišli démoni. Ale tohle už jsme probíra-li, Jill. Ještě pořád se nacházíme v situaci, kdy jsi ne-postradatelná."
„Já půjdu," přihlásil se Albert.
„Dobře," souhlasil jsem. „Arlene se aspoň může trochu-"
„Půjdu s ním, Flyi," rozhodla Arlene.
„Ale ještě před chvíli jsi zívala!"
„Ale teď už unavená nejsem," odsekla.
Udělal jsem, co by v mojí situaci udělal každý. Po-krčil jsem rameny. Kdyby mi Arlene předložila kapitulační listinu, na místě bych ji podepsal.

29.

Není to tak dávno, co jsem měl za to, že to s citace-mi z Bible přeháním. Dokud se svět nezměnil, nikdy předtím se mi slova z ní tolik nevybavovala. V minu-losti jsem si posvátnou knihu přečetl několikrát a je-jí obsah v mé mysli zůstal dodnes. Možná proto, že ve změněném světě vypadaly příběhy z Bible mno-hem ostřeji.
Původní mormoni byli odsuzováni nejen za to, že si brali víc žen, kteréžto chování by mělo vyvolávat sympatie spíše než odpor. Ostatní Američany devate-náctého století rozlítilo to, že by Bůh měl čerstvě vy-braným světcům přinést zbrusu nové dějiny. Celý kon-cept Svatých posledních dnů byl křesťanské většině proti srsti víc než jakékoliv chování jednotlivce nebo ekonomické následky.
Mou oblíbenou pasáží z Bible byl Jan 21:25, zá-věr Evangelia podle Jana, který by měl proti takovým předsudkům sloužit jako dokonalý štít. Většina křes-ťanů však Písmu věnuje málo pozornosti:
Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš činil. Kdyby se o každé zvlášť napsalo, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. Amen.
Ta slova se jim líbila, pokud šlo o teorii, v praxi bylo vše jinak. Pasáže, v nichž Kniha Mormonova nesouhlasí se zavedenými křesťanskými praktikami, také nepomohly. Lidi vážně rozčilovalo, když jim někdo řekl, že se nemýlí jen tak obyčejně, co se křtu týče, ale že se mýlí pekelně.
Peklo. Spolu s Arlene jsme tam měli namířeno. Snažili jsme se zabránit tomu, aby malé děti shoře-ly v pekle na Zemi. Byla to dobrá přítelkyně i kole-gyně. Měl jsem ji moc rád a doufal jsem, že nebudu svědkem její smrti. Ale od okamžiku, kdy se mi svě-řila se svým hříšným zájmem o mé tělo, jsem se ne-cítil pohodlně. Vyrovnal bych se s tím mnohem sná-ze, kdyby mě tolik nepřitahovala.
Možná kdyby souhlasila s... Bože! Dej mi sílu! Jsem skutečně ochoten vážně uvažovat o svátosti manželské? Zašklebil jsem se. Byl to obrovský krok a doživotní zá-vazek. A já byl příliš zbabělý, než abych o tom začal uvažovat. Necítil jsem se o moc starší než Jill!
Hluboko v duši jsem se trápil, protože jsem po Ar-lene skutečně toužil. Myslí mi jako veřejné hlášení přelétly Nefiovy verše:
Pane, věřil jsem v tebe a budu v tě věřit navěky. Nevložím svou důvěru do rukou tělesné žádos-ti, neboť vím, že proklet je ten, jenž do nich svou víru svěřil. Ba, proklet je i ten, kdo vlo-žil svou důvěru v člověka nebo se poddal smy-slnosti.
„Dám ti dolar, když mi povíš, o čem přemýšlíš," řekla Arlene stojící těsně u mě. K prvnímu odpočin-ku jsme si vybrali úzkou uličku. V poslední době- jsem se začal cítit bezpečněji v uličkách než na ote-vřených prostranstvích.
„Vzpomínal jsem na jednu pasáž z Bible." „Chceš se o ní se mnou podělit?" zeptala se. Zádíval jsem se hluboko do jejích krví podlitých očí, toho nejkrásnějšího pohledu na světě, a nenašel jsem v nich ani

stopu po výsměchu nebo sarkasmu. Nechtěl jsem sejí svěřit, s jakou námahou se snažím odolávat poku-šení, a že jsem právě teď vyhláško val hřích začínající na šarlatové písmeno A .

Existovala však jiná pasáž z Druhé knihy Nefiovy, která mluvila přímo k srdci jakéhokoliv bojovní-ka. Odcitoval jsem ji místo té původní:

„Pane, připrav pro mě cestu, abych mohl unik-nout před svými nepřáteli, a zbav ji všech ne-rovností. Nepostav na ni žádnou překážku, ale uvolni ji přede mnou, ať nic nezahradí cestu mou, jen cesty mých nepřátel."

„Dobrý plán," řekla Arlene.

„Boží plán."

Dotkla se mé paže, k mému překvapení se mís-to napětí dostavilo uvolnění. „Alberte, co kdybych ti řekla, že bych byla ochotna studovat tvé náboženství, abych zjistila, v čem spočívá?"

To jsem nečekal. „Proč bys to dělala?" zeptal jsem se, možná až zbytečně podezřívavě. U mariňáků jsem si musel zvyknout na spoustu útoků fanatiků odmíta-jících náboženství.

„Neslibuji, že budu konvertovat nebo něco tako-vého," vysvětlovala, „ale mám tě ráda, Alberte. Ty těmhle věcem věříš a já je chci pochopit."

„Paráda," řekl jsem, ale nepřestal jsem o jejích mo-tivech pochybovat. Pokračovala dál: „Takže když jsem ochotna studo-vat to, v co věříš, byl bys ty ochoten se trochu uvolnit, abychom se mohli dát dohromady?"

Od někoho tak inteligentního, jako je Arlene, bych čekal něco důvtipnějšího. Na druhou stranu, mariňáci nejsou známí tím, že by k něčemu přistupovali okli-kou. Musel jsem zavřít oči, než jsem se odvážil zatřást hlavou. Nedokázal jsem jí říct ne.

„Nechci, aby ses kvůli tomu cítil nepříjemně," řek-la Arlene.

„Možná máš jen ty nejlepší úmysly," vysvětloval jsem jí, „ale na tom co děláme nebo říkáme, nezáleží. Dokud nebudeme svoji, nemůžeme se spolu milovat."

„Chceš říct, že si spolu nemůžeme ani hrát?" ze-ptala se.

„Chci říct, že dokud se nevezmeme, nemůžeme ... souložit."

Z jejího výrazu jsem poznal, že jsem ji překvapil víc než existence pavoučího mozku. „To si snad děláš srandu," nevěřila. „To se nemůžeme ani dotýkat?"

„Ne sexuálně dotýkat." Kéž by už přestala!

Podívala se stranou, téměř ostýchavě. „Jde mi jen o to trochu si užít."

Zkusil jsem to jinak. „Jak si můžeš chtít užívat, když náš svět umírá?"

„Přišlo mi to jako ta nejlepší chvíle," pokrčila ra-meny. „Malá přestávka by se nám hodila." „Arlene, jakýkoliv nemanželský sex je smilstvo. Pouhé dotýkání se. Takové to dotýkání. Jen samotné pomyšlení na to je hřích." Něco si mumlala. Mohl bych přísahat, že se zeptala: „A co s manželstvími" Místo toho se obráti-la a předstírala, že nic neřekla. Předpokládám, že ji ta myšlenka vystrašila stejně jako mě. Nemyslím si, že by se mé chování dalo považovat za příkladné, ale víra v Boha nemá co dělat se soutěží o popularitu. On to nemá zapotřebí.

„Alberte, pokud na to změníš názor, můžeš za mnou kdykoliv přijít." Bylo jisté, že jí došla slova. Právě teď jsem jí zřejmě připadal víc cizí než parní démon nebo kostra.

Přestávka na odpočinek naštěstí skončila. Ukázal jsem na hodinky a Arlene přikývla. Mohli jsme se vrá-tit k mnohem méně nebezpečné činnosti, jakou byl boj s pekelnými monstry. U nich jsem alespoň věděl, co mohu očekávat.

Cestou k Radio Shack nás nic dalšího s výjim-kou těl několika mrtvých psů nepotkalo. Rozkopnu-tím zbytečně zamknutých dveří jsme se vlámali do opuštěného obchodu. K prohledání ztemnělého pro-storu jsme použili brýlí pro noční vidění, protože jsme nechtěli rozsvítit světlo, které by nás prozradilo. Přes stěnu z regálů se táhlo několik velkých pavučin. Do-kazovaly, že alespoň jedna pozemská forma života by mohla přežít invazi beze změny. Překvapilo mě, že ob-chod nikdo nevyraboval. I když proč vlastně?

„Myslím, že nebude problém najít pro Jill ty konek-tory," řekla Arlene a hned vzápětí se zahihňala. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, co jí přišlo tak směšné.

Nicméně měla pravdu. Ve vzorně uspořádaném obchodě jsme konektory našli velmi rychle. Dala si je do kapsy a vyrazila směrem k přední části obchodu. U pultu se zastavila. Něco zřejmě upoutalo její

pozor-nost, ačkoliv jsem neviděl co.
„Musím se tě na něco zeptat," řekla.
„Ptej se."
„Miluješ někoho?"
„To je velmi osobní otázka."
„Proto se ptám," vyhrkla. „Tak miluješ?"
Zasloužila si odpověď. „Ano, ale už zemřela."
„Nikdy ses s ní nemiloval?"
„Zemřela, než jsme se vzali."
„Děkuji, že jsi mi to řekl. Nesnažím se z tebe tahat informace, Alberte. Sama jsem toho o sobě prozradi-la až příliš. Radši se vraťme, než řeknu ještě nějakou další pitomost."
Jakmile vyšla ze dveří, pohlédl jsem na pult a spat-řil CD starých hitů uvozené Carly Simonovou a její „Nobody Does it Better". Tu píseň jsem nikdy nesly-šel, ale dokázal jsem si představit, o čem pojednává. Ježíši pomoz nám, byla to snad boží odplata? Zachvěl jsem se, když jsem si uvědomil, že jsem od začátku in-vaze neviděl žádnou duhu.
Cestou zpět jsme spolu nepromluvili. Arlene vy-padala ponuře a zkroušeně. Pravděpodobně se zlobila sama na sebe, že se mi otevřela, aniž si nejdřív zjisti-la, co doopravdy cítím. Nevěřícím lidem se to při se-tkání s námi obvykle stávalo. Brali jsme to totiž váž-ně. Žádný div, že nás ostatní považovali za blázny. Jak bych jen mohl Arlene říct, že je na blázny pravděpo-dobně alergická?

30.

Nechal jsem Jill odpočinout na gauči. Na jeden bláznivý okamžik jsem mumii záviděl, že může spát tak dlouho. Jill nevypadala zdaleka odpočatě, když se Arlene s Albertem vrátili, ale jakýkoliv spánek musí být lepší než žádný.
Jill zajímalo, jestli tu někde není káva. Ukázalo se, že chemici ji uchovávali právě ve sklepě. Horká káva jí pomohla se vzkřísit a Jill s tmavými kruhy pod oči-ma a za neustálého zívání začala pracovat na muži, který už nebyl mumií, přesto ještě pořád kybernetic-kou hádankou.
Připojila potřebné dráty, vytáhla svůj přenosný po-čítač a začala se napojovat. Přesto jsem stále pochy-boval, že by to vážně mohlo fungovat. Jenže čím ro-zechvělejší Jill začínala být, tím víc jsem měnil svůj názor.
Pak pronesla ta kouzelná slova: „Ano, ano, ano!" a začala hrozit rukou a procházet se po místnosti pyš-ně jako chlap. Vážně jsem pochyboval, zejí sex někdy přinese stejnou míru vzrušení.
Zhruba další minutu si pohrávala s tracpadem a po-slouchala rozbíhající se komunikaci na audio výstu-pu. Pak podala první zprávu: „Spojení s jeho mozkem jsem navázala v sedmnáct třicet dva. Jmenuje se Ken-neth Estes."
„Ví, kde právě teď je?" zeptal jsem se.
Jill zaváhala, ale nakonec přece jenom vyrukovala s odpovědí: „Myslí si, zeje mrtvý a v pekle."
„Můžeme si s ním promluvit?" zeptal jsem se zno-vu.
„Jo," přikývla Jill. „Každou otázku mu napíšu a vy si pak můžete přečíst odpověď. Musíte se ale prohrabat různými nesmysly. Tohle je totiž přímé spojení na Kenův mozek."
„Dobře, budeš překládat," odpověděl jsem. „Nej-dříve musíme zjistit, co je zač a proč je natolik důleži-tý, aby si ho démoni zabalili jako dárek."
Arlene se posadila na gauč, kde téměř usnula. Ale tohle mohlo být příliš důležité, než aby si to nechala ujít. Albert seděl v křesle, čilý jako rybička. Jill dlou-hou dobu ťukala do své malé klávesnice všemi deseti, což mě docela překvapilo. Myslel jsem si, že všichni hackeři píší jen dvěma prsty. Bylo to něco jako jejich zákon. Poté přečetla první část mužova příběhu:
„Jak už jsem řekla, jmenuje se Ken Estes. Je soft-warový projektant pracující jako analytik pro CIA. Na nízké úrovni, žádná práce v terénu nebo něco takové-ho. Narodil se v-"
„Nemáme čas na jeho rodinnou historii," přerušil jsem ji. „Ať se soustředí jenom na to, jak a proč se z

ného stala kybermumie."
Někde kapala voda. Předtím jsem si toho nevšiml, ale jak jsem tiše čekal, až Jill předá moji zprávu, začа-lo mi to jít silně na nervy. Konečně znovu promluvila: „Když cizinci přistáli a začala válka, Kenovi nadříze-ní mu řekli, že agentura vyvinula nový počítač, se kte-rým jeho operátor pracuje v módu VR."
„Co je to VR?" zeptal se Albert.
„Zastaralý výraz, tomuhle chlápkovi je víc než tři-cet! Znamená to virtuální realita. Teď tomu říkáme burfing. Asi jako ‚body surfing', podle mě."
„Aha, síť," pochopil Albert.
„Rozebírat to budeme později," skočil jsem jim do rozhovoru. „Pokračuj dál, Jill!"
„Vysocí důstojníci v agentuře přiměli Kena, aby ty implantáty přijal ‚pro dobro Spojených států'. Řekli mu, že tak pomůže v boji proti cizincům. Místo toho se ukázalo, že šlo o zrádce uvnitř firmy-"
Jill se na chvíli zastavila a těžce polkla. Než začala číst dál, usrkla trochu kávy. Znovu se vrátila její hlu-boká nenávist k lidským zrádcům. Přinutila se číst dál. Nechtěla kvůli ní zanedbat své povinnosti.
Vysocí důstojníci spolupracovali s cizinci a připoji-li se k zločinnému spiknutí proti zemi, kterou přísaha-li, že budou bránit - a jen tak mimochodem i proti své- mu vlastnímu druhu. Ken nám skrze Jill „vyprávěl" dál: Firma ze mě udělala kyborga, připojila mě k síti cizin-ců, nechtěl jsem se účastnit spiknutí, čekal jsem, chtěl se zachránit a zabít spiklence dřív, než mě odvedou...
„Jak ho cizinci chtěli využít?" zeptal jsem se.
Jill položila moji otázku a po chvíli se dostavila od-pověď: Doufali, že bude fungovat jako spojení mezi biotechnologickým síťovým počítačem cizinců a celo-světovými databázovými systémy lidí.
„Ježíši, to zní jako sci-fi od Jamese Joyce," řekl jsem. „Odteď budeš překládat, Jill. Nebo mě z toho začne třeštit hlava!"
„Žijeme ve světě science fiction," namítla Arlene zvedající se z gauče, dokonale probuzená Kenovým příběhem. „Flyi, ráda bych se na něco zeptala," po-hlédla na mě.
„Poslu ž si."
„Jill, zeptala by ses ho, kolik z technologie cizinců je založeno na biotechnologii?"
Jill jí vyhověla a přečetla odpověď: „Ken říká, že veškerá technologie cizinců je založena na biotechnologii, kromě věcí, které ukradnou podrobeným rasám, jako je raketová technologie létajících lebek."„Ano!" vykřikla Arlene vzrušená stejně jako Jill
před chvílí. „Celou dobu jsme tomu byli na stopě, Flyi. Původní nepřítel zašel s biologickými postupy tak daleko, jak jen to bylo možné. Možná, že první druh, který dobyli, žil na stejné planetě. Ale používal stroje, které oni dokázali uzpůsobit pro svou vlastní potřebu. Nakonec si podrobili i stavitele Bran, my si s nimi začali hrát, zapnuli je a vetřelci se nahrnuli skrz. To by vysvětlovalo, proč se vždy, když měli na výběr mezi organickým a mechanickým, rozhodli pro biologické řešení." „A také by to vysvětlovalo, proč se naše vlastní technologie objevuje na zvláštních místech," souhla sil jsem, „a proč používají střelné zbraně." „Jsou pragmatičtí," řekl Albert. „Dokazuje to jejich studium naší rasy i ty ďábelské podoby, které na sebe berou." Pokusil jsem se vrátit tuhle estrádu zpět do starých kolejí: „Jill, může nám říct, jak spolu komunikují?" Tentokrát trvalo delší dobu, než Jill ukojila naši touhu po vědění: „Říká, že ho to bolí, když o tom pře-
mýšlí, ale udělá to. Uvědomuje si, že jsme volní. Něco málo jsem mu o nás řekla a... chce nám pomoct." „Řekni mu, že oceníme cokoliv, co nám bude scho-pen odhalit," požádal jsem Jill. Uplynul další okamžik a Ken odpověděl na moji otázku mnohem podrobněji, než jsem očekával: „Do počítačů jsou integrovány nervové spoje, které přenáší veškeré rozkazy. Cizinci nemusí svým otrokům říkat, co mají dělat! Na rozkaz pouze pomyslí, ale ve skutečnosti to je něco jiného než pouhé přemýšlení. Žádná slova. Představa? Hro-madný přenos myšlenek?" „Ví Ken, odkud ty příkazy pochází?" zeptal jsem se.
„Nerozumí té otázce," odpověděla Jill téměř oka-mžitě. „Neptám se ho na to, jestli náhodou neví, kde se právě teď nachází nejvyšší vůdci. Ale ví, jak během invaze funguje struktura velení?"
Na Jillině čele se objevilo několik nových vrásek, jak se snažila předat dál mé myšlenky, které pravděpo-dobně musela cestou trochu přetlumočit. Ken přece je-nom nakonec odevzdal podrobnou zprávu, samozřej-mě v podobě přefiltrované Jill.
„Otázka je bezpředmětná, žádná hierarchie neexis-tuje."

„Úl? Společenstvo?"
„Ne. Oni prostě... Oni prostě všichni dělají stejnou věc. Cizinci samotní i otroci - to podle mě znamená všichni, kteří nejsou ‚lidmi' - bojují jako šílení. A pro-to nejsou ‚lidmi.“
„Může Ken vydávat příkazy?"
„Flyi, kvůli tomu ho vyrobili! Měl přijímat příkazy cizinců a předávat je do lidských systémů."
„Jenže mě zajímá, jestli to dokáže i obráceně?"
Nať ukala otázku a zírala na monitor. „Nerozumí té otázce. Jako by o tom nesměl přemýšlet, nebo mu-sel takovou otázku ignorovat. Možná je v něm pev-ně zakódovaný nějaký ochranný mód. Moment, něco říká..." „Tahle ‚invazní flotila' je ve skutečnosti průzkum-nou flotilou. Nejinteligentnějšími cizinci jsou bytos-ti uvnitř pavoucích mozků. Když vidí možnost dobýt cizí svět, pošlou flotily a sondy. Jediným důvodem je využití jejich hrubé síly. No, pokud existuje nějaký vyšší důvod, tak ho Ken nechápe."
„Jsou to otrokáři, jejichž impérium se neustále rozšiřuje, ale spíše než o získání nových a především pro-blematických otroků žijících krátkou dobu, se zajímají o nalezení nového genetického materiálu, který by za-členili do své tkáně života. Alespoň tak tomu říkají."
Jill přestala mluvit, sundala si sluchátka a začala si drbat rukou čelo. „Jsi v pořádku?" zeptala se Arlene.
„Trochu mě bolí hlava, ale budu v pořádku," od-pověděla.
„Chceš si odpočinout?" zajímal jsem se.
„Ne. Hele, zrovna mě něco napadlo! Pokud by-chom dokázali připojit Keňa k jednomu z jejich ter-minálů a obejít bezpečnostní opatření, mohli bychom sabotovat jejich síť!"
„Skvělý nápad," přikývl jsem. „Proč to nenapadlo mě?" mrkl jsem. „Možná bychom mohli sabotovat ce-lou jejich technologii."
„Je v tom ale problém. Když ho připojíme k síti, aktivují se zabudovaná opatření, která obchází jeho lidskou vůli. Monitor nemůže převzít kontrolu nad procesorem."
„Mohl by, kdyby měl vlastní čip a speciální progra-mování," zamumlala Arlene.
„Program, který vypne jeho mozek, musí v tom mozku alespoň částečně někde být," řekla Jill - před-pokládám, že pouze pro sebe. „Pokud ho dokážu na-jít, dokážu ho i vypnout, nebo nejsem Jill Hoerchnerová."
„A jsi?" zeptala se moje kamarádka.
Jill na ni pohlédla a dodala: „Potřebovala bych klidné místo, kde bych mohla několik dní nerušené pracovat. Dní, ne hodin."
Bylo ještě alespoň milión dalších otázek, které jsem chtěl Kenovi položit, když v tom jsme seshora zaslechli neznámý hluk. Neznělo to jako rocková hudba. Spíš se zdálo, že nahoře dupají něčí těžké nohy. Možná to byli cizinci, kteří si přišli pro zásilku zombie-piva.
Naštvalo mě, že nám chemici nedali předem vědět, kdy je tihle „hosti" navštíví. Pak jsem si uvědomil, že cizinci žádný předem stanovený program dodržovat nebudou. O důvod víc, aby kapitán s doktorem neu-stále hráli svoje divadlo.
Velmi potichu zhasla Arlene jediné světlo visící ve sklepě ze stropu. Zůstali jsme sedět ve tmě a posloucha-li zvýšené hlasy. Chemici popírali, že by viděli lidský „útočný tým" nebo člověka zabaleného do obvazů.
Rozeznal jsem typické syčení impa. Raději jsem zadržel dech, tam nahoře se pohybovala spousta no-hou.
Poté promluvil neznámý hlas, skřípavý, kovový a monotónní. Zněl jako robot ze starého sci-fi filmu, nebo jako něco mluvící přes hlasový syntetizátor.
Jakmile se do rozhovoru vložil ten nový hlas, naši lidští spojenci začali panikařit. To ve mně nevyvoláva-lo nejlepší pocit. Dobří agenti by sehráli přesvědčivý výstup. Dobří agenti by se drželi svých rolí až do smr-ti. Byli toho tihle chemici schopni?
V příštím okamžiku jsme zaslechli až příliš známý zvuk. Domem otřásla mohutná exploze následovaná zápachem kouře seshora. Než jsme vůbec mohli zau-važovat nad nějakou reakcí, ozval se další výbuch a po dřevěných schodech do naší skrýše začal vnikat kouř.
Poslouchali jsme, jak zvláštní vojenská jednotka ci-zinců trhá dům na kusy. Přesvědčili mě, že to s naším nalezením myslí vážně. Shromáždil jsem ostatní a řekl jsem: „Ti parchanti tenhle sklep nakonec najdou.

Naší jedinou nadějí je, že chemici vykopali únikový tunel, který vede někam pryč."

Při zhasnutém světle to nebylo vůbec snadné, ale ani když jsme viděli, jsem si tunelu nevšiml. I kdyby se moje fantazie ozvala dříve, otvor by byl stejně za-krytý a my bychom ho museli nejprve najít.

Prohra-bávali jsme se všemožnými odloženými zařízeními a zoufale se snažili nedělat hluk. Většina z toho haraburdí byla ze železa, takže to nebylo snadné.

Chemici skladovali dole ve sklepě své chemikálie. Nádrže s těkavými látkami, skleněné nádobky, hasicí přístroj, sklenice prázdné i plné chemikálií -ještě, že byly vyrobeny ze silného skla. Byla tu spousta poliček a knih. Ale za ničím z toho jsme nenašli tajný otvor.

Obcházeli jsme zdi, třásli s regály s knihami, jestli je nelze posunout, v krbech jsme hledali skryté díry, ale vůbec nic jsme nemohli najít! Už jsem to chtěl vzdát, když mé ruce spočinuly na regálu, který se na rozdíl od ostatních zdál být přišroubovaný.

Začal jsem tahat za jednu knihu po druhé, abych zjistil, jestli některá z nich neovládá otevírací mecha-nismus dveří. Pak se v jediném okamžiku staly dvě věci. Za prvé jsem našel knihu, se kterou jsem nemohl pohnout. Ještě nikdy jsem nebyl tak šťastný, že jsem našel něco zaseklého.

Za druhé, impové našli padací dveře a s vítězoslav-ným řevem je trhnutím otevřeli dokořán. Do sklepa se nalilo světlo.

Ztuhli jsme na místě. Já představoval sochu pod-pírající polici s knihami, Albert stál nedaleko ode mě a po hasičském způsobu držel nahého Keňa. Jill byla součástí stejného živého obrazu, držela svůj přenos-ný počítač, který byl ještě pořád připojený ke Kenovi. A Arlene stála v šeru na druhé straně sklepa. Z nás pěti to byl Ken, kdo nejlépe předstíral smrt, jenže ten měl nesportovní výhodu.

Otevřeným poklopem spadla dolů nějaká věc.

To dítě vypadalo trochu jako člověk - zdálo se, že je to nějak přitahuje - ale rozhodně se jednalo o ci-zince. Žlutobílé, nahé tělo se neslo v pekelném moti-vu, který byl u vetřelců tolik oblíbený. Žádné zřejmé genitálie. Paže i nohy mělo neobvykle krátké a hube-né. Nejnápadnějším rysem byl způsob, jakým se jeho kůže vlnila jako houby pěnící nad otevřeným ohněm. Zajímalo by mě, jestli by tohle mohl být někdo z jed-né z jimi zotročených ras.

Když se přiblížilo, došlo mi, proč jeho hubené končetiny nemají vliv na míru užitečnosti v bitvě. Tohle nové monstrum bylo žhavé. Žhavé jako pekelné ohně, které vám rozpálí oči, až prasknou jako pražená kuku-řice. Tkaný div, že se z toho ohromujícího žáru jeho kůže vlnila. Byl jako přelud v poušti uzavřený v hoří-cím sírovém těle. Rozhodně šlo o prozatím „nejpekel-něji" vypadající stvoření.

Na polici těsně vedle něho stálo několik knih. Jeho blízkost je zažehla v plamen osvětlující míst-nost a dřevěné police nám zuhelnatěly přímo před oči-ma. Možná to byl pouze optický klam, ale zdálo se, že po kůži téhle věci tancují skutečné plamínky. Sla-bý hlásek vzadu v mé hlavě začal křičet: To nejlepší si nechal na konec! Potíž s tímhle slabým hláskem spočívala v tom, že musel být za všech okolností tak zatraceně optimistický.

Jak se živá pochodeň přiblížila, zjistil jsem, že její oči nejsou ve skutečnosti oči, spíše kruhy plápolají-cích teček tak jasných, že vás bolelo se na ně jenom podívat. Uvažoval jsem, jak asi v očích tohohle stvo-ření vypadáme. Také jsem si přál, abych měl po ruce barel ledově studené vody, který bych na našeho ne-zvaného hosta mohl vylít.

Ostatní byli zmateni stejně jako jejich nebojácný vůdce. Arlene se podařilo vystřelit ze své automatické pistole krátkou dávku. Ta věc na to nijak viditelně ne-zareagovala, pouze Arlenina pistole se rozžhavila na-tolik, že ji musela upustit na zem. Pak se ohnivá věc postavila mezi ostatní a moji maličkost a zaměřila na mě svou pozornost.

Poté, co mě odřízlo, rozhodlo se mi monstrum předvést malé kouzlo. Bylo tak jasné, nemohl jsem se od něho otočit, jakkoliv bolestivý pohled to byl. Sledoval jsem, jak se jeho tělo smršťuje a stává se stále jasněj-ším a jasnějším, jako by se chystalo vybuchnout.

Do nastalé situace promluvil výcvik, zdraví pro-spěšná úcta, kterou nás učili chovat ke všem druhům výbušnin. Ani trochu jsem netoužil po tom, stát se flambovaným mariňákem.

Uskočil jsem do strany a něco nesrozumitelného vykřikl. Všichni mě nicméně pochopili, vrhli se na podlahu a snažili se skrýt. Ohnivák vybuchl, vyšlehnuvší plameny prořízly místnost a proměnily v prach regál, u kterého jsem ještě před okamžikem stál.

Albert se vrhl na Kenovo tělo, po výbuchu ho ne-chal ležet na podlaze a popadl svůj samopal. Měli jsme k dispozici maximum světla, které jsme potřebovali.
Velký mormon zahájil palbu. Jeho silná zbraň zně-la najednou něžně ve srovnání se strašnou explozí vy-volanou cizincem. Výsledek se však od toho Arlenina nezměnil. Generovala snad ta věc tepelné pole obklo-pující ji v těsné blízkosti povrchu jejího těla? Teplo tak intenzivní, že se kulky vypařily dřív, než pronik-ly skrz?
V hlavě mi rašil výborný plán: utéct! Šlo o mnohem lepší nápad, než jak to může znít. Postavil jsem se ne-jistě na nohy a okamžitě si všiml tunelu, který jsme se snažili najít. Police, které jsem zkoumal, východ sku-tečně ukrývaly a výbuch nám vlastně usnadnil práci. Uvažoval jsem, jak zachránit ostatní, nebo alespoň Jill s Kenem. Mise ještě zdaleka neskončila v troubě.
Z nějakého důvodu si mě to ohnivé monstrum ob-líbilo a znovu mě zaměřilo. Rozeznal jsem nezaměni-telné indicie. Podívalo se přímo na mě - když budeme ty černé tečky považovat za oči - a začalo se smršťo-vat a nabíjet k dalšímu výbuchu.
Než jsem stihl zakončit svoji kariéru jako kus toastu, přišla mě zachránit Arlene. Proklouzla přímo za monstrum a spustila. Protože sejí dostalo lekce, že na tohohle chlapíka nemá cenu mrhat kulkami, použila tentokrát hasicí přístroj.
Nikdy neodrazuj ostatní od iniciativy, to je moje heslo!
Postříkala tu věc a zavrčela na ni: „Jdi k čertu, ty zatracenej polykači ohně!" To bylo nejlepší jméno, které v poslední době vymyslela.
Monstrum zavřeštělo. Hasicí přístroj skutečně hasil jeho žár! Takhle bychom se mohli vypořádávat s mon-stry úplně novým způsobem. Náležitě označené do-mácí spotřebiče by mohly obnovit nebe na Zemi.
Arlene nepřestávala stříkat pěnu na polykače ohně, jenž vydával zvuk někde mezi vřískající kočkou a prs-kající slaninou. Pokud bude existovat námořní pěcho-ta, až zachráníme svět, doporučím zvláštní medaili pro Arlene jako mistra nekonvenčních zbraní: nejdří-ve motorová pila a teď hasící přístroj.
Ženy, které mi zachránily život, jsem choval v nej-vyšší možné úctě.
„A teď ven!" vykřikl jsem jeden z mých oblíbených rozkazů. Všem se ta myšlenka nadmíru zamlouvala. S výjimkou jednoho impa, který neměl dost rozumu,

aby se nepletl do cesty drsným mariňákům, kteří právě zastavili monstrum, ve srovnání s nímž nám není imp hoden ani zapálit doutník.
Impové samozřejmě obecně nejsou právě bystří, takže vlastně ani nevím, proč mě to překvapilo. Ten odporný malý grázl seskočil dolů dírou ve stro-pě a mrsknul po nás ohnivý chomáč, který jsem odmí-tl brát vážně. Na druhou stranu, jeden z těch chomáčů zabil Billa Ritche. Vzpomínka na něho mě dvojnásob rozzuřila a tak...
...jsem opětoval palbu svou dvouhlavňovou bro-kovnicí a uvědomil si, o kolik mám vlastně radši po-ctivou, americkou zbraň, jako je tahle, než tu fašistickou, pumpovací variantu. Ano! Imp se rozdělil na dvě poloviny, jeho střeva si vyzkoušela Rorschachův test. Lepší než kulomet, o tom není pochyb.
Utíkali jsme tunelem a já mezitím sepisoval se-znam našich nevýhod. Vlastně byla jenom jedna, zato ale velká. Kdyby se nám podařilo regál otevřít a zase za sebou zavřít, měli bychom právě teď slušnou šan-ci na útěk. Jenže všechna monstra na celém světě vě-děla, kam jsme zaběhli, a jejich tlupy se nám pověsí na paty.
Tuhle myšlenku potvrzovalo i syčení, vrčení, šourání, sípáni, řvaní a dusání pár set metrů za námi. Ne-zbývalo nám než utíkat jako zloději v noci.
Arlene s sebou táhla hasicí přístroj. Bůh ví proč, leda bychom narazili na dalšího z našich zbrusu no-vých kamarádů. Albert s Jill měli zbraně zastrče-né, takže měli volné ruce a mohli nést Keňa. Chu-dák Ken. Vzhledem k tomu, jak drsným podmínkám musel v nedávných okamžicích čelit, o čemž svědči-ly modřiny a řezné rány, bylo by se mu vedlo mno-hem lépe, kdybychom mu obvazy nechali. Jestli se z toho dostaneme, slibuji, že mu koupím zbrusu no-vou bandáž.
Tunel, vinoucí se jako had, byl příšerně úzký, le-movaný zeminou a čas od času podepřený dřevěnou vzpěrou. Slabý hlásek vzadu v mé hlavě tvrdošíjně opakoval, že budeme dokonale v bezpečí, pokud

ne-bude cesta někde zatarasena. Byl to ten samý hlas, kte-rý mi vždy před nejsilnější dešťovou přeháňkou v roce řekl, abych nechal deštník doma.

No, ne že bychom tak docela nenarazili na zával. Pokud by se jednalo o skutečný zával, prostě a jedno-duše bychom tam zemřeli. S částečným závalem jsme si nicméně poradit dokázali.

Albert vrhl svou ohromnou postavu proti hliněné zdi a ta se pohnula. Chvíli trvalo, než Jill s Arlene pro-strčili Keňa skrz, zatímco Albert tahal z druhé strany. Já je hlídal zezadu s nabitou brokovnicí připravenou k výstřelu.

Několik kroků za závalem jsme spatřili obrovskou trubku, ve které byl vyříznut otvor. Odstranili jsme plech a mě v okamžiku přepadla lítost, že jsem na Marsu nenechal svůj čich.

„Ble!" ušklíbla se Jill. Byl to její další nevyžádaný, přesto však zasvěcený komentář.

Hlavní stoka. Přepadl nás zápach metanu.

„Jen do toho, není nad odpadky!" řekla Arlene ve-sele. Zvuk našich pronásledovatelů necelých padesát metrů za námi ten nápad podpořil. Už jsme slyšeli je-jich chraplavé oddechování.

Vlezli jsme do kanálu a dávali pozor, aby se Ken náhodou neutopil. Dostali jsme se společně už tak daleko, že jsme ho začali považovat za člena naší rodiny.

Jak jsme utíkali, zaslechli jsme poslední zvuk, kte-rý by kdokoliv chtěl pod zemí slyšet: burácení letící rakety. Vrazil jsem do ostatních a přinutil tak Alber-ta upustit Keňa. Nad hlavami nám prosvištělo něco těžkého obdařeného zápachem spálené mědi. Odporná malá raketa se okamžitě začala otáčet. Nepochybně byla tepelně naváděná, v úzkém kanálu však zatočit nedokázala. Místo toho udělala díru do potrubí.

A to jsem si předtím myslel, že to v tunelu páchlo!

Vytřepal jsem si prach z očí a odkašlal si, poté jsem zvedl ze země Jill. Po obličeji se jí valily slzy, ale ne-bylo to kvůli tomu, že by brečela. I moje oči zvlh-ly. Albert vytáhl Arlene na nohy a oba začali obhlí-žet Kena, který ležel na obličeji s hromadou špíny na hlavě.

Jill mu otevřela ústa, vybrala z nich nečistoty a pře-svědčila se, že nespolkl jazyk. Ken si odkašlal, Jill se zvedla a předala ho dál, jako by se jednalo o pytel pše-nice. S neskonalou radostí jsem pozoroval čtrnáctile-tou dívku dělat to, co se v předchozím světě považo-valo za zločin: chovat se jako dospělá.

„Tudy," vykřikl Albert a ukázal k malému otvo-ru vedoucímu do úzké chodby. Monstra byla všechna rozložitá, bude pro ně obtížné nás následovat.

Albert vlezl dovnitř jako první, což pravděpodob-ně nebyl dobrý nápad. Dal bych přednost tomu, kdyby vpředu byla Jill s Arlene. Kdyby nás napadli zezadu, děvčata by mohla jít dál, zatímco já s Albertem by-chom nepřátele zdrželi a mise by pokračovala.

Teď už ale bylo pozdě s tím něco dělat. Alespoň jsme věděli, že kamkoliv se Albert vejde, zby-tek nás ostatních ho může snadno následovat. Zůstal jsem vzadu a udržoval od hlavní skupiny větší odstup, abych v případě potřeby mohl útočníky zdržet.

Stěny chodby lemovaly trubky. Když jsem dohnal ostatní, snažili si právě otevřít tlakový uzávěr na druhém konci. Přinesl jsem s sebou smůlu - zvuk další rakety.

S Albertem jsme uskočili vlevo, Arlene a Jill, které s sebou strhly i Kena, zase vpravo. Náš čin zmátl sys-tém tepelného navádění rakety. Otočila se částečně na bok, vybuchla a protrhla několik trubek. Opět jsme se mohli věnovat kašlání a snahy zacpat si ústa před uni-kajícím metanem.

Albert zamručel, jak konečně otevřel tvrdohlavý tlakový uzávěr. Slyšeli jsme uklidňující zvuk kovu třícího se o jiný kov. Na otevření portálu byl nejvyš-ší čas.

Když jsem se ohlédl, spatřil jsem impy, zombie a jednu kostru. Tím byla vyřešena otázka toho, kdo střílel rakety. Za nimi se blížil buď další polykač ohně nebo ten, kterého Arlene postříkala pěnou. Pokud pla-tila druhá možnost, bude se nám chtít pomstít.

Arlene si stoupla před nás a připravena na druhé kolo namířila hasicí přístroj. Náhle jsem si vzpomněl na něco ze svých divokých let na střední škole. „Ne!" vykřikl jsem. „Zpátky! Okamžitě prolez tou dírou!" Beze slova mě poslechla.

Prolezl jsem jako poslední, zabouchl za sebou uzá-věr a roztočil kolo. „To dlouho nevydrží," varoval Al-bert.

„Nebude třeba," řekl jsem a začal ustupovat. „Všichni rychle pryč!"

Na Albertově obličeji se usídlila maska zmatení. Až pak mu došlo, co se za chvíli stane.
„Doufám, že máte všichni rádi grilování," oslovil jsem svoji jednotku. „Poslyš, Arlene. Vzpomínáš si, kdy postavili místní metro?"
„Jo..." odpověděla stále ještě zmatená a zamračila se.
Mocný výbuch plynu nás všechny srazil na zem a vyrval uzávěr z pantů. Letící kus kovu by mohl zabít kohokoliv z nás, kdo by se mu postavil do cesty.
Vyškrábal jsem se na nohy. Nebylo zapotřebí zvláštní odvahy vrátit se zpět a zkontrolovat výsledek, jen silný žaludek. Výbuch nikdo nepřežil, ani polykač ohně ne.
Jak jsem nakukoval do chřtánu samotného pekla, bylo mi jasné, že z našich pronásledovatelů nezůstalo vůbec nic, kromě cárů masa a jemného závoje krve. A samozřejmě přetrvávajícího zápachu kyselých ci-trónů.
„Co se stalo?" zeptala se omráčená Jill. Alespoň doufám, že se ptala na tohle. Slyšel jsem jedině dlou-hý, pronikavý poplašný zvonec.
Spolehl jsem se na polykače ohně. Naštěstí byl dost žhavý na to, aby dokázal zapálit metan.
Jill se mezitím ze svého omráčení zcela probrala. Skákala nahoru a dolů a něco vykřikovala. Pravděpo-dobně nějaký moderní ekvivalent holá hou.
My staří pardálové jsme zůstali mírně otřeseni ještě ve chvíli, kdy už jsme pokračovali stokou dál. Po ně-kolika zabočeních jsme zjistili, že jsme se ztratili.
Arlene měla u sebe kompas a teď byla nejvhod-nější chvíle ho použít. „Máme problém," zakabonila se. Zrovna jsem začínal slyšet. „Pokaždé mi to uká-že jiný směr."
„Elektrický proud v okolních spínačích," napadlo mě. „Zprůměruj to a zhruba odhadni západ."
Kdekoliv budeme a cokoliv se bude dít, naše heslo musí znít: „Na západ, jedině na západ." Musíme najít v L.A. počítač, jak nám přikázal prezident. Jen doufej-me, že věděl, o čem mluví. A pak zasadíme nepříteli úder, na který bude dlouho vzpomínat.

31.

Pokračovali jsme pořád na západ, dokud jsme nevylezli ven ze stok několik kliků od místa, kde jsme do nich vlezli. Znovu padala noc. Měli jsme rušný den.
„Doprava," ukázal Albert. Spatřili jsme starý Lincoln Continental pokrytý špínou, napůl něco mezi rzí a bahnem, která nám bránila v určení původní barvy. Pravděpodobně měl automatickou převodovku. Jen při pouhém pomyšlení jsem se otřásl hrůzou.
Albert k němu zamířil a otevřel nezamčené dveře. V zapalování nebyl klíč. „Vsadím se, že pořád fungu-je," řekl, zatímco si lehal na sedadlo, aby si mohl pro-hlédnout sloupek volantu. Násilím utrhl mizerný kryt a začal si hrát s dráty. O chvíli později se motor se zakašláním probudil k životu.
„Nastartoval jsi bez klíčů," vydechla užasle Jill.
„Jasně," pokrčil rameny.
„Překvapuje mě, že víš jak na to," řekla.
„Proč?" zeptal se, zatímco se soukal ven z dinosaura.
„Bylo to snad součástí výcviku na ostřelovače?" chtěla vědět Jill.
„Spíš jedna kapitola mého problémového mládí."
„Kéž by víc mormonů bylo jako ty," vzdychla si.
„Církev mi přinesla jen to nejlepší, Jill," svěřil sejí. „Obrátila mi život naruby."
„Kam jsi měl předtím namířeno?" zeptala se z legrace.
„Do pekla," odpověděl upřímně.
„Tím směrem míříš pořád," upozornila ho Arlene, „každým dalším krokem."
„Ano," souhlasil, „ale teď s ním mohu bojovat. Ra-ději bych ďábla zastřelil, než mu dal svou duši."
Tohle už jsme probírali. Tentokrát jsem se rozhodl, že do rozhovoru nebudu zasahovat. Oproti tomu Arle-ne trocha „deja vu“ podle všeho nevadila. Na druhou stra-nu na něho byla alespoň milá. „Jsou to cizinci," opravi-la ho jemně.

„Jistě," souhlasil. „Ale pro mě to jsou i démoni."
Co jednoho člověka vyděsí, druhému přinese po-těšení. Když už o tom mluvíme, ten starý Lincoln byl pro mě víc než monstrum. Napůl jsem litoval, že ještě pořád funguje. Jediný rychlý pohled na palivoměr pro-zradil vše podstatné: poloviční nádrž, dost na to, aby-chom se dostali do Los Angeles.
Staré rodinné auto mělo jedno významné plus. Pro celou naši rodinu v něm bylo dostatek místa, včetně Kena podpíraného Jill a Arlene sedícími na zadním se-dadle. Řízení jsem s radostí přenechal Albertovi. Ra-ději jsem se staral o brokovnici.
V houstnoucím šeru zkusil Albert zapnout světla a vítězoslavně oznámil: „Fungují!"
„Super," procedil jsem. „A teď je zase zhasni."
„Máš pravdu," sklonil hlavu jako malý kluk přisti-žený, jak si hraje s nesprávnou hračkou. Řítili jsme se vpřed bez světel a mířili k slabě zářícímu Ellay.
„Máš nový plán?" zeptala se Arlene.
Pohledem do zpětného zrcátka jsem zjistil, že Jill usnula. „Samozřejmě," přikývl jsem. „Kdykoliv. Myslím, že bychom měli unést letadlo, tak se vyhneme ja-kémukoliv pronásledování-"
„Jo," přerušil mě Albert. „Zajímalo by mě, jestli mají nějaká letadla. Ještě jsem žádná neviděl."
„Možná k pilotování využívají zombie," napadlo Arlene s nadějí v hlase. Takoví piloti by neměli nej-rychlejší reflexy.
„Takže, jak už jsem říkal," pokračoval jsem, „za-bavíme letadlo a zamíříme na Havaj. Tam najdeme středisko válečných technologií a předáme jim Kena. S Jillinou pomocí připojíme Keňa k biosíti a zničíme celý hnusný systém cizinců."
„Dobrý plán," uznal Albert.
„Nápodobně," připojila se Arlene.
Je milé, když vás někdo dokáže ocenit. S tím správným respektem vůči mé maličkosti bych ještě mohl Arlene pomoci najít Boha. Byl jsem si jistý, že Alber-tovi by to nevadilo.
„Schválně jestli na okraji města budou hlídkovat monstra," řekl Albert po dlouhé době mlčení.
„Nevím, k čemu by jim to bylo," odpověděl jsem, „po tom všem, co jsme viděli. Co myslíš ty, Arlene?" zeptal jsem se a znovu mrkl do zpětného zrcátka. Má kamarádka se připojila k Jill v zemi Nód.
Vzhledem ke stavu, v jakém se nacházel Ken Estes, se zadní seda-dlo proměnilo v spací kupé našeho zvláštního vlaku.
„Děvčata si dala dvacet," komentoval to Albert se stopou závisti v hlase.
„Jak jsi na tom ty?" zeptal jsem se.
„Řídit ve tmě bez rozsvícených světel ti v žilách rozproudí starý dobrý adrenalin."
„Vím, co myslíš. Pokud by sis ale chtěl odpočinout, vystřídám tě."
Odvážil se odlepit oči od černého koberce silnice na tak dlouho, aby na mě rychle pohlédl. „Jsi správnej chlap, Flyi. Chápu, proč si tě Arlene tolik váží." „To ti řekla?"
„Neřekla to přímo, ale snadno se to pozná."
Oba jsme se snažili věnovat veškerou pozornost sil-nici. Na horizontu zářilo světlo, přesný opak v porov-nání s temnotou číhající přímo před námi. Konečně, vždyť byla noc. Musel jsem si promnout oči, protože jsem zčistajasna začal ztrácet přehled o jízdě.
„Proč si nezdřímneš?" navrhl mi Albert.
„Ne. Nejmíň dva z nás by měli být vzhůru a chci si být jistý, že jedním z nich jsi ty."
„Dobře."
Vyčerpaní, ale zároveň příliš rozrušení, než abychom mohli spát, jsme dorazili do nočního Los Angeles. Cestou jsme nenarazili na žádnou hlídku cizinců. Možná si pro nás to nejlepší schovávali do Beverly Center.
Na okraji města se jako karikatura vojenské disci-plíny šouraly tam a zpět nemrtvé stráže. Ale i zombie by si všimla našeho příjezdu, kdybychom měli rozsví-cená světla. Jedna nula pro standardní postup.
Albert zahnul na vedlejší silnici, kde jsme brzy na-razili na stejný problém. „Jak dlouho to bude pokračo-vat?" zeptal se.
„Celou noc, řekl bych, kdybych se na to ovšem ne-připravil."
„Jak?"

„Citróny, které jsme předtím nepoužili, jsem nevy-hodil. Zabalil jsem je do plastikového obalu od přídě-lů. Pořád je máme s sebou."
„Jak by řekla Jill, fuj!" usmál se. „Kdo má tu hnijí-cí břečku u sebe?"
„Přece ty!" „A kvůli tomu, Flyi, budeš muset vzbudit naše děv-čata." Tomu člověku nebyla pomsta cizí.
Zaparkovali jsme a já nejdříve probudil Jill. Pak jsem ji nechal, ať poklepe Arlene na rameno. Některé drsné mariňáky musíte budit v rukavičkách, nebo ra-ději nebudit vůbec. Arlene s trhnutím otevřela oči, ale nic neřekla. Je vážně dobrá. Moc dobrá.
Noční vzduch nás příjemně chladil. Právě když jsme ho zkazili zkaženým citrusem, se Jill zeptala: „A co Ken?"
„Limetu a citrón i jemu," řekla Arlene. „Nosům zombií musíme vonět všichni stejně."
„Půjdeme nebo pojedeme?" zajímal se Albert.
„Nevidím důvod, proč bychom se těhle kol měli zbavovat dřív, než budeme muset," rozhodl jsem udi-ven sám sebou, uvážíme-li můj názor na ten starý Lin-coln. „Když stáhneme okna, měli bychom projet."
„Vypadám dost mrtvě na to, abych mohl řídit dál," nabídl se Albert. Všichni jsme se nacpali zpátky do auta s hlavami plnými ošklivých, pohřebních myšle-nek a vyrazili na další etapu.
Jak jsme se blížili k prvnímu kontrolnímu stanoviš-ti, začínal jsem si dělat starosti. Kolem nebyla žádná jiná auta. Ale v Buckeye jsme přece viděli kolonu ná-kladďáků, které řídili nemrtví řidiči. Jen bych se prostě cítil o dost lépe, kdybychom nebyli jediné auto.
Zničehonic do nás někdo zezadu narazil, nákladní auto. Ani nemělo rozsvícená světla. Jediný pohled do venkovního zrcátka odhalil zombii za volantem. „Ni-kdo nereagujte," zasyčel jsem na ostatní v obavě, že by se salva výstřelů mohla dostavit v ten nejnevhod-nější okamžik. Všichni si zachovali chladnou hlavu.
„Nenarazil do nás moc tvrdě," uvažoval jsem. Ná-kladďák se sunul pomalu vpřed a přibližně stejnou

rychlostí jako my se blížil ke stanovišti. „Všichni jste v pořádku?" zeptal jsem se tiše.
Zatímco se mi ze všech stran dostávalo potvrzení, rozhodl se řidič nákladďáku poslechnout nějaký prasta-rý, primitivní nervový impuls, který přežil z doby, kdy v Los Angeles vládli lidé. Ten pitomec se jednoduše opřel o klakson. Dočista ze mě spadla veškerá tíseň. Dostat se skrz stanoviště bude hračka.
„Mám tam vjet, desátníku?" zeptal se Albert, oči-vidně naladěný na stejnou vlnovou délku.
„Do toho, kámo," kývl jsem.
Nákladďák se při průjezdu totálně propustnou kon-trolou nalepil těsně na náš nárazník. Po téhle zkuše-nosti jsme pokračovali v jízdě typickým losangelským způsobem. Motali jsme se opile mezi nákladďáky říze-nými zombiemi, bušili do klaksonu a mířili k vytou-ženému letišti. Chtěl jsem na něm rozpoutat největší mejdan, jaký tam kdy po shnilých citrónech páchnou-cí mariňáci pořádali. To těm hnusným monstrům uká-že, zač je toho loket!

32.

Auto jsme nechali na jednom z přeplněných letišt-ních parkovišť. Konkrétně na parkovišti C. Bylo váž-ně skvělé nemuset si dělat starosti s hledáním volného místa a ještě víc nás těšilo, že si nemusíme pamatovat, kde parkujeme.
Abychom se dostali tam, kam jsme měli namíře- no, stačilo přelézt přes jediný plot přesně podle prasta-ré tradice únosců letadel. Ještě štěstí, že Ken moc ne-vážil. V hlavě se mi ozvala otázka. „Takže, kdo z nás umí řídit letadlo?"
„Já se s ním umím zřítit," hlásila se Arlene.
„Na vtipkování nemáme čas," zamračil jsem se. „Chci slyšet odpověď."
„Je to zajímavé," řekla Arlene vážně, „ale zrovna jsem se chtěla zeptat na to samé. Vážně."
Oba jsme se otočili na Alberta. „Měl jsem v plánu udělat si kurz, ale nenašel jsem na to dost času," při-znal smutně.
„Přece to nemůže být tak těžké," vzpomněl jsem si na slova z jednoho starého filmu.
Vnikli jsme do oblasti, kde se dotankovávalo pali-vo do velkých proudových letadel, a kde jsem také

na-šel dokonalého kandidáta: staré vojenské přepravní le-tadlo, které se bylo schopné bez problémů dostat až na Havaj. Samozřejmě za předpokladu, že sním někdo bude umět létat.
Touhle dobou už všichni dokázali bezproblémově napodobovat zombie, ačkoliv jsem měl pořád pocit, že to Jill přehání. S Albertem jsme mezi sebou podpí-rali Keňa a podařilo se nám docílit dojmu, že klopýtá spolu s námi. Chystali jsme se vyjít nahoru po rampě a vmísit se do davu ostatních zombií.
U vstupu do letadla stála dvojice Clydeů. Taková smůla! Mezi zombiemi jsme se mohli tvářit jako jed-ni z nich, ale co se těhle chlápků týče, nebyl jsem si vůbec jist.
Odzbrojovali každou zombii, která nastupovala do letadla. Bylo to dokonale rozumné opatření, když uvá-žíme, jak se zombie chovají v těsném prostoru, když do nich někdo strčí, šťouchne, udeří je, nebo když se prostě poblíž stane cokoliv jiného. Neměl jsem Clydeům za zlé, že nechtějí, aby se v letadle zčistajasna snížil tlak, ale představa toho, že by mi měli sebrat zbraň, se mi vůbec nezamlouvala.
Chvíli jsme se potloukali kolem a potom se mnou v čele vystoupili na rampu. Ti čtyři šli hned za mnou, v jedné řadě s Jill a Kenem uprostřed. Jill byla schop-ná udržet Kena stejně tak dobře jako já sám. Kdyby se oba Clydeové k smrti nudili, tenhle provizorní plán by mohl fungovat.
A opravdu, jen sotva nám věnovali pozornost, když jsme jednoduše vzali těžké zbraně a hodili je na hro-madu před letadlem. Sbohem, brokovnice. Teď už nám zbyly jenom pistole schované pod vestami.
Jak letadlo začalo pojíždět po dráze, semkli jsme se dohromady, ztraceni v davu ostatních zombií, a klesti-li si cestu kupředu. Clydeové zůstali vzadu, stáli blíz-ko u sebe a o něčem debatovali. Chvíli poté, co se le-tadlo vzneslo a mě přepadl ten nepříjemný pocit, který jsem cítil při každém startu, jsme byli natolik vpředu, že jsme mohli projít závěsem a stanout před dveřmi do kokpitu. Osobně jsem do nich jemně zatlačil.
Dveře se otevřely dovnitř a odhalily dvojici impů krčící se nad podivnou koulí, dalším produktem cizí technologie, přišroubovanou k podlaze. Zdálo se, že monstra řídí letadlo právě pomocí téhle pulzující, hu-čící a bzučící věci. Jen z toho pohledu mě rozbolela hlava. Abych přežil ve zdraví setkání s biotechnologi-emi, potřeboval bych i pár tabletek proti bolestem bři-cha. Třpytící a potící se zařízení bylo připojeno k pří-strojové desce.
Impové k nám byli otočeni zády. Byli tak zaměst-náni svým úkolem, že se ani neotočili, když jsme vstoupili. Potichu jsem zavřel dveře a zamkl je.
Z kokpitu jsem viděl Venuši... Letěli jsme špatným směrem, na východ!
Takhle to tedy nepůjde. Ukázal jsem na impy a pak na Arlene. Přikývla. Udělali jsme pár kroků dopředu s pistolemi v rukou. Hlavně našich zbraní se dotkly zátylků impů v přesně stejném okamžiku.
Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě si vybral právě tuhle chvíli k tomu, aby se ozval a navrhl, že bychom s Arlene měli impům něco říct. Například: „Unášíme tohle letadlo na Havaj. Chceme mít svoje úžasné lí-bánky!"
Jenže impům nebylo možné poručit nic jiného než Padni kzemi, seš mrtvěj! Jednoduše převezmeme le-tadlo do vlastních rukou. Poté, co zastřelíme impy, po-chopitelně.
Jsem si jistý, že jsme s Arlene vystřelili ve stejný okamžik. Nicotné myšlenky proudící mi hlavou ne-mohly výsledek ovlivnit.
Ale něco se pokazilo.
Imp, kterého měla na starosti Arlene, si lehl na pod-lahu a už tam zůstal. Téměř reflexivně do něho vpálila další dvě kulky, aby si byla jistá, že odvedla kvalitní
práci. I já bych se měl být schopen postarat o jednoho impa. Když si vzpomenu, v jakém absurdním počtu jsme vyhlazovali zombie, démony, duchy a dýně.
Jeden pitomý imp! Na nejmenší možnou vzdále-nost! Jenže ve chvíli, kdy jsem stiskl spoušť, se jeho hlava nepatrně pohnula a kulka mu nějakým způso-bem vnikla do těla v úhlu, který ho nezabil.
S řevem se otočil a naslepo mrsknul jednu ohnivou kouli. Jednu pitomou ohnivou kouli. Uskočil jsem vle-vo. Arlene byla vpravo mimo dráhu střely, kde se sta-rala o druhého impa. Jill se skrčila, ruce přilepené na uších ve snaze nevpustit dovnitř hlasitou ozvěnu do-provázející střelbu v uzavřeném prostoru. Albert mohl udělat to samé.
Jenže on se ani nehnul. Jakkoliv zkušený byl, zůstal tam stát s přihlouplým výrazem jelena chyceného do světel automobilu těsně před tím, než ho srazí. Mož-ná, že i Albert měl vzadu v hlavě svůj slabý hlásek,

který si vybral právě tenhle okamžik k tomu, aby ho otravoval. Nebo pro něho poprava obou impů byla už předem hotová věc, že povolil v ostražitosti a na chví-li odpočinul své psychice přesně v ten nejméně vhod-ný okamžik.
Ohnivá koule ho zasáhla přímo do obličeje.
Vzpomněl jsem si, že přesně takhle jsme přišli o Billa Ritche.
Nebylo správné přežít veškerou palebnou sílu na téhle straně od zavšiveného slunce a pak zemřít kvů-li něčemu tak obyčejnému. Tolik jsem se rozzuřil, že mi kokpit zmizel v rudém oparu. Bylo to, jako bych si vpíchl další dávku adrenalinu, který jsme našli na Deimu.
Upustil jsem zbraň, skočil na impa a tloukl ho holými pěstmi a trhal ho na kusy svými zuby. Řval jsem hlasitěji než chudák Albert, který se svíjel na podlaze s rukama na obličeji.
Zezadu se na mě dobývaly něčí ruce a snažily se mě odtrhnout, drobné ruce. Za mnou stála Jill a křičela mi do ucha něco, čemu jsem nerozuměl. Ta část mého já, která nechtěla ublížit Jill nakonec zvítězila nad tou, která chtěla nehty roztrhat impa na kusy.
Přesto mi nepřišlo moudré nechat ho být. Nic mu nezabrání házet po nás ohnivé koule, které nás všech-ny usmaží. Pak jsem zaslechl Arlene křičící cosi o „čisté ráně" a v tom jsem si vzpomněl na vynález střelných zbraní.
Uskočil jsem stranou, aby Arlene získala cíl, kte-rý tolik chtěla. Pumpovala do impovy otevřené tlamy jednu kulku za druhou. Už ji nikdy nezavřel. A nikdy už proti nám nezvedl svůj pařát.
Samozřejmě, že zatímco jsme řešili své těžkosti, došlo vzadu k rozruchu. Řekl bych, že jsme nadělali trochu hluku.
Jedna ze zombií vzala za kliku. Zámek ji prozatím zastavil. Vrátila se mi příčetnost, takže jsem pomohl oslepenému Albertovi vstát a přitom jsem si všiml, že se mu ani kapička toho ohnivého svinstva nedostala do krku nebo nosu. Možná to přežije.
Z dáli jsme zaslechli střelbu a kletby. Clydeové se nepochybně tlačili davem dopředu a stříleli po všech zombiích, které jim nechtěly uhnout. Teď jsem byl vděčný za to, že se z letadla stala plechovka tuhého, přetvořeného masa.
„Dobrá, nastává okamžik pravdy," řekla Arlene, která byla vždy připravena chopit se velení. Něco ta-kového bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli. „Kdo poletí s touhle zatracenou věcí?" Nebyla to ani tak obyčejná otázka jako spíše přísný rozkaz.
Výstřely se přiblížily. Zbývala nám možná minu-ta. „Já poletím," řekla Jill tiše, ale pevně. S mírným znepokojením jsem si vzpomněl na jízdu náklaďá-kem. Ale pak jsem si vybavil také to, jak zůstala se-dět za volantem i poté, co se jí raketa pokusila utrh-nout hlavu.
„Neřekla jsi nám, že s tímhle umíš létat," namítl jsem, když se mi konečně vrátil hlas.
„Neptali jste se," pokrčila rameny. Znělo to jako jed-na z klasických, starých komediálních scének, pouze bez doprovodného smíchu. Nebylo to totiž směšné.
„Jill," zeptal jsem se ještě jednou, „řídila jsi vůbec někdy letadlo?"
„Tak trochu."
„Tak trochu? Co to jako znamená?"
Do dveří, u kterých ležel sténající Albert, narazila zombie. Albert se proti nim zapřel, nepřestal bojovat, zůstal součástí týmu.
Vzdychla. „Dobře, tak úplně jsem ještě neletěla. Ale ve všech možných leteckých simulátorech jsem hvězda!"
S„narůstající hrůzou jsme s Arlene zírali jeden na druhého. Strašně nerad jsem to přiznával, dokonce i sám sobě, ale moje zkušenosti získané při přistání s poštovní raketou - včetně technicky vyspělého pro-gramu dohlížejícího nad každou mílí naší cesty - mě pravděpodobně opravňovaly k pilotování přepravního letounu méně než Jill její simulátory.
„Tak jo?" zeptal jsem se Arlene.
„Dobře," kývla, pak pokrčila rameny a vydala se pro Kena.
Pomáhal jsem Jill najít na třpytícím se kusu bio-technologie příslušné konektory. Byla ochotnější do-týkat se zařízení víc než já. Našla, co potřebovala,
a připojila Kena k systému. Celá operace proběhla jako po másle, vždyť přesně k tomuhle účelu byl

na-vržen.
Jill vyvolala na svém přenosném počítači letecký simulátor a začala zuřivě bušit do klávesnice ve sna-ze připojit simulátor ke Kenovi a jeho následně k le-tadlu. O chvíli později vykřikla tím vítězoslavným tó-nem hlasu, který vás jen stěží může nepotěšit: „Mám to! Mám řízení!"
Podle výstřelů bylo možné určit, že Clydeové jsou čím dál blíž. Proti dveřím kokpitu se vrhala stále těž-ší těla. Zrovna jsem se chystal něco navrhnout, když mě předběhl Albert. Ležel na zemi, ale nebyl v bez-vědomí.
„Bůh tě provázej," zašeptal Albert, který si stále tiskl ruce na oči. „Proč teď nevypustíš z prostoru pro cestující všechen vzduch, dcero?"
Pozvedl jsem obě obočí a rty tiše směrem k Arlene zopakoval slovo „dcero", ale tajen zatřásla hlavou. Albert to očividně myslel obecně. Byl moc mladý, aby mohl být jejím skutečným otcem.
Jill psala stále rychleji a rychleji, zvuky vzrůstající zuřivosti za dveřmi byly stále tlumenější a neurčitější, až nakonec zmizely úplně. Moderní smrt klávesnicí. Nacházeli jsme se ve výšce dvanácti tisíc metrů a stá-le jsme stoupali. Tak vysoko je už moc málo vzduchu, i pro zombie. A Clydeové, ať už skuteční nebo falešní lidé, toužili po kyslíku stejně jako my.
„Dobrá práce, dcero," pochválil ji Albert. Slyšel stále stejně ostře.
Poté, co jsme se ocitli tak blízko smrti, jsem jen stě-ží mohl uvěřit, že jsme znovu v bezpečí. Odnikud se ozval záchvat kašle, který mi sevřel srdce. Arlene mi položila ruku kolem ramen a řekla: „Jsi na řadě, aby ses prospal." Nehádal jsem se. Všiml jsem si, že Al-bert už klimbal. Spánek, který uklidní rozbouřenou mysl...
Cítil jsem se moc mizerně a tak trochu i provinile, abych dlouze vyspával. Za méně než půl hodiny jsem byl znovu vzhůru. Jill se otočila, překročila pobřeží a letěla nad oceánem. Vše se zdálo být naprosto v po-řádku. .. aspoň několik vteřin.
„U všech svatých, ztrácíme rychlost!" vykřikla na-jednou a probudila všechny ostatní. „Ztrácíme i výš-ku!"
Pořád se něco děje.
Motory skučely námahou a vydávaly zvuky, jako bychom měli namířeno přímo proti čelnímu větru. Jenže žádný takový vítr venku nebyl. S hlasitým bum jeden z motorů vzplanul. Jill měla pravdu, když vy-chvalovala své zkušenosti ze simulátoru. Okamžitě sklonila letadlo střemhlav dolů, aby mohla motor zno-vu nahodit. Pak zamířila zpátky nahoru a zatímco se snažila o jeho znovuzprovoznění, točila se v kruzích.
„Pitoměj cizáckej krám!" zařval jsem. „V technic-kým personálu mají ty démoni snad samý idioty! Jak chtějí dobýt svět, když ani nedokážou-"
„Buď zticha!" okřikla mě Jill. Ztichl jsem. Měla pravdu. Mohl jsem se vztekat podle libosti až potom, co nám všem zachrání zadek.
Po dalších dvou pokusech zbledla dočista. „Je tam nějaké pole," došlo jí. „Nemůžeme letět dál na zá-pad."
„Takže takhle dobývají svět," řekla Arlene klidně. Nezbylo mi, než jako hodný kluk spolknout svou hoř-kou medicínu.

33.

Jill nastavila autopilota, aby dál létal v kruzích. Doufali jsme, že si nikdo ještě nestačil všimnout změ-ny našeho kurzu. Ťukala do klávesnice a snažila se napojit do palubního biotechnologického navigační-ho počítače. Pak se ponuře usmála. „Poslouchejte," začala.
Bez váhání jsme jí věnovali pozornost. Zatímco jsme byli ve vzduchu, velení měla na starosti ona.
„Chlapci, budeme vás muset vysadit v Burbanku." Znělo to jako pasáž z Dantova devátého kruhu pekla, kde je ďábel samotný uvězněný v ledu a celou věčnost tráví tím, že žvýká Jidáše, jako by šlo o tvrdý karamel. Věřte mi, z hodin literatury jsem si vždy odnášel sluš-né známky.
„Cože? Proč?" chtěla vědět Arlene.

„Spínač ovládající silové poleje ve staré Disneyho věži,* poblíž studia."
„To těm ďáblům není nic svaté?" pohoršoval jsem se.
„Je mi líto. Jinou možnost nevidím."
Jill změnila kurz a zamířila na severovýchod. Po zbytek krátkého letu jsme už nemluvili. Nikoho z nás nenapadlo nic, o čem by stálo za to mluvit.
Nakonec Jill navedla letadlo nad mezinárodní le-tiště v Burbanku. „Dokážeš provést rychlé mezipřistání?" zeptal jsem se. „Zpomalit asi na padesát kilomet-rů v hodině, přistát a hned zase vzlétnout?" „No," řekla. Chvíli o tom přemýšlela a pak pokra-čovala: „Jasně. Ale proč?" Počkal jsem, až význam-né ticho promluví za mě. Vydechla prudce a vykřikla: „Jsi blázen, jestli si myslíš, že dokážeš vyskočit!"
„Chci vyskočit."
„No a co," přidala se Arlene. „Já jsem taky blázen."
Jill potřásla hlavou, nepochybně uvažovala nad na-ším duševním zdravím.
Bez ohledu na standardní směrnice zamířila přímo na přistání. Přitom se musela vyhýbat ostatním leta-dlům, která se pohybovala přesně tak, jak by člověk čekal od nemrtvých pilotů.
Byli jsme dostatečně nízko na to, aby se prostor pro cestující znovu naplnil vzduchem. S Arlene jsme se vydali na záď a cestou se probíjeli skrz hromadu zombií a dva Clydey, kteří jediní mohli jít svým vzhledem ostatním monstrům příkladem. Jill neustále volala: „Jste připraveni?" S každým zopakováním zněla víc a víc nervózněji. Uklidnili jsme ji. Bylo to snazší, než uklidnit sebe samotné.
„Otevři zadní nákladové dveře!" vykřikla Arlene tak, aby ji Jill slyšela. Na přistávací dráhu jsme dosed-li tvrdě a dvakrát se odrazili. Letadlo nemělo v popi-su práce létat takhle pomalu. V uhánějícím větru zně-lo všechno mnohem hlasitěji. Přesto jsme zřetelně zaslechli Jill, když vykřikla to kouzelné slovo: „Skočte!"
Poslechli jsme a ostře dopadli na asfalt. Kutálel, jsem se dál a dál a dál, přitom si potloukl části těla, kterých jsem si nikdy předtím ani nevšiml. Slyšel jsem zvuky, které vydávala Arlene napodobující odhozený tenisák. Ale nepochyboval jsem, že tohle je nejlepší způsob, jak opustit letadlo. Skutečné přistání jsme ris-kovat nemohli.
Jako první jsem se vyškrábal na nohy. Jill měla po-tíže nabrat potřebnou výšku. „Ježíši, to ne!" vykřikla Arlene při pohledu na Jill mířící proti řadě výškových letištních budov.
„Zvedni to, krucinál, zvedni to!" prohodil jsem zlost- ně sám pro sebe. Na pořádnou modlitbu nebyl čas. V poslední vteřině zpod křídel vyšlehly jasné, oslepující záblesky a letadlo se ostře zvedlo vzhůru. O ně-kolik okamžiků později jsme zaslechli tak hlasité bu-rácení, že nás málem ohlušilo.
„Co to k čertu bylo?" zeptala se Arlene stojící s pu-sou dokořán.
„Skvělé!" vykřikl jsem a udeřil pěstí do vzduchu. „Musela najít spínač pro tryskové rakety."
„Tryskové rakety?"
„Přesně tak!" vysvětloval jsem hlasitě. „Ty pomá-hají letadlům vzlétnout na příliš krátkých letištích."
„Nevěděla jsem, zeje tohle letadlo má."
„Ona pravděpodobně také ne," řekl jsem pyšně a přál si, abych jí mohl oslovit stejně jako předtím Al-bert.
Sledovali jsme Jill, dokud se z ní nestala černá teč-ka na obloze kroužící nad letištěm do té doby, než se nám podaří vypnout silové pole.
Přikrčili jsme se a klusem vyrazili k obří Disneyho budově. Logo na vršku bylo rozstříleno jako řešeto, někdo ho nepochybně používal jako cvičný terč.
„Připravena?" zeptal jsem se.
„Kdykoliv."
Zhluboka jsem se nadechl. S odjištěnými pistolemi jsme rozrazili dveře a vklouzli dovnitř.
Dobrý Bože, zaplavila mě vlna nostalgie! Bylo to jako za starých časů... na Phobu. Opatrné vyhlížení zpoza rohů a lovení zombií!
Zamířili jsme nahoru po schodech. Zdvižím, par-don - výtahům, jsme nemohli věřit. Obával jsem se, že každým okamžikem narazíme na pekelného baro-na, a já proti němu budu stát bez svého věrného raketometu. Díky Bohu, že se tak nestalo.
Vyzkoušeli jsme všechny naše staré hry: křížovou palbu, odpálení barelu plného zeleného svinstva,

do-konce i rozdráždění nepřátel. To poslední nás bavilo nejvíc: Naštvete zombie a rohatá monstra natolik, že se navzájem sežerou za živa.
V každém podlaží jsme hledali to zatracené zaříze-ní. Ale nic. Šplhali jsme stále výš a výš. Začínal jsem mít silné tušení, že generátor pole najdeme až úplně nahoře, ve čtyřicátém patře.
Cokoliv jiného by mě ostatně překvapilo.
Prvním dvěma zabitým zombiím jsme sebrali pě-chotní pušky. Jsou lepší než pistole, ačkoliv i ony po-užívají desetimilimetrové náboje. Další zombie měla nádhernou, báječnou brokovnici. Vzal jsem si ji, i když se jednalo o fašistickou pumpovací variantu.
„Jako za starých časů," posteskl jsem si.
„Tenkrát na Deimu," souhlasila.
„Umírají stejně snadno. Musím říct, že moje nová hračka se mi líbí."
„Zadrž na moment, Flyi Taggarte," řekla. „Nezapo-mněl jsi na něco?"
„Na co jako?"
„Na naši sázku."
Ještě než se o ní zmínila, jsem si vzpomněl sám. Mohl jsem udělat jedinou věc. Změnit téma: „Ty zombie byly pravděpodobně to nejmenší, co nás tu čeká, Arlene. O tomhle se můžeme bavit později-"
„Ani náhodou, Flyi! Vyskočila jsem kvůli tobě z letadla a ty mi za to zaplatíš." Když začala být takováhle, nezbývalo mi než se vzdát. Všechny pekelné síly vypadaly jako dětská hra ve srovnání s handrkováním se o nezaplacené sázce s Arlene Sandersovou.
„No, teď když ses o tom zmínila, si matně vzpo-mínám," lhal jsem. „A ta pěchotní puška vypadá jako moc pěkná zbraň."
„Fajn," řekla. „Ty si vezmeš pěchotní pušku. Bro-kovnice je moje."
Společnou debatu jsme vyřešili v ten nejpříhodnější okamžik, protože vzápětí nám nad hlavami explodova-la ohnivá koule. Naši pozici ostřelovala skupina impů. Novým zbraním se tak dostane doslova křtu ohněm.
Jakmile jsme odpráskli rohaté parchanty na pátém patře, zabočil jsem za roh a narazil do dalšího Clydea. Při těsném kontaktu nebylo pochyb: Vypadal úplně stejně jako ten, kterého jsme zabili v uličce v Riversi-de. A stejně jako ti dva, kteří nám odebrali zbraně při nástupu do letadla.
Už nebylo nad čím uvažovat. Skutečně byli vytvo-řeni geneticky. Cizincům se to konečně podařilo. Bůh nechť pomůže lidské rase.
Zvedl kulomet vykrmený nábojovým pásem, jenže my na něho měli spadeno. Ani neměl čas zjistit, čím to dostal. No, bylo to krupobití kulek a Arleniny bro-ky a on si to pravděpodobně uvědomil, ale vy víte, jak jsem to myslel! Každopádně jsem získal novou zbraň. Arlene se tvářila závistivě, jenže svoji zbraň si vybra-la už předtím. Sázka byla splacena.
Poslední dárek na nás čekal na třicátém sedmém patře - Bože, já snad začínal být udýchaný, cítil jsem se jako dědek - kde na nás zaútočila velká, létající, stará známá dýně.
Zasyčela. Zašklebila se. Plivla po nás elektrizující kouli. Na oplátku jsem ji počastoval kulkami z rotačního kulometu, odlétla jako míč při plážovém volejbale. Létala divoce po celé místnosti, prýštila z ní modrá te-kutina kolující v ní místo krve.
„Ježíši, Flyi," stěžovala si moje spolupachatelka, Jestli s tím budeš pokračovat, přijdu o sluch."
„Cože?"
„Ten kulomet! Je skoro stejně tak hlučný jako Jill a její tryskové rakety."
„Cože to?" zazubil jsem se. Praktický test mého no-vého miláčka mě potěšil.
„Rozpustile" mě šťouchla do ramene, kamarádka moje. Vyjekl jsem bolestí.
„Která část na těle tě nebolí?" zeptala se.
„To je moc dobrá otázka. Myslím, že při převalová-ní po přistávací ploše jsem o takové části přišel."
„Nápodobně," řekla. „Ale pořád umíš upéct výteč-ný dýňový koláč." Kopla do odpudivých zbytků leží-cích na podlaze.
„Najdeme vršek téhle špinavé díry?" navrhl jsem.
„Až po tobě, Flyi."
Na bitevním poli jde správný džentlmen před dá-mou. Pokud ho o to ovšem požádá. Milerád jsem jí

vyhověl, nicméně hlaveň mého kulometu předběh-la nás oba.
Na nejvyšším patře jsme našli svou odměnu.
Dveře nebyly dokonce ani zamknuté. Za nimi na nás čekala místnost plná počítačů připojených k nové kolekci biotechnologických zařízení cizinců. Zařízení zapáchala a některá z nich tiše kňourala jako zraněná zvířata. Kéž by s námi mohla být Jill, aby nám mohla ukázat, jak se stát fanouškem technovivisekce.
„To musí být ono," řekla Arlene.
Téměř jsem ji ani neslyšel. Ne kvůli zhoršenému sluchu, ale kvůli přítomnému hluku. Můj kulomet k němu přispěl významnou měrou, stejně jako Arlenina brokovnice. Ozvala se série výbuchů. Třešnič-kou na dortu bylo několik nic netušících impů a zombií starajících se o zařízení, kteří vyletěli do vzduchu společně s ním.
Jednomu z bývalých nemrtvých strážců jsem se-bral sklolaminátový obušek, pomocí něhož jsem za-přel dveře. Každou chvíli jsem čekal společnost. Ta představa mi ani nevadila, ne dokud je budu schopen udržet na uzdě a zajistit nám víc času.
Arlene odehnala rukou kouř a začala si pohrávat s ovládáním na hlavním panelu. Horečně přepínala jedno tlačítko za druhým ve snaze najít to, které vy-píná silové pole.
„Musí existovat způsob, jak toho docílit," řekla. „Nebo jak zjistit, jestli se nám to už nepodařilo."
„Proč si seš tak jistá?"
„No, co kdyby cizinci chtěli letět na Havaj?"
Přikývl jsem. „Jenom si nějak nedokážu představit jednoho z růžových démonů v typické havajské košili."
„Kruci! Škoda, že tu s námi nejsou Jill a Ken!
„To bychom tu pak byli zbytečně, A.S. Čekají na nás dvanáct kilometrů vysoko, připraveni vyrazit k souostroví, jakmile vypneme to zatracené pole."
„Většina přepínačů se musí aktivovat pomocí moz-kového spojení a s tím nic nenadělám!"
Teď už na dveře bušila celá kavalerie nepřátel. Sklolaminátový obušek je prozatím dokázal zastavit. Tyhle zvuky však rozhodně nevylepšily Arlenino roz-položení, ani jí nepomohly s řešením jejího obtížné-ho úkolu.
„Nejde to," řekla. „Jsem už blízko, ale nejde mi to. Sakra, sakra, sakra..." „Můžu ti s něčím pomoct?"
„Drž dveře. Drž ty dveře! Jsem si jistá, zeje tu jed-no speciální tlačítko, ale jak mám poznat, že jsem ho našla?"
Jako by její chtěl vysmívat do obličeje, celý panel vzápětí zhasl. Zvedla oči a uviděla...
Mě. Mě, svého kámoše. Flye Taggarta, prvotříd-ní technické nemehlo. V rukou jsem držel obrovský elektrický kabel, který jsem přeřízl svým armádním nožem. Já věděl, že se mi bude jednou hodit.
„Když nevím, tak škodím," prohodil jsem s úsmě-vem.
Byla moc unavená, než aby se dokázala zasmát na-hlas. „To ses naučil kde?" zeptala se.
Byl jsem ušetřen nutnosti jí odpovědět, protože dveře pod náporem začaly povolovat. Pak mi hla-vou bleskl nástin chabého plánu. Doběhl jsem k ok-nu a vyrazil ho.
Stáli jsme ve čtyřicátém patře a shlíželi dolů na be-tonovou plochu. Přesto se mi zdálo lepší okna otevřít, než je nechat zavřená.
„Aspoň jsme vypnuli tu energetickou zeď," řekl jsem přes rameno. „Jill si určitě všimne, že zmizela, a zamíří na Havaj."
Arlene přikývla, zachmuřená i v okamžiku vítěz-ství. Myslela na Alberta. Nepotřeboval jsem psionické schopnosti cizinců, abych to poznal. „Technici ve válečném středisku ji budou považovat za ‚neidentifikovatelného pilota,'" dodala Arlene smutně. „Pošlou proti ní několik stíhaček. Snad se jim podaří navázat s ní spojení a navést ji na přistání."
„Řekla bys, že jsem splatil dluh?"
Nemusel jsem vysvětlovat který. Arlene o odpovědi dlouze uvažovala. „Jo," řekla nakonec, „splatil jsi ho."
„Jsme si kvit?"
„Jsme si kvit."

„Skvělé. Máš nápad, jak navést na přistání nás?" zeptal jsem se své kamarádky.
Zavrtěla hlavou. Napadlo mě, že než Albert oslepl a my se s Arlene ocitli v téhle slepé uličce, měl jsem si zahrát na mentora, oběma hrdličkám požehnat a přidat i nějakou tu nevyžádanou radu.
Přesto se mi zdálo, že tohle není nejlepší okamžik navrhnout Arlene, aby se pustila do studia mormonské víry, pokud našeho starého dobrého Alberta skutečně miluje. Kázání o tom, proč je lepší mít nějakou víru, jakoukoliv víru, zůstalo ležet hluboko v mé mysli.
Hlavou mi běželo i další kázání pojednávající o omezeních plynoucích z ateistického přístupu těs-ně před tím, než vaše smrtelné tělo někdo rozerve na cáry. Nevkusné, obzvláště pokud byste to řekli něko-mu, komu zbývá několik vzácných vteřin na vymyšle-ní záchranného plánu.
Potřásla hlavou. „Neexistuje žádná možnost," za-čala a hned se zarazila. „Ledaže..."
„Ano?" zeptal jsem se a snažil se, aby zvuk stovky slintajících monster za dveřmi nepřímíchal do ovzdu-ší příchuť paniky.
Arlene upřela pohled na dveře, na panel, ven skrz rozbité sklo. Pomalu kráčela k oknu, jako by měla času, kolik si jen usmyslí, a podívala se dolů. Pak na-horu. Z neznámého důvodu se podívala nahoru. Podívala se na mě a po tváři se jí rozlil velký, pro-hnaný úsměv Arlene Sandersové. „Nebudeš tomu vě-řit, Flyi Taggarte, ale myslím - myslím, že to mám. Vím, jak nás dostat dolů a potom na Havaj za Albertem."
„A Jill," dodal jsem. Přitom jsem přikývl, přesvědčený, že konečně přišla o rozum. „Skvělý nápad, Arlene. Nejvyšší čas si od všeho toho stresu odpočinout."
„Ty mi nevěříš."
„Máš pravdu. Nevěřím ti."
Arlene se lstivě usmála. Byl to lišácký úsměv prv-ní kategorie. „Flynne Taggarte, přines mi kousek lepící pásky, plnou náruč drátů od počítače a tu největší botu, kterou najdeš!"